

בית הדין הצבאי המחוזי

מחוז שיפוטי מטכ"ל

בפני:

סא"ל מאיה גולדשמידט - אב"ד

רס"ן ליעד גלבוט - שופט

רס"ן מיכל ליזרוביץ' - שופטת

(ע"י ב"כ: רס"ן ענת ויינברג וקמ"ש דניאל

אלברג)

בעניין: התובע הצבאי

נגד

(ע"י ב"כ: עו"ד עידן דביר ועו"ד מיכל בר)

הנאשם: ח/XXX סמל י' י'

הכרעת דין

א. מבוא

1. ביום 29/10/2015 הוגש כנגד הנאשם, סמל י' א' י, כתב אישום המייחס לו עבירה של מעשה מגונה, לפי סעיף 348(ג) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"); שתי עבירות של מעשה מגונה בכוח לפי סעיף 348(ג1) לחוק העונשין; וניסיון למעשה סדום, לפי סעיפים 347(ג) ו-25 לחוק העונשין.

2. כתב האישום מגולל מסכת אירועים מיום 12/8/2015, בשעות הלילה, בבסיס מחנה מטכ"ל. באותה עת פגש הנאשם, אשר שירת כמאבטח ב"בניין צה"ל", בטורי ס.א. (להלן: "המתלוננת") ששימשה כפקידה בלשכת ראש אמ"צ. נטען כי בין השניים התפתחה שורה של אירועים מיניים ללא הסכמתה של המתלוננת ובין השאר - ניסיונות לנשקה, התחככות בה מאחור, נגיעה בשדיה וניסיון להכנסת איבר מינו של הנאשם לפיה. עוד נטען בכתב האישום, כי זירת ההתרחשות של אירועים אלה, היתה בשלושה מקומות שונים בתוך מחנה מטכ"ל שביניהם נעו השניים: תחילה בשלב

מטכ"ל (מחוזי) 903/15

ההיכרות ביניהם בבנין צה"ל ובסמוך לו, אחר כך באזור פתוח במחנה (שיכונה להלן: "החורשה") ולבסוף - במשרדי הרמת"ג (פינת הממתנינים) הסמוכה לשלישות המחנה, שם אירעו עיקר ההתרחשויות נשוא כתב האישום.

3. הנאשם אישר במסגרת גדר כפירה מפורט שהגיש, כי בינו לבין המתלוננת היו אירועים בעלי אופי מיני באותו ערב, אולם טען כי כלל האירועים היו בהסכמתה של המתלוננת. יצוין כבר עתה, כי הנאשם מסר שמבנין צה"ל, שם הכירו הוא והמתלוננת, הם הלכו ישירות אל הרמת"ג, ללא מעבר בחורשה, במסלול מעט שונה מזה שתואר על ידי המתלוננת.

4. להלן נידרש לתשתית הראייתית שהובאה בפנינו; ולאחר מכן נקבע את ממצאי המהימנות והערכת הראיות.

ב. התשתית העובדתית

פירוט הראיות שהובאו בפנינו – מבט כללי

5. מטעם התביעה העידו בפנינו המתלוננת; חבריה של המתלוננת, רב"ט רועי קלימי (להלן: "רועי"), רב"ט לין בראון (להלן: "לין") ורב"ט ירדן סלומון (להלן: "ירדן") אשר היו עדים למצבה של המתלוננת בסמוך לאירוע; בן זוגה של המתלוננת, אופיר סלומון (להלן: "אופיר") ומפקדת המתלוננת סגן (מיל') מורן שלו (להלן: "מורן"). עוד העידו חוקרי מצ"ח שטיפלו בתיק: סרן (מיל') אבירם כנפו, ששירת בעת החקירה כסגן מפקד ימ"ר מרכז, סמ"ר (מיל') מירית בלומין, סמל זיו רז, רב"ט ליאת מירון, וסמל מיכל חכם. עוד העידה רס"ל אלמוג אשואל, אשר שירתה בזמן החקירה כאחראית על הבקרה בבנין צה"ל.

6. מטעם ההגנה נשמעו עדות הנאשם וכן עדויות חבריו מיחידת האבטחה, סמל שגיא ישראלי (להלן: "שגיא") ודור מידני (להלן: "דור"). עוד העידו מטעם ההגנה סא"ל אסף הראתי (מפקד ענף מבצעים במחנה מטכ"ל, הענף בו משרת גם הנאשם), סמל אדם לוי, אשר החליף את רס"ל אשואל בתפקידה כאחראי על הבקרה בבנין צה"ל וחוקרת מצ"ח, סמל נוי טלקר. עדים אלה נדרשו לסוגיית קיומן של מצלמות במחנה מטכ"ל; וזאת, כפי שיפורט בהרחבה בהמשך, לאור טענות ההגנה בדבר מחדלי חקירה הנוגעים לאי החרמת מצלמות שיכולות היו לתת מידע בדבר השוני במסלולי ההליכה של הנאשם ושל המתלוננת וכן מידע בדבר מצבה הנפשי של המתלוננת לאחר האירוע. עוד נערך ביקור של בית הדין במקום התרחשות האירוע, לרבות

בלמ"ס

מטכ"ל (מחוזי) 903/15

הליכה בשני מסלולים שונים שתוארו על ידי המתלוננת והנאשם עד הגיעם לאזור הרמת"ג. ממצאי הביקור תועדו בפרוטוקול מיום 21/3/2016. בנוסף לכך נשמעה מטעם ההגנה עדותו של סרן רשאד הינו, רמ"ד תקציבים במחנה מטכ"ל, שהעיד בעניין מבנה הרמת"ג ותכולתו.

7. מעדותה של המתלוננת עלה כי ביום 1/9/2015 הגיעה לראשונה לפגישה עם קצינת יוהל"ן, ולבסוף הגיעה למצ"ח דן, כשהיא מלווה במלווה מטעם יוהל"ן, ביום 11/10/2015, אז נגבתה ממנה לראשונה עדות בנוגע לאירועים (ס/1) על ידי החוקרת, סמל ליאת מירון. בהמשך הוחלט במצ"ח להעביר את הטיפול לימ"ר מרכז, המנוסים יותר בטיפול בתיקים מעין אלה, וביום 13/10/2015 נגבתה עדותה, ס/2, ובה שאלות הבהרה בנוגע לאירוע. ביום 14/10/2015 נגבו מהמתלוננת שתי עדויות, ס/3 וס/4. באותו מועד גם נעשה ניסיון לעריכת שיחה "בכיסוי" בין המתלוננת לנאשם אשר לא צלח (ר' ת/14, ת/15). באותו היום בשעות הערב נערך גם שחזור (ת/5) במסגרתו גם נערך לוח תצלומים של המקומות השונים בהם נכחו הנאשם והמתלוננת, כנטען (ת/12) ולאחריו נגבתה עדותה ס/4 שכללה שאלות הנוגעות להליך השחזור.

8. אשר לנאשם, הוא הובא לחקירה לראשונה ביום 20/10/2015, באותו היום נגבתה אמרתו הראשונה (ת/23 – ור' עוד מזכרי חקירה ת/20 ות/22, וכן תיעוד מצולם של החקירה – ס/13) בה סיפר את גרסתו בנוגע להתרחשות האירועים, לפיה היה בינו לבין המתלוננת מפגש שנערך בהסכמת הצדדים. באותו היום גם נחקר שגיא שסיפר על התרשמותו מהמפגש עם הנאשם והמתלוננת לפני יציאתם מבנין צה"ל (ס/19). המתלוננת התבקשה להתייחס לגרסת הנאשם ולדבריו של שגיא בשתי עדויות נוספות שנגבו ממנה ביום 21/10/2015 (ס/5 וס/5א') והיא דחתה מכל וכל את הטענה לפיה האירוע ביניהם אירע בהסכמתה.

9. ביום 22/10/2015 התבצע עימות בין הנאשם למתלוננת (ת/27), ונגבו עדותה (ס/6) ואמרה נוספת של הנאשם (ת/24). מהנאשם נגבתה גם אמרה נוספת (ת/25) ביום 25/10/2015 (ת/25). הנאשם הכחיש גם באמרות אלה את טענות המתלוננת בנוגע לקיומו של אירוע כוחני וללא הסכמתה. לבסוף נחקרה המתלוננת ביום 27/10/2015 (ס/7) אז פירטה שוב את מהלך האירועים וכן סיפרה בדבר השפעת האירוע על מצבה הנפשי והתנהלותה.

10. הן המתלוננת והן הנאשם נחקרו בבית הדין חקירות שתי וערב. במהלך עדותה של המתלוננת הוגשו שרטוטים של החורשה וחדר הרמת"ג (ת/6) שנערכו על ידה במהלך גביית עדותה הראשונה, ס/1 ושרטוטים מחקירתה המתעדים את המקומות בהם לפי הנטען נגע בה הנאשם (ת/7).

מטכ"ל (מחוזי) 903/15

במהלך עדות הנאשם הוצגו סרטונים המתעדים שחזור שנערך באופן עצמאי על ידי הנאשם בליווי בא כוחו במהלך המשפט (ס/16), תצלומי אוויר של מחנה מטכ"ל (ס/12 וס/14) וכן תצלום של מחנה מטכ"ל (ס/15) בו שרטט הנאשם את שני מסלולי ההליכה האפשריים בהתאם לעדות המתלוננת (אותה הכיר לאור השחזור, לדבריו) ובהתאם לעדותו. עוד הוגשו תמונות המתעדות נקודות שונות בדרך בתוך המחנה (ס/20). כן הוגשו שרטוטים של המקום שערך הנאשם במהלך חקירותיו והעימות (ס/11 וס/11א') ושרטוטים שערך הנאשם במהלך עדותו בבית הדין (ת/29 ות/30).

העדויות שהובאו בפנינו ביחס להתרחשויות נשוא כתב האישום

תיאור האירוע בבנין צה"ל

11. **המתלוננת** מסרה כי ביום 12/8/2015, יום ד' בשבוע, בשעה 22:50 לערך, ירדה מהלשכה בה היא משרתת בבנין צה"ל, אל הכניסה לבנין, במטרה לעשן. שם פגשה לראשונה בנאשם, אשר ישב בלובי הבנין כמאבטח, וביקשה ממנו מצית. הנאשם מסר כי אין ברשותו מצית, אך עוד מספר דקות יגיע המחליף שלו והיא מוזמנת להמתין ביחד איתו. היא השיבה בחיוב, וישבה איתו בלובי. הם שוחחו על תפקידיהם, ואף עלה מהשיחה ששניהם נשאים באותו סוף שבוע לתורנות שבת. הנאשם סיפר לה שהוא בן 27, ושהוא משתייך למשרד הביטחון (יוער לעניין זה, כי הנאשם אכן לא לבש מדים, אלא חליפה דומה לאלה של מאבטחי משרד הביטחון, בעקבות מעבר קורס בביה"ס לאבטחה אזרחית). בחקירתה הנגדית אישרה המתלוננת כי לא האמינה לנאשם כבר בשלב השיחה ביניהם כי הוא באמת בן 27.

12. במהלך השיחה הנאשם גם לקח את מכשיר הטלפון שלה והסתכל בו, הוסיף את עצמו לרשימת חבריה ב"פייסבוק" והתבונן בתמונות שלה עם חברותיה ועם בן זוגה. לא זכור לה אם התבוננה גם בפרופיל "הפייסבוק" שלו, אולם לטענתה, גם אם עשתה כן, היא לא בדקה שם את גילו של הנאשם. השיחה ביניהם בשלב זה היתה חברותית וקולחת והיא נהנתה ממנה. במהלך חקירתה הנגדית אישרה המתלוננת, כי יתכן ש"פלירטטה" עם הנאשם בשלב זה. עם זאת טענה בהמשך, כי אינה זוכרת בוודאות האם גם היא השתתפה בפלירטוט או שהפלירטוט הגיע מצידו של הנאשם בלבד - תוך שציינה, כי אין כל סיבה לכך שלא תיהנה מחיזור כלפיה, שיש בו כדי להעלות את ביטחונה העצמי; וכשדיברה על כך ש"זרמה" עם הנאשם התכוונה רק לנושא השיחה בלובי, ולא למה שקרה לאחר מכן.

מטכ"ל (מחוזי) 903/15

13. השיחה הסתיימה כ-15-10 דקות לאחר שהחלה, משהגיע מחליפו של הנאשם, והיא נטלה את המצית שלו ויצאה לעשן בכניסה לבניין. אחרי כחמש דקות יצא הנאשם מהבניין והם המשיכו לשוחח. בשלב מסוים הבחין הנאשם במתקן שנועד להחזקת תעודות החוגר והכניסה לבניין שהיה צמוד לחגורתה כלפי חוץ (להלן: "יוויו"). הוא הוציא את היוויו ואמר שמעכשיו הוא שייך לו, תוך שהחל ללכת לכיוון מגורי המאבטחים. היא ביקשה ממנו לעצור ולהחזיר לה את התעודות, על מנת שתוכל לעלות בחזרה למשרד; אך הוא לא התייחס אליה והמשיך ללכת. לכן הלכה אחריה ואחזה בידו.
14. לדברי המתלוננת, בשלב זה עוד התייחסה לאירוע ב"צחוק ובנעימות" ולא חששה מהנאשם; אך כשאחזה בידו, תפס הנאשם את ידה השנייה ומשך אותה לצד הבניין, שם אחז בשתי ידיו בישבנה באופן שכמעט הרים אותה (היא עמדה על קצות אצבעותיה); זאת תוך שהצמיד אותה לקיר הבניין וגופו צמוד אליה, וניסה לנשקה (בחקירתה הנגדית הבהירה כי שפתיו נגעו בשלה ואז היא הסיטה את ראשה). היא דחפה את כתפיו, לא באופן כוחני, אך גם לא בעדינות, תוך שהבהירה לו כי אינה מעוניינת בנשיקה והיא צריכה את תעודותיה. בחקירתה הנגדית מסרה כי לא זכור לה האם חיפשה בכיסו את ה"יוויו" באותו זמן, אך יתכן שכך היה, ולטענתה אין סתירה בין החיפוש האמור לבין דחיפת כתפי הנאשם.
15. עם זאת, מסרה המתלוננת, כי גם בשלב זה "עדיין לא הרגיש לי שאני צריכה לפחד מהבן אדם לא הרגשתי כל כך מוטרדת" (עמ' 29, שורה 25). היא אינה סבורה כי יש לפחד מגברים, והיא לא חששה מהנאשם, אלא חשבה שזו הדרך בה הוא נוקט על מנת לנסות "להתחיל" איתה, כך שאירוע זה כשלעצמו לא היה מוביל מבחינתה להגשת תלונה. בחקירתה הנגדית ביחס לסוגיה זו, טענה כי חוותה מקרים, בעת בילויים במועדונים עם חברות, בהם ניסו "להתחיל" איתה באמצעות נשיקות (אם כי לא באופן כוחני), שכן "זה הדור של היום", וכי גברים נוטים "להרשות לעצמם" יותר מדי, לעיתים תוך כדי פריצת הגבולות. על כן, לדבריה, על אף שהאירוע לא היה לגמרי טבעי (בשל הדרך בה ניסה הנאשם להצמיד אותה לבנין) והיא הרגישה ש"מנעים זה הפך לטיפה עובר את הגבול" (עמ' 53, שורות 22-23). היא עדיין ניסתה להבין אותו כי "זה גבר טיפוסי שמנסה להתחיל, שיבושם לו" (עמ' 53, שורה 23). עוד הסבירה, כי הכוח שהפעיל עליה לא היה "כוח מאומץ" כהגדרתה וכי היא מתקשה להבהיר האם האירוע היה כוחני או תקיף, אם לאו, שכן מחד גיסא הם צחקו והכל היה "טוב ויפה", ומאידך גיסא כן הופעל כוח מסוים כדי להרים אותה.

מטכ"ל (מחוזי) 903/15

16. המתלוננת דחתה בחקירתה הנגדית את הטענה לפיה בעת האירוע עם הנאשם היתה שרויה בריב עם בן זוגה, ולא הזכירה באופן מכוון שיש לה חבר. לטענתה, כיוון שהנאשם עבר במהלך שיחתם הראשונית על תמונות בפרופיל "הפייסבוק" שלה, ניתן היה לראות שם שהיא מצויה במערכת יחסים וכן לראות תמונות רבות שלה שבהן היא מצולמת עם בן זוגה. על כן "בראש שלי הוא כן ידע" (עמ' 56, שורות 27-28); על טענה זו עמדה לכל אורך חקירתה הנגדית, ולדבריה לא הבינה, כיצד הנאשם יכול לנסות לנשקה כשידוע לו שיש לה חבר.

17. לדברי המתלוננת, אמר לה הנאשם, כי אם היא מעוניינת בתעודות היא צריכה להתלוות אליו לסיור במחנה, והיא הסכימה לכך על מנת להשיב לרשותה את התעודות. במהלך ההליכה לא היתה ביניהם שיחה, מעבר לבקשותיה להחזיר את התעודות, והיא דחתה את טענת ההגנה לפיה הלכה כשהיא מחייכת ומדלגת סביב הנאשם. לטענתה הלכה מאחוריו תוך שניסתה ללא הצלחה לקחת את התעודות שהוחזקו בכיס מכנסיו האחורי של הנאשם.

18. המתלוננת נחקרה רבות על ידי ההגנה בנוגע לסוגיה מדוע הלכה עם הנאשם לאחר שכבר נישק אותה ולא ניסתה לפנות לעזרת המאבטחים בבנין או לוותר על תעודותיה. בתשובותיה חזרה המתלוננת והבהירה, כי בשלב זה לא חששה מהנאשם על אף ניסיון הנשיקה; כי החזרת התעודות היתה חשובה לה מאוד, שכן לא היו לה תלויות במהלך השירות והיא לא רצתה "להרוס את זה", כלשונה, לעמוד לדין משמעתי או שיכעסו עליה בשל אובדן התעודה; וכי בהעדר כל תעודה מזהה מעבר לתעודות שנשמרו ב"יויו" לא היתה לה אפשרות לשוב למשרדה בבנין צה"ל.

19. עוד מסרה המתלוננת כי לא חשבה באותו רגע לפנות אל מחליפו של הנאשם בשמירה (שגיא) לשם כך, שכן כלל לא הבחינה איך נראה אותו מחליף ולא ידעה אם הוא יזכור אותה (יוער לעניין זה כי גם מעדותה של המתלוננת, 3/ עולה כי לא הצליחה לזהות מיהו החייל שהחליף את הנאשם בשמירה, כשהוצג לה אלבום עם תמונות המאבטחים. הזיהוי נעשה לבסוף רק בעקבות צפייה של קצין אבטחה מהמחנה במצלמות האבטחה – ת/19). כך או כך, לפי הידוע לה גם עליו נאסר להכניס אותה ללא אישור כניסה מתאים. על אף שהוצג למתלוננת כי הנאשם שלח לשגיא הודעה קולית להביא לה מצית בנוכחותה וכי שלושתם נראים ביחד במצלמות האבטחה (בהתאם לת/11) עמדה על דבריה. היא גם לא חשבה על פניה לאחד המאבטחים בבנין משרד הביטחון הסמוך, שכן חשבה שתוכל להסתדר לבדה. כן טענה, כי גם לא חשבה באותו רגע על כך שהנאשם הוא מאבטח

מטכ"ל (מחוזי) 903/15

בבסיס. עם זאת: "אם היית נותנת לי לחזור לאותו רגע ולשנות את זה הייתי משנה הייתי עולה למעלה הייתי פותרת את זה אחרת לא יודעת למה לא עשיתי את זה" (עמ' 61, שורות 10-11).

20. **הנאשם** אישר בעדותו את דברי המתלוננת בדבר אופן המפגש הראשוני ביניהם, תוך שציין כי לא הכיר אותה קודם לכן. לא זכור לו על מה שוחחו כשישבו ביחד בבנין צה"ל. לאור בקשתה למצית, הוא שלח לשגיאה, שעמד להחליפו בשמירה, הודעה קולית וביקש ממנו להביא מצית. בעת שהמתנינו להגעת שגיאה הם ישבו וצחקו ביחד, החליפו ביניהם את מכשירי הטלפון שלהם. בעדותו לא שלל את האפשרות לפיה הוסיף את עצמו לרשימת חבריה של המתלוננת ב"פייסבוק", ושהתבונן בפרופיל שלה; אך טען כי למיטב זכרונו לא התבונן על תמונות שלה, ולא היה לו נהיר כלל שלמתלוננת יש בן זוג. הוא לא ידע זאת עד שנקרא לחקירה.

21. לאחר ששגיאה הגיע לבניין, הוא נתן למתלוננת את המצית והיא יצאה מחוץ לבניין. הוא ניהל עם שגיאה שיחה קצרה, ויצא אף הוא החוצה, שם פגש את המתלוננת שנשענה על הקיר בכניסה לבנין ועישנה. המתלוננת הציעה לו לבוא ולעשן איתה והם התקדמו מספר מטרים ימינה (המיקום המדויק הוצג לנו במסגרת תמונות שהוגשו וסומנו כס/20. כן הוגש שרטוט של המקום שערך הנאשם – ת/29).

22. לדברי הנאשם, הוא והמתלוננת דיברו וצחקו רבות, שכן המתלוננת היא בחורה "סתלבטנית" כך כלשונו. הוא הבחין בתמונתה בתעודה בתוך ה"יויו" והחל לצחוק ולהגיד למתלוננת שמדובר בתמונה מכוערת, והיא אישרה זאת. הוא ביקש ממנה לתת לו לראות את התמונה מקרוב, לקח לה את ה"יויו", והיא התקרבה וניסתה לקחת אותו ממנה. הוא הניע את ידו למעלה, וכשהיא התקרבה אליו, מבטיהם נפגשו, הם חייכו אחד לשנייה והתנשקו במשך שניות ספורות. בחקירתו הנגדית הכחיש כי הוא יזם את הנשיקה, וטען כי היוזמה היה משותפת. כן הבהיר כי הוא לא אחז במתלוננת כלל בידיו, וגם לא הצמיד אותה אל הקיר.

23. הם צחקו והמשיכו לדבר. הוא שאל את המתלוננת אם היא עייפה והיא השיבה בשלילה, על כן הוא הציע לה ללכת עימו לטיול במחנה (וזאת על אף שהיה עליו באותה עת לחזור לחדר המגורים שלו). לא זכור לו אם אמר למתלוננת לאן בדיוק הם הולכים; באשר אליו קיווה, לאור התרשמותו ממנה, כי יהיה המשך לאירוע הנשיקה והיה מעוניין להגיע עימה למקום שבו תהיה להם פרטיות. הוא הבין מתגובותיה כי היא מעוניינת להצטרף אליו, והיא אף אמרה לו שאם היתה יודעת שהוא יציע לה לטייל, היתה מתלבשת יפה יותר. במהלך הדרך היא גם קפצה ודילגה ושמחה להיות איתו, אך לא

מטכ"ל (מחוזי) 903/15

היה ביניהם מגע פיזי. לא זכור לו בדיוק על מה הם דיברו, נוכח חלוף הזמן מאז. הנאשם מסר בחקירתו הנגדית כי לא היה לו מה לעשות עם ה"יויו" וכי החזיר אותו למתלוננת זמן קצר לאחר הנשיקה, או באופן מיידי או בשעה שהלכו בשביל שמוביל מבנין צה"ל.

24. **שגיא**, אשר החליף את הנאשם בשמירה בבנין צה"ל, באותו לילה, מסר במסגרת עדותו במצ"ח, ס/19 מיום 20/10/2015 כי הנאשם שלח לו הודעה קולית ובה אמר לו שיש במקום מישהי שמחכה ל"אש" (ההודעה גם הוצגה לנו על ידי ההגנה), וכי עם הגיעו המתלוננת "קפצה" והזמינה את הנאשם לצאת איתה. את אותה קפיצה הגדיר בעדותו בפנינו כ"תנועה מתחננת". כן מסר בעדותו, עת הוצג לו סרטון מצלמות האבטחה (ת/11) המתעד את הגעתו לבנין צה"ל ופגישתו הראשונה עם המתלוננת כי: "אפשר לראות את החזה שלה כשהוא צוחק" (עמ' 319, שורה 36). עוד ציין כי לא זכור לו האם היא הציעה לנאשם לעשן עימה בחוץ.

25. בעדותו בפנינו הוסיף שגיא ופירט, מעבר לאמור בס/19, כי זמן קצר לאחר יציאתו של הנאשם מהבנין, הוא גלגל לעצמו סיגריה ויצא החוצה לעשן, במחשבה שיפגוש את המתלוננת בחוץ וייקח ממנה בחזרה את המצית; אך כשיצא לא ראה אותה או את הנאשם. הוא היה עצבני, מפני שהיא לקחה את המצית שלו והלכה. לכן שב לבנין וניסה להתקשר כמה פעמים לנאשם כדי לשאול אותו אם הוא יודע היכן המצית שלו, אך הוא לא השיב לו. בשלב זה יצא שוב החוצה לחפש מי יוכל לתת לו מצית, וכן על מנת לשוחח בטלפון. כשיצא החוצה, הסתכל לכיוון השביל היוצא מבנין צה"ל, והבחין במתלוננת ובנאשם הולכים, כשהם רחוקים ממנו כ-50-60 מטרים. הוא לא רצה לקרוא לנאשם לשוב, כי: "הם היו בוויב טוב כזה וראיתי שהיא גם הסתובבה וצחקה לו" (עמ' 317, שורה 27). לאור האמור, ומשהנאשם לא השיב לפני כן לשיחותיו, הסיק כי הנאשם אולי מבקש להיות עם המתלוננת בפרטיות ולא רצה ליצור אי נעימות.

26. בחקירתו הנגדית טען שגיא כי יכול היה לראות את המתלוננת צוחקת על אף החשיכה והמרחק ביניהם. הוא לא ציין עובדה זו במצ"ח שכן החקירה התמקדה בעניינים אחרים, וגם לקח זמן מה בתחילת החקירה עד שנזכר בפרטים שונים מהאירוע.

תיאור האירוע ב"חורשה"

27. **המתלוננת** העידה, כי לאחר שהיא והנאשם הלכו מבנין צה"ל הם הגיעו לחורשה המצויה בין משרדי הת"ש לגדוד שנמצא במקום. מדובר

מטכ"ל (מחוזי) 903/15

במקום חשוך ומוסתר על ידי עצים ומבנים, שלטענתה מעולם לא ראתה אותו קודם לכן ולא ידעה על קיומו. על טענה זו עמדה גם לאורך חקירתה הנגדית שכן "אין לי מה לחפש שם" כלשונה, וזאת על אף שהחורשה סמוכה לרמת"ג, שם שהתה בהמתנה לשיבוץ בראשית שירותה, ולמשרדי החינוך והת"ש אליהם היא נדרשת להגיע במסגרת תפקידה.

28. יצוין כי במסגרת השחזור, ת/5, מסרה המתלוננת כי איש לא יכול היה לראות אותה ואת הנאשם בעת ההליכה לחורשה ובחורשה עצמה. בעדותה הבהירה כי מדובר בפרט שחשוב היה להזכירו, שכן אם היה שם מישהו, היא היתה יכולה לקרוא לעזרה.

29. לדברי המתלוננת באחת החניות הסמוכות לחורשה היתה מכונית שחורה שהוגדרה על ידי המתלוננת כבעלת סמל של ארבעה עיגולים, והנאשם אמר לה שזהו רכבו. היא לא התייחסה לכך שכן סברה כי הנאשם מנסה להרשים אותה בכך שהוא בעלים של רכב יקר, ולתמוך בטענתו שהוא בן 27. המתלוננת אישרה בחקירתה הנגדית, כי לא סיפרה בשחזור על שיחתה עם הנאשם ביחס לרכב שכן לא ראתה בכך חשיבות. כמו כן לא הבחינה כי מסרה במצ"ח שלמכונית היה סמל עם חמישה עיגולים ולא ארבעה ואילו עכשיו הדבר ידוע לה, שכן ראתה מכוניות כאלה בכביש.

30. כשהגיעו ל"חורשה" הניח הנאשם את נשקו על אחד הספסלים במקום והתקרב אליה בניסיון לנשקה שוב. היא הרחיקה את הנאשם (בחקירתה הנגדית הבהירה כי דחפה אותו שוב מהכתפיים), ואמרה שאינה מעוניינת תוך שביקשה שוב את התעודות. בתגובה אמר לה שתפסיק "לשחק אותה קשה להשגה" ושי"אני יודע שאת רוצה". היא השיבה שהיא "לא רוצה וגם אם הייתי רוצה זה לא היה פה במקום חשוך ונטול אנשים במיוחד שאני מכירה אותך רק 10 דקות" (עמ' 30 לפרוטוקול, שורות 6-7). הנאשם ענה לה כי אם המקום מפריע לה, אז שתבוא איתו. או אז משך אותה הנאשם אליו בחוזקה, אחז בידה והם הלכו משם לרמת"ג – פינת הממתנינים של המגויסים. מדובר בהליכה קצרה של כדקה, שבמהלכה רוב הדרך החזיק בידה, והמשיך שלא להתייחס לבקשתה לקבל את תעודותיה.

31. המתלוננת הבהירה כי בשלב זה כבר חשה מוטרדת למדי, שכן זו היתה הפעם השנייה שבה ניסה הנאשם לנשקה על אף שדחתה אותו פעם אחת, אך היא עדיין לא פחדה ממנו, ו"לא חשבתי שזה יגיע לרמה שאתנגד או אעשה משהו נגד רצוני" (עמ' 30, שורה 11). יוער כי בעימות מסרה שהיתה "משותקת" בשלב זה של עזיבת החורשה וההליכה אל הרמת"ג.

32. **הנאשם** בעדותו הכחיש כל עצירה בחורשה. לגרסתו הוא והמתלוננת הלכו ישירות מבנין צה"ל בשביל המוביל לכיוון אחד משערי הבסיס, המכונה

מטכ"ל (מחוזי) 903/15

שער "ויקטור" ואחר כך פנו ימינה והגיעו אל הרמת"ג. מטבע הדברים הכחיש גם שהיה כל אירוע נוסף באותה "חורשה". עת עומת בחקירתו הנגדית עם דבריו בעימות וכן במסגרת ת/23, לפיהם אמר שאינו זוכר שהם היו בחורשה, טען כי "לא זכרתי דבר כזה" (עמ' 243, שורה 7). עם זאת עמד על כך שכוונתו היתה באופן חד משמעי שלא היה במקום, והיו גם פעמים בהם אמר זאת באופן ברור. בחקירתו החוזרת הסביר שכשאמר שאינו זוכר התכוון לכך שזה לא קרה.

תיאור האירוע ברמת"ג

33. **המתלוננת** מסרה, כי בסיום ההליכה מהחורשה הם הגיעו לרמת"ג - חדר סגור שהכיל מספר ספסלים וארונית. הנאשם סגר את הדלת וניסה שוב לנשקה, תוך שהחזיק את ראשה בחוזקה בשתי ידיו. המתלוננת הצליחה להניע את ראשה לימין והנאשם נשך בצד שמאל של צווארה, באופן שהותיר בו סימן וכאב, ובהמשך גם הבחינה כי הוא מדמם. היא אחזה בכתפיו כדי להזיזו ואמרה לו שהיא אינה מעוניינת; ואילו הוא שב ואמר לה שהוא יודע שהיא כן מעוניינת ושתפסיק "לשחק משחקים". הנאשם הצמיד אותה לארונית כשפניה לכיוון הארונית, כך שלא יכולה היתה להניע את ידיה, תוך שנשען עליה עם כל גופו מאחור ופניו פונות אל גבה. לדבריה, היתה משותקת ובהלם באותו שלב, שכן לא תיארה לעצמה שכך יקרה ושהנאשם יפעיל כלפיה כוח. בשלב זה החל הנאשם לנוע ולחכך את חלקו התחתון של גופו אל מול ישבנה, בעוד היא מתריעה כי היא מבקשת שיפסיק והדבר לא נעים לה. ביד אחת החזיק בה הנאשם ובידו השנייה נגע באיבר מינה.

34. בשלב מסוים הנאשם זז והוריד ממנה את ידיו, על מנת לאפשר לעצמו לפשוט את מכנסיו ותחתונו. או אז הצליחה בעצמה לזוז, הניחה את ידיה על הארונית ודחפה את עצמה לאחור, כך שגם הוא "עף" אחורה. אז גם הבחינה שהנאשם הפשיל את מכנסיו ותחתונו עד הירך ואיבר מינו גלוי וזקוף. בשלב זה תפס אותה הנאשם וניסה למשוך את כפתור חולצתה כדי לפתוח אותה, ולדבריה אחר כך הבחינה כי הכפתור נפרם (נציין כי הוגש לנו צילום של החולצה (ת/8) ואף הוגשה החולצה עצמה - ת/26). הוא הכניס את ידו לתוך מפתח חולצתה, תפס את אחד משדיה ומעך אותו באופן שהכאיב לה ואף הותיר בו סימן בתגובה הזיזה ממנו את ידיו, תוך שחזרה ואמרה כי היא מבקשת שיפסיק והדבר לא נעים לה.

35. או אז עבר הנאשם למכנסיה. היא היתה צמודה לספסל מאחוריה, תוך שביד אחת הוא החזיק בה כך שלא תזוז ובידו השנייה ניסה לפתוח את

מטכ"ל (מחוזי) 903/15

חגורת מכנסייה והצליח, כך שהמכנסיים הופשלו עד לירך. מתחת למכנסייה לבשה תחתונים ו"מכנסון" קצר. בשלב זה ציינה שגם היתה במחזור באותה עת. היא הצליחה להזיז את ידיו ממכנסייה, והוא ניסה שוב לנשקה. היא הסיטה את ראשה לצד שמאל והוא עשה לה "איקיי" (סימן מציצה – ביה"ד) בצד ימין של צווארה. היא המשיכה להגיד לו שיפסיק. שוב הדפה את כתפיו, אך הוא הדף אותה בחזרה והיא נפלה על ספסל שהיה מאחוריה. כשרצתה לקום הוא אחז בצווארה בשתי ידיו כך שלא הצליחה לזוז. הוא תפס אותה בחזקה, הפעיל לחץ על צווארה וניסה לקרב את ראשה אל איבר מינו שהיה מול פניה. היא ניסתה להניע את ראשה לאחור ולהתרחק וכן סגרה את פיה, על מנת שלא יצליח להכניס את איבר מינו לפיה; ועל כן הוא אכן לא הצליח לעשות זאת, על אף שאיברו נגע בשפתיה. בשלב זה נע הנאשם עם מותניו קדימה ואחורה, בעודו מנסה להתקרב לפיה, ובאמצעות ידיו ניסה למשוך אותה אליו. בזמן שעשה כן היא חיפשה בכיסו את התעודות, וכשמצאה אותן הניעה את שתי ידיה כך שהן הדפו את ידיו שאחזו עדיין בצווארה, הצליחה לקום מהספסל עליו ישבה והלכה לעבר דלת הכניסה שהיתה משמאלה.

36. בשלב זה אחז הנאשם בידה, משך אותה אליו והושיב אותה עליו כשהוא ישוב על ספסל. הוא החל להזיז אותה לפנים ולאחור, כשידיו על מותניה ואיבר מינו חשוף וזקוף. היא הצליחה להשתחרר מאחיזתו וקמה. מיד אחר כך, כאשר התכוונה לצאת, מהחדר קם אחריה הנאשם "בצורה ממש מאיימת" כלשונה. היא חששה שהוא יכה אותה, וב"אינסטינקט", כך כהגדרתה, הכתה באגרופה בבטנו ומיד הלכה (יוער, כי במהלך חקירתה הנגדית, התבקשה להדגים את אופן מתן האגרוף ויציאתה מהרמת"ג. ההדגמה הוסרטה והוגשה לנו (ס/8). כשיצאה מהדלת הבחינה שהנאשם התיישב על הספסל הצמוד לקיר כשמכנסיו מופשלים, התבונן במבט אותו הגדירה כ"מפשיט מכף רגל ועד ראש", נשך את שפתו והחל לאונן. כן ציינה, כי היא כן הספיקה להרים את מכנסייה, אך לא לסגור את חגורתה.

37. המתלוננת מסרה כי לא ידעה היכן מתג האור ברמת"ג, על אף שהוא ממוקם בסמיכות למקום בו עמדה; וכי קיומו של אור לא היה מסייע לה, שכן לא היה איש במקום, אשר אינו קרוב לבנייני המגורים.

38. **הנאשם** מסר בעדותו, כי הוא הוביל את המתלוננת אל הרמת"ג, וכשהם הגיעו למקום עמדו בכניסה והתנשקו במשך מספר שניות. אחר כך הניח את הנשק על אחד הספסלים במקום, התיישב והיא עמדה מולו. הוא הזמין אותה לבוא, והיא התיישבה על ירכו, כשמחצית גופה פונה אליו, חיבקה אותו וליטפה את ראשו. הוא נישק את צווארה, והיא החזירה לו

מטכ"ל (מחוזי) 903/15

בנשיקה בצווארו, באופן שגם יצר בו סימן של "איקי". אחרי זמן מה, הסתובבה וישבה עליו כשגבה מופנה אליו, החלה לנוע, להתחכך באיבר מינו ולגרות אותו, כששניהם לבושים לגמרי. תוך כדי שהתחככה בו, הסתכלה לאחור וחייכה אליו. בחקירתו הנגדית אישר הנאשם, כי הוא טוען שהמתלוננת היא שיזמה את המעבר מנשיקות לחיכוכים באיבר מינו, ללא שלבי ביניים; אך הוא אינו סבור כי העניינים ביניהם אירעו במהירות רבה, שכן שניהם היו לבושים בשלב זה.

39. אחרי זמן מה שבה ישבה עליו המתלוננת, הוא אמר לה כי תנוחה זו אינו נוחה לו, וביקש ממנה לעמוד. הם נעמדו שניהם, כשהיא בגבה אליו. הוא חיבק אותה מאחור, והם התחככו זה בזה. לדבריו, הם עמדו מול הארונית כשהם מעט כפופים זה על זה, אך היה בין המתלוננת לבין הארונית מרחק של כמה עשרות סנטימטרים, והיא לא נשענה על הארונית. לכל היותר הניחה עליה את ידה (בעדותו גם התייחס לתצלום הארונית, ס/17, וציין כי יש רווח בין הארונית לקיר). ידיהם לא היו במקום קבוע והם נגעו זה בזה. הנאשם דחה בחקירתו הנגדית את הטענה לפיה בין הספסל במקום לבין הארונית לא היה מרווח מספיק כדי ששני אנשים יוכלו לעמוד שם מבלי לגעת בארונית (ר' שרטוט שערך הנאשם, ת/30).

40. כשעמדו באופן המתואר, חיככה המתלוננת את ישבנה באיבר מינו, ומדי פעם שלחה את ידיה וליטפה את ראשו וצווארו. באמרתו גם ציין הנאשם כי בשלב זה הם התנשקו, ובחקירתו הנגדית הסביר כי מדובר בעיקר בנשיקות בצוואר. לדבריו, הוא ליטף את רגליה ועלה מעלה עם ידיו, עד שהגיע לאזור איבר המין שלה, שם נגע בה מעל המכנסיים שלבשה. המתלוננת הגיבה בגניחות. בשלב זה החל לפתוח את חגורת מכנסיו, והפשיל אותם עד ברכיו, אך נותר לבוש בתחתונים. הם המשיכו להתחכך. המתלוננת הסתובבה מדי פעם אליו וחייכה, והיא גם הבחינה בכך שהוא עזב אותה כדי לפתוח את המכנסיים. כמו כן נגעה בבטנו ובמותניו. בשלב מסוים הוא הוריד גם את תחתוניו, והמשיך ללטף את המתלוננת מרגלה לכיוון החגורה, ללא כל הבעת התנגדות מצידה. הוא המתין מספר שניות לאחר שפתח את חגורתה והבחין כי היא לא מנסה לסגור אותה. אז פתח את כפתור מכנסיה, המתין שניה או שתיים ואז פתח את הרוכסן. בכל אותה עת המתלוננת לא התנגדה למעשיו ולא אמרה לו דבר. הוא החל להוריד את מכנסיה משני הצדדים, בעוד היא "מתנערת כזה מהמכנס... כדי הוא יפול, סוג של עוזרת ליי" (עמ' 219, שורות 36-37).

41. הנאשם ציין, כי לא זכור לו מה לבשה המתלוננת מתחת למכנסיה, האם היתה לבושה בתחתוני "חוטיני" או שבשלב זה נותרה ללא תחתונים

מטכ"ל (מחוזי) 903/15

כלל. בחקירתו הנגדית הכחיש את הטענה לפיה המתלוננת לבשה "מכנסון" מתחת למכנסי המדים, וטען כי נגע באיבר מינה החשוף, בין אם משום שהסיט את תחתוניה או הוריד אותם. הוא גם לא נתקל בכל סימן המעיד על כך שהמתלוננת נמצאת במחזור; ועל אף שחש רטיבות באיבר מינה, זו לא רטיבות המתאימה למחזור, מה גם שלא נתקל בכתמי דם.

42. בשלב זה, לדברי הנאשם, הם המשיכו להתחכך, והוא שאל את המתלוננת אם הם יכולים "להתקדם הלאה". היא שאלה אותו בתגובה אם יש לו קונדום, והוא השיב שאין לו קונדום במקום, והציע כי ילך להביאו מחדר המגורים שלו. היא השיבה כי היא לא "עושה את זה", כך כלשונו, בלי קונדום, אך דחתה את הצעתו להביא את הקונדום מחדרו, ואמרה לו שזה יקח זמן. הם המשיכו להתחכך, אך אז "כאילו לא היתה פואנטה להמשך של החיכוך והפסקנו" (עמ' 220, שורה 6). בחקירתו הנגדית, כשנשאל מדוע לא אמר במצ"ח שהמתלוננת התנגדה להבאת הקונדום, בטענה שזה "יקח זמן", טען כי אמר במצ"ח "משהו שהוא על אותו עיקרון" כלשונו. הוא סבור, כי אם היא היתה משיבה בחיוב, הוא היה הולך להביא את הקונדום מחדרו, ובשלב זה לא חשב על המפקדים שיכולים לראותו מסתובב בבסיס בשעות הלילה. לדבריו, לא חשב להציע למתלוננת לבוא איתו למגוריו כדי להביא את הקונדום, כי אז היא תבוא אליו ליחידה. כן הבהיר, כי לא היה דו שיח בנושא ביניהם, והוא לא חשב להתווכח איתה או לנסות לשכנע אותה, לא ידוע לו למה.

43. הנאשם נשאל עוד בחקירתו הנגדית מדוע הגדיר כי "אין פואנטה להמשך", בעוד שקיימות אפשרויות נוספות להתפתחות האירוע, כגון "מזמוז", ליטופים, נשיקות וכו' וטען מספר פעמים כי מבחינתו "אין פואנטה לחיכוך בעמידה" וכן כי יתכן שלא חשב על אפשרויות אחרות ולא רצה בהן: "אולי כי אחרי שהיא אמרה לי שהיא לא רוצה, אולי שם שהתבאסתי ירד כל הלהט של הרגע" (עמ' 253, שורה 4).

44. הנאשם סיפר עוד, כי לאחר השיח על הקונדום, הבחינה המתלוננת שהוא "מבואס", כך כלשונו, וסיפרה לו שהיא "סוגרת שבת", תוך שהציעה שיביא באותו היום את הקונדום והם יפגשו ביום שבת. המתלוננת הרימה את מכנסיה והתיישבה על הספסל, תוך שגם עיינה במכשיר הטלפון שלה למספר שניות. הוא הרים את מכנסיו, אך לא סגר אותם. הוא התקרב אליה, ליטף את ראשה וכתפה ו"היה מצב שהוצאתי את האיבר מין ורמזתי לה שתעזור לי, היא לא עשתה סצינה מזה, היא לא אמרה לי תכניס, תתרחק, כלום, היא ראתה אותו מול הפנים שלה, תפסה את האיבר מין שלי והתחילה לבצע מין אוראלי פעמיים שלוש והפסיקה" (עמ' 220, שורות 12-14).

מטכ"ל (מחוזי) 903/15

בחקירתו הנגדית מסר כי המרחק בינו לבין המתלוננת היה כ-40 ס"מ, כך שאיבר המין היה בקרבה לפניה, אך לא "בתוך הפנים שלה" כהגדרתו, ולאט לאט החל להתקרב אל פניה. כן אישר, כי לא אמר למתלוננת דבר, אלא רמז לה במבטים וליטופים. במהלך פרק הזמן שבו המתלוננת הכניסה את איבר המין לפיה לא זכור לו כי ליטף אותה.

45. לאחר שהפסיקה המתלוננת את המין האוראלי שאל אותה לפרש הדבר, והיא אמרה: "לא מאמינה שעשיתי את זה, די עזוב. הכרנו לפני עשר דקות, זה לא מתאים". הוא שאל אותה מה קרה לה, והיא שוב אמרה ש"לא מתאים, עזוב מספיק". בחקירתו הנגדית עת

נשאל מדוע סיפר שהמתלוננת אמרה לו "לעזוב" בעוד שבמצ"ח התייחס לכך שהמתלוננת אמרה לו: "די תפסיק" טען כי אינו רואה חשיבות לסמנטיקה האמורה, וכי המילים "די תפסיק" נאמרו לו על ידי החוקרת, בעוד שהוא אינו זוכר את המינוח המדויק בו נקטה. כשנשאל מה היה צריך להפסיק, שכן הוא לפי תיאורו עמד ללא תזוזה, בעוד שהמתלוננת היא שהיתה אקטיבית בתהליך והכניסה את איבר המין לפיה, השיב: "להפסיק אולי לגרות אותה, לא יודע..." (עמ' 258, שורה 34).

46. הנאשם הוסיף וסיפר, כי בעקבות הפסקת המין האוראלי, הוא אמר למתלוננת שהכל בסדר, הרים את מכנסיו כלפי מעלה, סגר אותם והתיישב לידה. היא קמה ואמרה לו שהיא עייפה ובכוונתה ללכת. הוא שאל אותה: "איך התהפכת לי ככה פתאום" כך, כלשונו, והיא אמרה שהיא עייפה וצריכה לחזור להחליף מישהי במשמרת. הוא חיבק אותה, והיא שבה ואמרה לו שהיא צריכה ללכת ובירכה אותו בברכת לילה טוב. לפני שיצאה שאלה אותו אם הוא מתכוון ללוותה. בתגובה אמר לה שיבוא עוד מעט, ולא עכשיו, מפני שאיבר מינו היה עדיין זקוף, והוא לא רצה לצאת במצב זה החוצה. הוא נשאר שם עוד מספר דקות ולאחר מכן הלך לחדר המגורים. כשנשאל הנאשם איך ניתן להסביר סיום כה "קר" לאירוע לאחר הלהט שבו הוא התרחש, טען כי: "לא מפענח דברים, אני אומר לך מה שהיה פשוט, לא יודע להגיד לך יותר מזה... הקטע שזה זרם ליותר מנשיקה, חשבתי אולי היא התחרטה, לא יודע" (עמ' 260, שורות 29-31).

47. בחקירתו הנגדית מסר הנאשם כי מלכתחילה כיוון את המתלוננת אל הרמת"ג, ביודעו שהמקום מבודד ואיש לא יראה אותם שם, שכן בבסיס הוא אינו יכול להתנשק עימה מול כולם (עם זאת טען, כי יש אפשרות שיעברו אנשים בסביבה, וניתן היה לשמוע את המתלוננת אם היתה זועקת לעזרה). בעת שהלך איתה לשם חשב ש"נתנשק, אולי יהיה משהו מעבר אבל לא חשבתי שנשכב" (עמ' 230, שורה 26). אף אם לא ציפה כי הדברים יתקדמו

מטכ"ל (מחוזי) 903/15

עד כדי כך ביניהם, הוא לא מאוד הופתע, שכן סבר שהמתלוננת "תזרום" איתו, לאור הנשיקה בבניין צה"ל והעובדה שהיא הסכימה להתלוות אליו למקום מבודד. לכן גם לא היה טעם לשאול אותה מה כוונותיה כלפיו כשהלכו לשם: "אין מה לשאול כל כך, אתה מבין את הסיטואציה" (עמ' 241, שורה 23). מדובר גם בדבר שאינו כה מיוחד "בדור הזה", כך כלשונו, והוא שמע על כך סיפורים.

48. הנאשם מסר כי מעולם לא היה מעורב באירוע מיני עם חיילת אחרת בתוך המחנה, אך מכיוון שהיו מקרים בעבר בהם התפתחו אירועים מיניים בינו לבנות שפגש באותו הערב (כגון במועדונים אליהם יצא) הוא לא ראה באירוע משהו חריג או מלהיב במיוחד, אלא "משהו שקורה" כהגדרתו, והוא גם לא ייחס לכך חשיבות רבה. לדבריו: "אני אומר מה שהרגשתי שזה לא היה משהו מיוחד. אולי בגלל שזאת היתה סי' עצמה ולא מישהי שנראית יותר טוב. אולי בגלל שהיא לא הכי יפה שיש לא הכי התלהבתי ולא ייחסתי לזה חשיבות". (עמ' 234, שורות 6-8). עם זאת אישר, כי המתלוננת כן היתה מושכת בעיניו.

49. הנאשם ציין, כי המתלוננת התבוננה במכשיר הטלפון שלה, בעת שהותם ברמת"ג, לזמן קצר, באופן נקודתי, בזמן שישבה על הספסל, ולא ידע להסביר מדוע במצ"ח אמר כי המתלוננת "התעסקה בפלאפון כל הזמן". כן דחה את הטענה לפיה השימוש בטלפון בזמן האירוע סותר את ה"להט" שבו התרחשו הדברים, וטען כי: "יש רגעים שאפשר לעצור, להיות בטלפון גם תוך כדי.. יכול להיות שבאמצע אקט מסוים היא יכולה לקבל הודעה ומרפלקס להוציא את הטלפון ולהתעסק איתו" (עמ' 261, שורות 1, 6-7).

מעשיה של המתלוננת מיד לאחר האירוע

50. **המתלוננת** העידה, כי מיד לאחר יציאתה מחדר הרמת"ג, כשכבר לא היתה בשדה הראיה של הנאשם, החלה לרוץ, שכן פחדה מהנאשם. בדרך ניסתה להתקשר לחברתה הטובה עוד מילדות, ירדן, המשרתת אף היא בבסיס מחנה מטכ"ל. ירדן נשמעה כמי שהתעוררה כעת משינה, והמתלוננת החלה לספר לה קטעים ממה שאירע תוך שהיא מגמגמת ובוכה "כמו שבחיים לא בכיתי", כך כלשונה (וזאת על אף שלדבריה היא אינה נוהגת לבכות בדרך כלל). היא התקשתה לדבר והתקשתה לנשום והיתה נסערת מאוד. על כן סיפרה רק חלקים ממה שאירע. היא עצרה במהלך השיחה באחת מהחניות בדרך, שם הבחינה בנאשם, לאחר צאתו מהרמת"ג, הולך ומסדר את מכנסיו. היא ביקשה מירדן ללוות אותה בטלפון עד הגעתה

מטכ"ל (מחוזי) 903/15

לבניין, וכשהגיעה למקום והבחינה שהוא לא עקב אחריה לשם, סגרה עימה את השיחה. באותו ערב גם שלחה לירדן תמונות של הסימנים בצווארה.

51. בהמשך לכך עברה המתלוננת בדרך למשרדה גם בשירותים, שטפה את פיה עם סבון כמה פעמים וצחצחה שיניים, שכן "הרגשתי שהוא לכלך אותי, זיהם לי את הגוף" (עמ' 7, שורה 19). כשהגיעה ללשכה בה היא משרתת היתה השעה 00:15 לערך. החיילת ששירתה איתה, בשם אליזבט, עוד היתה ערה, ושאלה אותה מה קרה. היא השיבה שהכל בסדר, שכן לא רצתה שאליוזבט תדע מה קרה. כמו כן ניסתה להסתיר את הסימנים ושאליוזבט לא תראה אותה, כי עיניה עוד היו אדומות מבכי; (בחקירתה הנגדית מסרה כי לא סיפרה שבכתה ועיניה היו אדומות מבכי, שכן היא אינה אוהבת שרואים אותה בחולשתה). אליזבט הלכה לישון בחדר שהן חולקות ביחד, ואילו המתלוננת פנתה לחדר הנהגים, שאין בו איש בלילה וסגרה את הדלת על מנת לזכות בפרטיות. שם צילמה את הסימנים בצווארה ושלחה אותם לידיד המשרת איתה בלשכה, רועי (לעניין זה הוגש תדפיס הודעות, ת/1) וכן שוחחה עימו בטלפון. אחר כך חזרה לחדרה והתקשתה להירדם.

52. לאור טענות רבות מפי ההגנה בדבר אי החרמת כלל החומר המצולם במצלמות האבטחה (עניין שעוד יפורט בהרחבה בהמשך), נערכה בדיקה משותפת של הצדדים בבקרה בבניין צה"ל, אשר הביאה לאיתור סרטון המתעד את חזרתה של המתלוננת לבניין צה"ל אחרי האירועים הנטענים שאירעו ברמת"ג (ת/28). איכות הצילום ירודה למדי, אולם ניתן להבחין בסרטון זה כי המתלוננת שבה לבניין, פגשה לפרק זמן של כשתי דקות את שני המאבטחים שהיו שם (שגיא ודור שעדותם תובא להלן), שתתה מתוך פחית שנמצאת על הדלפק והוגשה לה על ידי דור, יצאה החוצה, שבה שוב כשמכשיר הטלפון צמוד לאוזנה, החזירה את המצית לשגיא והלכה לכיוון המעלית. יובהר כי הסרטון האמור הוחרם **לאחר** עדות המתלוננת, אך כפי שיפורט להלן, לא נעתרנו לבקשת ההגנה להשיב את המתלוננת לעדות על מנת לחקור אותה בנוגע לסרטון זה. כמו כן, נשמעה בפנינו עדותם של שגיא ודור כעדי הגנה, בדבר המפגש שלהם עם המתלוננת לאחר האירוע.

53. **שגיא** מסר כבר במצ"ח, במסגרת ס/19 (עדות שניתנה בעת ששהה בקורס בדרום הארץ) כי עם שובה של המתלוננת להחזיר לו את המצית, היא ראתה שהוא מגלגל סיגריה, וניסתה לשכנע אותו זמן מה לבוא איתה, אך "מרוב שהיא היתה מכוערת", כך כלשונו, נתן לה את הסיגריה שלו שתלך. גם כשנשאל איך היא נראתה השיב: "אני לא זוכר. לא יפה. לא התעמקתי ולא הסתכלתי עליה". לדבריו המתלוננת התנהגה איתו בצורה פלרטטנית:

מטכ"ל (מחוזי) 903/15

"כי אני הגעתי וראיתי בחורה שכל מה שהיא מחפשת זה לשבת עם גברים בשעות לא שעות בכלל וליצור חוויות מסוימות שאני לא יודע מה הן. אני באמת לא יודע מה היה שם. יכול להיות ששכבו או לא אבל לאנוס? ממש לא. לאחר שהיא חזרה, לא יודע מאיפה, היא ניסתה לגרור אותי גם החוצה מהשמירה לעשן יחד ואולי לפתח איתי איזה שהיא סיטואציה ונענתה על ידי בסירוב חד משמעי שאני לא מעוניין ואני לא מכיר אותה" (עמ' 6, שורות 129-134). בעדותו הוסיף, כי המתלוננת היא נתפסה בעיניו, כבר כשראה אותה בראשית האירוע, כפלרטטנית ו"לא איכותית", וזאת לאור תנועותיה ומבטיה.

54. יצוין, כי בעוד שבמסגרת ס/19 מסר שגיא כי דור הגיעה במהלך המשמרת כשברשותה פחית XL אחת (מבלי שהתייחס לכך שהמתלוננת שתתה ממנה), הרי שבעדותו בבית הדין מסר כי היא הביאה שתיים. כן מסר, כי המתלוננת הגיעה בחזרה "ממש שמחה ורגועה, עם עודף ביטחון אפשר להגיד" (עמ' 317, שורות 34-35). הוא גלגל סיגריה, והמתלוננת ביקשה ממנו לעשן איתה, ותוך כדי כך לקחה את הפחית שהיתה על השולחן, אמרה "יופי, תודה", פתחה ושתתה אותה. הוא היה כעוס על המתלוננת עוד קודם לכן, שכן היא לקחה את המצית שלו והלכה עימה מבלי להשיבה; והחוצפה שגילתה כשלקחה את הפחית הכעיסה אותו עוד יותר. הוא אמר לה שאינו מעוניין לצאת איתה ושגם יש לו חברה. המתלוננת המשיכה לנסות לשכנעו לבוא בטענה שמשעמם לה: "נשארה, דגרה עלי כמה דקות, אפילו אם אני זוכר נשענה עליי ככה כולה עם ביטחון" (עמ' 321, שורות 13-14). בהמשך יצאה המתלוננת החוצה לעשן סיגריה, וכשחזרה החזירה את המצית ועלתה. בחקירתו הנגדית ציין, כי לאחר יציאתה שאלה אותו דור מי זו "האהבלה הזו", כך כלשונו, והוא אמר לה שהיא ישבה קודם עם הנאשם.

55. לטענת שגיא, הזכיר במצ"ח כי המתלוננת מכוערת: "כנראה שזה בגלל שהייתי טעון על זה" (עמ' 354, שורה 16). זאת הן משום שהמתלוננת פגעה בשני הדברים היחידים שיכולים "להעביר את הזמן" בעת שמירה - היכולת לעשן, ולשתות את הפחית, והן מפני שהוא ראה בה בחורה "זולה" - וזאת לאור התנהגותה כלפיו, ללא קשר לנאשם. במהלך החקירה שעסקה רבות בהתנהלותו שלו באירוע (תוך שנשאל על רשימות השמירה ואופן ההחלפה בין השומרים) החל לחשוש כי גם הוא חשוד בדבר מה הנוגע למתלוננת, ותשובות החוקרת לעניין זה לא הרגיעו אותו. דבריו ביחס למתלוננת בחקירה נאמרו באופן כללי מאוד, נוכח התמקדות החקירה בנושאים אחרים, וזו גם הסיבה לכך שלא הזכיר כי המתלוננת לקחה ללא רשות את הפחית שלו, או שהיה כעוס עליה.

מטכ"ל (מחוזי) 903/15

56. **דור**, אשר לא נחקרה במצ"ח, העידה בפנינו כחודש לאחר שהשלימה שירות צבאי, כמאבטחת. בעדותה מסרה כי שמעה על מעצרו של הנאשם כחודש או חודשיים לאחר שהדבר קרה, והיתה "בהלם" כלשונה. כשהתקשר אליה ב"כ הנאשם התנדבה מיד לסייע, לאור הדברים שראתה בליל האירוע, ובמהלך פברואר 2016 נפגשה עם ב"כ הנאשם וחתמה על תצהיר בו מסרה את הדברים שנחרתו בזיכרונה.

57. לגופו של עניין מסרה דור, כי בליל האירוע הגיעה למשמרת בשעה חצות לערך. עוד לפני הגעתה ביקש ממנה שגיאה לקנות לו פחית משקה מסוג "XL". כשביקשה לרכוש את הפחית במכונה, קיבלה בטעות שתי פחיות במקום אחת ואת שתיהן מסרה לשגיאה. הוא שתה אחת מהן והותיר את השנייה על הדלפק. זמן קצר לאחר הגעתה למשמרת, הגיעה לשם המתלוננת. היא לא הכירה אותה קודם לכן, אך פניה של המתלוננת היו מוכרות לה ממשמרות בבנין צה"ל, בהן חזתה במתלוננת יושבת עם המאבטחים בעבר.

58. לדברי דור המתלוננת "חזרה מחויכת כאילו הכל טוב" (עמ' 296, שורה 11), בחקירתה הנגדית ציינה גם כי המתלוננת "היתה מאוד מאושרת" כשחזרה. המתלוננת ביקשה ששגיאה יצא איתה לעשן סיגריה והוא סירב, ואף ציין שיש לו חברה. לפי הזכור לה, הוא גלגל עבור המתלוננת סיגריה והוציא מצית. המתלוננת התאמצה לשכנע את שגיאה תוך שגם אמרה לו: "צא איתי מה אתה כבד", ולטענתה: "עשתה את זה כמו פלירטוט" וגם "לא היתה נראית מסכנה, ממש לא" (עמ' 295, שורות 22-32). בחקירתה הנגדית ציינה גם כי קולה של המתלוננת היה מתחנחן.

59. המתלוננת גם לקחה את הפחית השנייה שנותרה על הדלפק, שאלה "אפשר?" ושתתה ממנה מבלי לחכות לתגובה. בעקבות החוצפה שגילתה המתלוננת, להשקפתה, שאלה את שגיאה אם הוא מכיר אותה וכן האם הנאשם מכיר אותה. עם זאת התקשתה להסביר כיצד שורבב שמו של הנאשם לשיחה, שכן היא לא ראתה את המתלוננת עם הנאשם ושגיאה גם לא סיפר לה עם המפגש עם המתלוננת והנאשם מוקדם יותר באותו ערב.

60. עת הוקרן לעדה הסרטון ת/28 ממנו עולה, כי היא עצמה הושיטה למתלוננת את הפחית, ציינה כי היא זכרה את הדברים אחרת, אך טענה כי היא לא הציעה למתלוננת את הפחית, אלא מיד אחרי שהמתלוננת שאלה אם אפשר לקבל את הפחית "סוג של לקחה את זה ממני, כאילו אין לי יותר מדי ברירות" (עמ' 303, שורה 17). עוד מסרה דור, כי המתלוננת שוחחה עימם מספר דקות, במהלך שתיית הפחית, ולא זכור לדור האם גם היא עצמה היתה שותפה לשיחה. בהמשך ציינה, כי לפי מה שזכור לה לא היתה

חלק מהשיחה (זאת גם כשהוצג לה הסרטון בו היא נראית כשפניה מופנות אל המתלוננת).

61. **המתלוננת** טענה בחקירתה הנגדית כי אינה זוכרת האם החזירה את המצית לשגיאה או ששוחחה איתו כשחזרה לבניין צה"ל. כאמור עדותה ניתנה לפני החרמת ת/28 ואף לפני שנשמעה עדותם של שגיאה ודור, אך כיוון שעדותו של שגיאה, ס/19 כבר היתה בידי ההגנה, עומתה ככלל עם עיקרי עדותו, לרבות הטענה לפיה פלרטטה איתו וביקשה ממנו לצאת לעשן איתה. בתגובה עמדה על כך שאינה זוכרת דבר, אף לא את מראהו של שגיאה, נוכח סמיכות הזמנים לכל מה שעברה עם הנאשם; תוך שציינה כי אם הדבר מתועד במצלמות אבטחה יתכן שזה קרה.

עדות הנאשם באשר למעשיו לאחר האירוע

62. הנאשם אישר, כי לאחר האירוע נשאל על ידי חבריו מהיחידה מהיכן ה"איקי" על צווארו, אך לא זכור לו באיזה חברים מדובר. לכן גם לא סיפר על כך במצ"ח. לדבריו לא סיפר לאיש על המפגש עם המתלוננת, גם לא לשגיאה, חברו לחדר, שראה אותם ביחד, ולטענתו אף לא זכור לו ששגיאה שאל אותו מה קרה ביניהם. יתכן שסיפר לחבריו שהיה לו מפגש מיני עם בחורה, אך בוודאי שלא סיפר פרטים על כך, וגם לא הזכיר את שמה. כשנשאל איך זה יכול להיות טען: "לא יודע, לא רציתי לספר, לא היה אכפת לי, לא עניין אותי כל כך. לא יודע מה היה באותו רגע" (עמ' 262, שורה 6), ובהמשך לא שלל את האפשרות לפיה לא סיפר לחבריו מפני שסבר שהמתלוננת אינה נראית מספיק טוב בעיניו. כן טען, כי חבריו אינם נוהגים לשאול שאלות בנושאים אלה: "ביחידה כולם רק רוצים לישון" (עמ' 262, שורה 16).

63. התביעה עימתה את הנאשם עם הודעה שנשלחה למכשיר הטלפון שלו בתאריך 13/8/2015, יום לאחר האירוע, על ידי אחד המאבטחים ותוכנה: "יש איפה אתה? יש פה אחת נכנסה לחדר ערומה, אומרת עד שי' אי' י' לא בא, אני לא יוצאת", ובתשובה כתב: "תגייד לה אני לא בא, שתזדייין". בתגובה טען הנאשם, כי מדובר בהודעה שנשלחה ברוח צחוק, היא כלל אינה זכורה לו, ולא ידוע לו מה היתה כוונתו של חברו.

שיחות של המתלוננת עם עדי התביעה בימים שלאחר האירוע

64. במסגרת פרק זה נסקור להלן את העדויות שהובאו בפנינו בנוגע למצבה הנפשי של המתלוננת מיד לאחר האירוע ובימים שלאחריו, לאור עדות המתלוננת, חבריה, בן זוגה והמפקדת שלה.

שיחות ותכתובות עם סמל רועי קלימי

65. מטעם התביעה הוגש תדפיס הודעות באפליקציית ה"וואטסאפ" שהוחלפו בין רועי למתלוננת בליל האירוע (ת/1), ממנו עולה, כי בשעה 00:18 פנתה אליו המתלוננת לראשונה, תוך שציינה כי היא חייבת לדבר עם מישהו, ובשעה 00:21 שלחה לו תמונה של צווארה. רועי שאל אותה: "מה זה מה קרה? הלכת מכות עם אליזבת?" (הודעה שרועי בעדותו בפנינו הבהיר כי נכתבה לגמרי בבדיחות הדעת) והמתלוננת השיבה: "יותר גרוע", והבטיחה שתתקשר לאחר שמפקדה, הרל"ש, מיקי, ילך לביתו. ההתכתבות נפסקה בשעה 00:30 וההודעה הבאה אחריה נכתבה ב-07:1. בין לבין כמתואר על ידי המתלוננת והן על ידי רועי, נערכה בין השניים שיחה בה סיפרה לו על האירוע. **המתלוננת** מסרה, כי גמגמה ובכתה במהלך השיחה, ולכן גם לא הצליחה לפרט הכל. **רועי** אישר בעדותו את דבריה, וסיפר כי היא בכתה במהלך השיחה, דיברה בחצאי משפטים, גמגמה וקשה היה להבין אותה. באותה שיחה גם סיפרה לו שכבר דיברה עם ירדן.

66. בהודעה ששלחה המתלוננת לרועי בשעה 01:07 כתבה: "הבן זונה הזה עשה לי גם סימן על החזה". בשעה 1:17, המשיכה וכתבה, ברצף של מספר הודעות: "אני לא מפסיקה לחשוב על זה... איך הוא הצמיד אותי לקיר וניסיתי לדחוף אותו ואיך הוא תפס אותי ואיך כל פעם שניסיתי ללכת הוא משך אותי. אני לא מסוגלת. ומה לא אמרתי כדי ללכת כדי למשוך זמן כדי להוציא אותו ממני". רועי השיב לה במילות עידוד, ובשעה 01:21 כתבה לו המתלוננת: "מה היה קורה אם לא היה לי מישהו? אני אפילו לא יודעת אם הוא היה מצליח וזה הכי הורג אותי. אני לא יודעת אם הייתי מצליחה לעצור תצמי. זה הורג אותי" (יצוין כי טעויות תחביר, ניסוח ושגיאות כתיב הועתקו באופן מלא מההודעות המקוריות, בעת תיאור ת/1 וכלל ההודעות שיפורטו להלן - ביה"ד).

67. בהמשך, כשרועי כתב למתלוננת מילות עידוד, על כך שהיא לא צריכה לחשוב על "מה היה קורה אם" ושהיא כן הצליחה לעצור אותו, השיבה

מטכ"ל (מחוזי) 903/15

לו: "ואם לא הייתי מצליחה", "אני רוצה למות אני מרגישה זונה". רועי המשיך ועודד את המתלוננת שהיא לא צריכה להרגיש רע עם עצמה, כי עצרה את הנאשם וכי היא לא אשמה בכלום ובתגובה השיבה לו: "פיתיתי אותו באיזשהו אופן עם זה שזרמתי וצחקתי ופלירטטתי".

68. המתלוננת התייחסה בהרחבה להודעות האמורות, הן בעדותה במצ"ח, ס/א' והן בעדותה בפנינו. לדבריה, כשהכירה את הנאשם התרשמה ממנו כאדם שכיף לדבר איתו ו"להעביר איתו את הזמן": "הוא גרם לי לחייך, להסמיק, להרגיש מחוזרת, מה שעבר לי בראש זה שאם לא היה לי בן זוג אז אולי כן הייתי רוצה לנסות בעתיד משהו שהוא רגשי, רומנטי, אבל בגלל מה שקרה אחר כך במהלך כל הערב וכל המקרה הזה זה מה שהרג אותי שלא האמנתי לעצמי שחשבתי שבן אדם כזה שעשה לי את כל הדברים האלה, שניסה לאנוס אותי, להפשיט אותי, להחדיר את איבר מינו לפה שלי, לא האמנתי שזה מה שחשבתי על הבן אדם הזה בהתחלה. כתבתי לו אחר כך שאני רוצה למות שאני מרגישה זונה. כשכתבתי את המשפט הזה התכוונתי שאני מרגישה מזוהמת שהוא לכלך אותי שהוא עשה דברים בניגוד לרצוני. הוא בעצם ניסה להפוך אותי לבחורה זולה, מה שאני לא" (עמ' 35, שורות 26-35).

69. המתלוננת מסרה, כי אינה זוכרת בדיוק מה הניע אותה לכתוב את המשפט על כך שלא הצליחה לעצור את עצמה, שכן היתה עדיין נסערת ובהלם. היא מניחה שחשבה על כך שאולי אם לא היו מתרחשים האירועים המאוחרים יותר, ואם לא היה לה בן זוג, יתכן שלא היתה מצליחה לעצור את עצמה מלהיעתר לנשיקותיו של הנאשם, שכן הוא מצא חן בעיניה והשיחה ביניהם קלחה; אך לצד זאת אך הדגישה כי לא היה קורה דבר מעבר לנשיקה. לדבריה, בשלב זה הרגישה תחושות אשמה, וחיפשה היכן היא היתה לא בסדר, ואולי טעתה בכך שפלטטה וצחקה איתו; אך אחרי שרועי הסביר לה כי זו לא אשמתה, ואחרי שחשבה על כך, הבינה שזו אכן לא אשמתה, וכי השיחה הקולחת וה"כיפית" אינה מצדיקה את התנהגותו אחר כך כשניסה להכריח אותה לעשות דברים בניגוד לרצונה.

70. יצוין, כי במסגרת ס/א' הרחיבה עוד המתלוננת וציינה, כי בעבר היתה "אחת שתמיד פגעו בה", כך כלשונה, וכשהיתה מעוניינת במישהו, הוא לא היה מעוניין בה "עשתה בכוונה" ונהגה לצאת עם בנים לפרק זמן קצר ולעזבם. עם זאת מאז הזוגיות עם אופיר, היא השתנתה, מדובר בקשר רציני שמבחינתה ימשיך גם הלאה. לכן בעת כתיבת ההודעה התכוונה להגיד שהיא "מפחדת לחזור לילדה שהיתה, שמנצלת וזורקת" כך כלשונה, התנהגות ששנאה עליה. היא חשבה על מה היה קורה אם לא היה לה בן זוג, ותהתה

מטכ"ל (מחוזי) 903/15

אם היתה מצליחה לעצור את עצמה אם היתה לבד ללא בן זוג (כששוב הבהירה כי מדובר רק בנשיקות ולא מעבר לכך). עם זאת גם במסגרת עדותה בס/5א' הבהירה, כי על אף שהנאשם נראה לטעמה "חתיד וטוב" היא לא היתה בוגדת בבן זוגה, שכן בגידה היא מבחינתה "קו אדום".

71. באשר להתרחשויות בבוקר שלמחרת האירוע סיפרה המתלוננת כי

ביקשה מאליזבט לטפל לבדה בענייני הלשכה. היא נותרה לבד בחדרן המשותף, עד שלמקום הגיע רועי, אשר ראה אותה בוכה במיטה. הוא ניסה להרגיע אותה, והיא סיפרה לו שוב מה אירע, תוך שהשמיטה את החלק הנוגע לנסיון הכנסת איבר המין של הנאשם לפיה. זאת משום שלדבריה "הובכתי מזה, רציתי לשכוח מזה", לא רציתי להאמין שזה באמת קרה" (עמ' 33, שורות 2-3). היא הראתה לו את הסימנים על צווארה וכן את כפתור חולצתה שנפרם. השיחה עימו נמשכה למעלה מחצי שעה, שכן לקח זמן מה עד שרועי הרגיע אותה כדי שתפסיק לבכות. המתלוננת אישרה בהמשך, כי היו לה שיחות נוספות עם רועי, וכי היא סבורה שלבסוף כן סיפרה לו את כל פרטי האירוע, לרבות האירוע בחורשה. רועי גם נכח עימה בפנייתה לקצינת יוה"ל"ן (כפי שיפורט עוד בהמשך). לדבריה, אם רועי הגדיר את הסימנים על צווארה כשריטות, זה היה מפני שהסימן נראה יותר כשריטה מאשר כנשיכה.

72. רועי בעדותו בפנינו מסר כי המתלוננת התקשתה לדבר על האירוע,

לא רק בשיחתם בלילה, כמפורט לעיל, אלא גם למחרת בבוקר כשפגש אותה. הוא הבין כי מדובר בעניין רגיש, ולכן לא לחץ עליה. הוא התרשם כי המתלוננת נראתה עייפה, כמי שכמעט ולא ישנה בלילה, היא בכתה וגמגמה והתקשתה לדבר ולסיים משפטים, וכלשונו של רועי – "היא היתה נראית על הפנים". באותה פגישה הבחין בסימנים משני צידי צווארה, שבחקירתו במצ"ח מסר כי נראו כשריטות. המתלוננת לא אמרה לו האם הסימן נגרם בשל "איקי", והוא גם אינו יכול לומר באופן חד משמעי ממה נגרמו הסימנים על צווארה. עוד ציין, כי המתלוננת הראתה לו את הקרע בחולצה, תוך שאישר בחקירתו הנגדית, כי הזכיר עניין זה לראשונה רק בשלב הכנתו לעדות, ולא ידוע לו למה לא אמר זאת כבר במצ"ח. כן מסר, כי המתלוננת מסרה לו שיש סימן גם על חזה, אך לא הראתה לו אותו. לאור התרשמותו ממנה מהשיחות בלילה ומהפגישה בשעות הבוקר, האמין לדבריה.

73. עוד סיפר רועי, כי המתלוננת תיארה לו את עיקרי האירוע - נטילת

תעודותיה, הנשיקה ליד בניין צה"ל, "סיבוב בקריה" שסופו ברמת"ג, הורדת מכנסיים (וגם המכנסון שלבשה) ונסיון החדרת איבר מינו לפיה (תוך שאישר בחקירתו הנגדית כי אמר במצ"ח שהנאשם גם הצליח להחדיר את

מטכ"ל (מחוזי) 903/15

איבר מינו לפיה, אך לא מעבר לכך). לדבריו, אינו זוכר את סדר האירועים שפירטה המתלוננת. כמו כן הוא לא שמע ממנה את כל הפרטים הקטנים והמדויקים של האירוע, ולא שאל אותה שאלות על כך.

74. בחקירתו הנגדית ציין רועי, כי המתלוננת השתדלה להתנהג ולעשות את עבודתה באופן רגיל, כשהיתה ליד אנשים אחרים. רק כשהם היו לבד יכול היה לראות את השפעת האירוע עליה. עוד מסר, כי הבין מהמתלוננת שחששה שיחשבו שהיא פלירטטה עם הנאשם לאור התנהגותה, אך היא לא סיפרה לו שפלירטטה איתו; וזאת על אף שידוע לו מהמתלוננת כי היא כן רואה את עצמה כבחורה "פלרטטנית". מההודעות שכתבה לו בנושא זה, הבין כי היא חוששת שאם היה לא היה לה חבר באותו רגע המצב אולי היה אחרת.

75. רועי אישר עוד בעדותו, כי המתלוננת סיפרה לו שאין מצלמות באזור הרמת"ג; וכי לא סיפרה לו שיש בנות נוספות שהנאשם ניסה לתקוף מינית. עם זאת טען, כי נהג בשם עידן המשרת בלשכה, אמר לו ולמתלוננת כי ידוע לו שהיו אירועים עם בנות נוספות, ומעבר לכך לא ידוע לו דבר (יצוין כי פרט זה אושר גם על ידי המתלוננת בעדותה – ביה"ד). עוד מסר רועי, כי לפי הידוע לו המתלוננת שמרה את ההודעות ששלח לה הנאשם ב"פייסבוק" "כדי שתהיה לה הוכחה" כלשונו.

שיחות ותכתובות עם רב"ט ירדן סולומון

76. כאמור, סיפרה המתלוננת כי התקשרה לירדן כבר בדרכה חזרה לבניין צה"ל בתום האירוע עם הנאשם. לדבריה, היא העירה אותה משינה וחשה כי ירדן "לא היתה מפוקסת". למיטב זיכרונה, לא סיפרה לירדן את כל פרטי האירוע, אלא אמרה לה שהנאשם החזיק אותה בניגוד לרצונה, הפעיל כלפיה כוח ועשה לה סימנים בצוואר. עוד סיפרה לה שהכל קרה מפני שהוא לקח לה את הכרטיס, ושהיא מפחדת להתקרב לבניין ולעלות בחזרה למעלה.

77. מת/5 ות/5א', תיעוד ההתכתבויות בין המתלוננת לירדן, עולה כי בשעה 00:20 שלחה המתלוננת לירדן תמונות של הסימנים בצווארה תוך שכתבה לה: "תראי איזה סימנים הוא עשה לי!!! מזל שלא ליזבט יש פודרה אבל איך אני אוספת את השיער מחר?!!!" בהמשך כתבה לה את שמו של הנאשם. המשך ההתכתבות למחרת בבוקר, שהחלה בשעה 8:27 כשענתה ירדן לראשונה להודעות המתלוננת, ונמשכה עד לשעות הצהריים, יובא להלן במלואו בשל חשיבותו, לרבות טעויות כתיב ואיות שהועתקו מהמקור באופן מלא:

ירדן: "איכ ס." "איך הוא הגיע לזה"
 המתלוננת: "כי הוא הלזיק אותי" "הוא גדול כזה היה חזק יותר ממני מן
 הסתם".

ירדן: "מזה הדליק אותך" "חחחחחח" "יש לך חבר".
 המתלוננת: "החזיק טיפשהההה" "נראה לך הבן שרמוטה הזה הדליק
 אותי?!!!" "מפגרת אני מתקשרת אליך בוכה שולחת לך תמונות כאילו אני
 מזוכיסטית נראלך שזה הדליק אותי טיפשה" (בלווית מספר פרצופים
 כועסים).

ירדן (בסדרת הודעות קוליות מוקלטות): "מה את דפוקה הייתי בטוחה
 שאמרת שהוא הדליק אותך בגלל זה כאילו זה. אה... הרגתי אותי (צוחקת)".
 המתלוננת: "איזה הדליק וויי" "זה לא מצחיק" (פרצופים כועסים) "ואני לא
 מאמינה אני הולכת לראות אותו גם בשישי שבת". כן הגיבה בכעס על כך
 שירדן הקליטה את עצמה צוחקת.

בשלב זה המשיכה ההתכתבות בדבר טרוניות אודות התנהלות נהג אוטובוס
 שאליו עלתה המתלוננת באותה עת, ואחר כך שלחה המתלוננת לירדן תמונה
 של הנאשם מתוך פרופיל "הפייסבוק" שלו. ירדן השיבה לה כי הנאשם מוכר
 בבקרה כמי שהיה שם מאבטח, וכי ראתה אותו במצלמות אבטחה.
 המתלוננת השיבה לה כי הוא עדיין מאבטח במשרד הביטחון וביקשה מירדן
 לבדוק עבורה אם אפשר להתלונן בשם בדוי, שלא ידעו על כך. ירדן ביקשה
 ממנה לשלוח לה שוב את הסימנים והמתלוננת השיבה, כי הסתירה אותם
 במייק אפ והפנתה לתמונות, שאותן שלחה שוב.

בתגובה השיבה לה ירדן: "מזה ממה זה" "זה לא איקי... " והמתלוננת השיבה
 לה: "הוא נשך אותי".

ירדן כתבה למתלוננת: "ובטוח התנגדת? לא זרמת איתו וכאלה או שהוא חשב
 שרצית והוא לא הבין אותך נכון". בתשובה כתבה לה המתלוננת: "אמרתי לו
 מלא פעמים די תפסיק לא באלו אפילו הייתי יבשה והכי לא זורמת"...
 "אמרתי לו מה אתה לא מבין שאני לא רוצה הוא אמר לי הבנתי שאת
 אוהבת בקשה או משו כזה".

בשעה 13:51 שלחה המתלוננת לירדן הודעות קוליות לפיהן היא תדבר איתה
 מאוחר יותר כי היא עם אופיר, וכי היא מבקשת שירדן תכתוב לה אם
 הסימנים נראים כמו כווייה ממכשיר "בייביליס".

78. **המתלוננת** מסרה, ביחס להתכתבות זו, כי התבלבלה בין ההודעות
 כשכתבה שהנאשם "הלזיק" אותה במקום החזיק, אך עדיין לא ברור לה
 מדוע חשבה ירדן שהתכוונה שהוא "הדליק" אותה, לאחר שבכתה בפניה
 בלילה. היא מניחה שזה נבע מכך שבשעת לילה ירדן היתה לא כל כך

מטכ"ל (מחוזי) 903/15

"מפוקסת" ולא הבינה את המתרחש. בתחילת ההתכתבות ביניהן נראה היה כי ירדן אינה מבינה את חומרת הדברים, מה שהתבטא גם בהודעות הקוליות בהן צחקה; אולם המתלוננת שוחחה עימה ברצינות ולבסוף הבחינה כי ירדן התעשתה והבינה עד כמה נפגעה. לדבריה, גם מהיכרותה עם ירדן, ידוע לה כי כך היא נוהגת להגיב לעיתים לדברים שנאמרים לה.

79. עוד הסבירה המתלוננת, כי כשכתבה לירדן על האפשרות להגיש תלונה בשם בדוי, התכוונה שחששה שאם תתלונן על הנאשם הוא ינקום בה. כשכתבה שהיתה "יבשה", התכוונה לכך שמהרגע שעזבו את הבניין נקטעה השיחה הידידותית שהיתה ביניהם קודם לכן, ולא היתה להם כל תקשורת, למעט אמירות שלה על כך שהיא מבקשת ממנו להפסיק ולהחזיר לה את תעודותיה. בקשתה לבדוק אם הסימנים נראים כמו כוויה ממכשיר "בייבי ליס" נבעה מכך שחיפשה "תירוץ" למסור לבני משפחתה בנוגע להימצאות הסימנים על צווארה, מפני שלא רצתה לספר להם על כך (אם כי אישרה כי היא נוהגת להשתמש ב"מחליק" לשיער).

80. **ירדן** מסרה בעדותה במצ"ח (ת/9) שהוגשה כתחליף לחקירה ראשית, כי היא משרתת בחמ"ל הבניין, ולכן גם ראתה במצלמות האבטחה את ישיבתם של המתלוננת והנאשם בבנין טרם האירוע. היכרותה עם המתלוננת נמשכת כבר מגיל 12 והן חברות טובות.

81. לדבריה, המתלוננת סיפרה לה על האירוע כבר בעת חזרתה מהשלישות באותו היום, יתכן שאף מהדרך. להערכתה התקשרה אליה בחצות או חצות וחצי. בין השאר סיפרה לה המתלוננת כי הנאשם ניסה להוריד את מכנסיה "ומזל שהיה לה עוד מכנס מתחת", כך כלשונה של העדה, פתיחת כפתורי החולצה (מבלי שהזכירה שחולצתה נקרעה) וניסיון להכניס את איבר מינו לפיה שלא צלח, וכן שהאירוע הסתיים בכך שהמתלוננת הרביצה לו וברחה מהמקום.

82. בחקירתה הנגדית הבהירה ירדן, כי המתלוננת העירה אותה משינה כשהתקשרה אליה בליל האירוע, כשהיא בוכייה מאוד, היא לא אמרה משפטים שלמים ודיברה מהר. ירדן הבינה מהשיחה כי קרה משהו, אך היא היתה קצת ב"הלם" נוכח העובדה שרק אז התעוררה ולא התרכזה יותר מדי בשיחה. בשיחה זאת המתלוננת לא סיפרה לה את כל הפרטים, אלא רק שהנאשם הוריד את חולצתה ופתח את מכנסיה, ולכן: "אני לא חושבת שבכלל עיכלתי את זה בשלב הזה" (עמ' 145, שורה 20). כן ציינה, כי היו לה בהמשך שיחות נוספות עם המתלוננת על האירוע, והיא הוסיפה פרטים נוספים שלא ידעה, אך לא שינתה את גרסתה באשר לאופן התרחשות האירוע (בין השאר לא סיפרה לה על ניסיון הנשיקה ליד בנין צה"ל). את

מטכ"ל (מחוזי) 903/15

התמונות שהמתלוננת שלחה לה ראתה לראשונה רק ביום שלאחר מכן. כשצחקת בהודעות התכוונה לצחוק על עצמה, משום שלא הבינה מה קרה, ובשל טעות הכתיב של המתלוננת שבה כתבה "הדליק" במקום "החזיק": "זו היתה סיטואציה שאף אחת לא הבינה את השניה" (עמ' 141, שורה 24).

83. כשנשאלה ירדן האם המתלוננת עדיין מפחדת מהנאשם, השיבה בשלילה תוך שציינה כי המתלוננת אינה מפחדת מכלום, היא בחורה חברותית ובעלת ביטחון עצמי, ומוזר שהיא נבהלה ונלחצה כך, שכן מדובר בתגובה שאינה אופיינית לה. עם זאת ניכר היה שעבר על המתלוננת משהו רע. היא היתה שקטה לא דיברה ולא היה לה חשק לעשות כלום. מדובר בשינוי שניכר בה גם עם חלוף הזמן ולא רק מיד לאחר האירוע. המתלוננת גם סיפרה לה שבימים שאחרי האירוע היא נרתעה מיחסים אינטימיים עם בן זוגה (בחקירתה הנגדית מסרה כי לא ידוע לה בדיוק כמה זמן הדבר נמשך).

84. עוד מסרה ירדן, כי ידוע לה שלמתלוננת היה סימן שהיא הסתירה עם "מייק-אפ", וזאת לאור התמונה שקיבלה מהמתלוננת. עם זאת לא ראתה את המתלוננת פיזית בימים שלאחר האירוע.

85. לדברי ירדן, היא סיפרה למפקדת שלה על האירוע ביום שלאחריו, ושתיהן ניסו לשכנע את המתלוננת להגיש תלונה כבר באותו היום. המתלוננת סירבה ואמרה שהיא רוצה רק לשכוח מה שקרה. זאת למרות שבדרך כלל המתלוננת היא אדם חזק. בהמשך ציינה, כי לא זכור לה אם היתה שיחה ישירה בין המפקדת שלה לבין המתלוננת (ויוער כי המתלוננת לא זכרה ששוחחה עם ירדן והמפקדת שלה, שיחה טלפונית משותפת). באישור המפקדת שלה, גם אפשרה למתלוננת להיכנס לחדר הבקרה ולצפות בתמונות ממצלמות האבטחה.

86. עוד ציינה ירדן בת/9, כי לפי מה שידוע לה המתלוננת שכחה מהאירוע לכמה ימים (בחקירתה הנגדית הסבירה כי המתלוננת פשוט לא רצתה לדבר על כך), אולם היא כן סיפרה עליו למשפחתה ולבן זוגה. עוד הוסיפה בחקירתה הנגדית, כי לא ידעה שהמתלוננת שינתה את דעתה והחליטה להתלונן, עד שנקראה בעצמה לחקירת מצ"ח. עוד אישרה, כי המתלוננת סיפרה לה שבן זוגה אמר לה שאם היא לא תתלונן הוא יעשה כן; אך לא ידוע לה האם זו היתה העילה להגשת התלונה לבסוף. כן מסרה, כי לא ידוע לה על כך שהמתלוננת חוותה ריב עם בן זוגה לפני האירוע עם הנאשם.

87. לדברי ירדן, המתלוננת גם לא סיפרה לה על אירועים נוספים שבהם הנאשם הטריד בנות אחרות. כן סיפרה כי המתלוננת אמרה לה שראתה את

הנאשם פעם אחת מאז המקרה כשאבטח בכניסה, וחשה ש"בא לה לבוא לתת לו אגרוף".

שיחות עם רב"ט לין בראון

88. **המתלוננת** מסרה, כי סיפרה על האירוע לחברתה, לין, ביום שלאחר האירוע, או ביום א' שאחרי אותו סוף שבוע כן ביקשה מלין (אשר משרתת כמש"קית ב"מ) כי תבדוק האם הנאשם אכן משרת כמאבטח במשרד הביטחון ובן כמה הוא. בחקירתה הנגדית הסבירה כי העדיפה שלין תבדוק זאת, מאשר לבדוק את הפרטים אודות הנאשם ב"פייסבוק" כי לא חשבה שתוכל לברר שם פרטים אלה. לדבריה, הראתה ללין את הסימנים על צווארה, אך לא זכור לה מה סיפרה לה, מעבר לכך שהנאשם ניסה לנשק אותה, נגע בה והכאיב לה. באופן כללי ציינה כי כשסיפרה לחבריה הטובים על האירוע, גמגמה ובכתה בשל הקושי לדבר על הדברים, וזאת בניגוד למנהגה, שלא לבכות מול אנשים.

89. **לין** מסרה בעדותה, כי היא משרתת כמש"קית בטחון מידע, באותו אגף עם המתלוננת (אם כי לא באותה לשכה, ומבלי שיש ביניהן ממשקי עבודה יומיומיים) והן חברות טובות גם מעבר לשירות הצבאי. כשהתבקשה להגדיר את המתלוננת, ציינה כי היא בחורה "כיפית" כלשונה - קלילה, צוחקת, מדברת וכי היא אינה מופנמת.

90. לגופם של דברים מסרה לין, כי ביום ה' שלאחר האירוע הגיעה לבסיס וירדה עם המתלוננת לעשן. היא הבחינה שמשוה לא בסדר בהתנהגותה "שהיא קצת לא מפוקסת, קצת לא איתני" (עמ' 14, שורה 43). כששאלה אותה מה קרה, הסיטה המתלוננת את צמתה, הציגה בפניה סימנים כחולים סגולים על צווארה, וסיפרה לה כי הלכה עם הנאשם לאזור השלישות מכיוון שהוא לקח לה את כרטיס הכניסה לבניין והיא לא ידעה מה ההשלכות של אובדנו (מבלי שתוארה הנשיקה ליד בניין צה"ל – ביה"ד). המתלוננת לא הזכירה מקומות נוספים בהם היו לפני הגעתם לשלישות. בשלב שבו סיפרה לה המתלוננת על הגעתה לשלישות עם הנאשם היא החלה לבכות בכי היסטרי ולא הצליחה לדבר מעבר לכך. כל שהבינה מהתנהגותה של המתלוננת ומהסימנים שראתה על צווארה, הוא שאירע מגע בניגוד לרצונה.

91. ביחס לסוגיית הסימנים על צווארה של המתלוננת, מסרה לין כי לא זכור לה בכמה סימנים מדובר או מיקומם המדויק, אך זכור לה שהמתלוננת ניסתה להסתיר אותם באמצעות צמה, על אף שבדרך כלל היא לא נוהגת לסדר כך את שיערה. הסימנים עוררו את חשדה של לין, שכן היא יצאה בערב

מטכ"ל (מחוזי) 903/15

שלפני כן מהמשרד ולא הבחינה בכל סימן על צווארה של המתלוננת; וידוע לה כי באותו לילה המתלוננת היתה בבסיס, ולא עם בן זוגה (ולדבריה גם בעבר לא ראתה סימנים כאלה על צווארה של המתלוננת). בשל כך שללה אפשרות לפיה מדובר ב"איכ"י", במהלך חקירתה במצ"ח, ואמרה כי הסימנים נראו כמו מכות. כן טענה, כי גם בזמן החקירה לא ידעה לומר בדיוק היכן היו הסימנים ממוקמים ומה צבעם.

92. עוד סיפרה לין, כי גם בשיחות מאוחרות יותר, בהן ניסתה לשכנע את המתלוננת להגיש תלונה, לא סיפרה לה המתלוננת מה אירע שם, והיא הבינה שקשה לה לדבר על כך ולא לחצה עליה. למעשה הבהירה, כי גם בשלב זה עדיין אינה יודעת מה התרחש בין הנאשם למתלוננת. למרות זאת סברה כי המתלוננת צריכה להתלונן, נוכח התרשמותה ממצבה הנפשי, מכך שהיתה פגועה ונתונה בלחץ וכן לאור הסימנים אותם ראתה על גופה.

93. בחקירתה הנגדית אישרה לין, כי המתלוננת אמרה לה שאזור הרמת"ג לא מצולם, וכי ככל הנראה הנאשם ידע זאת, שכן הוא משרת בתפקיד אבטחה בבסיס. המתלוננת גם אמרה לה שהיא חוששת להתלונן נגדו, מפני שהאזור לא מצולם ואין לה דרך להוכיח את דבריה. כן חששה מזה שמשפחתה ובן זוגה ישמעו על האירוע. עוד מסרה, כי זכור לה שהמתלוננת אמרה לה שסבלה מכאבים, אך לא זכור לה היכן, נוכח הזמן שחלף. במצ"ח לא הזכירה זאת, כי דיברה בעיקר על נושאים שאליהם מיקדה אותה החוקרת.

94. כן דחתה לין טענות רבות של ההגנה על כך שהיא מבקשת לרצות את המתלוננת באופן עדותה. לדבריה, הן לא שוחחו על האירוע מאז שהעידה במצ"ח, שכן התבקשה שלא לעשות כן. עוד מסרה בחקירתה הנגדית כי היחסים בין המתלוננת לאליזבט, פקידת הלשכה הנוספת, לא היו כל כך טובים, שכן "קשה להסתדר איתה" (כלשוניה). כן ציינה, כי לא ידוע לה על מקרה דומה שאירע בין הנאשם לבין בנות אחרות וגם המתלוננת לא סיפרה לה על מקרה כזה.

95. באשר להשלכות של אובדן תעודת כניסה לבניין צה"ל, מסרה לין, כי לפי הידוע לה אין הדבר גורר באופן אוטומטי העמדה לדין משמעתי וההחלטה בנושא זה היא אינדיווידואלית. עם זאת, ככל שאין ברשות חייל המבקש להיכנס לבניין תעודה מזהה כלשהי, לא תתאפשר כניסתו לבניין, ולא ניתן לבצע אישורים טלפוניים לשם כך (יצויין, כי גם ירדן אישרה שלא ניתן לאשר כניסה של חייל לבניין, אף אם הוא מוכר לה אישית).

שיחות ותכתובות עם סגן מורן שלו (המפקדת של המתלוננת)

96. המתלוננת יידעה בתחילה את מורן בנוגע לאירוע ביום 16/8/2015, באמצעות הודעת "וואטסאפ" (התכתבות כולה תועדה בת/4) בה כתבה: "היי מורן מה שאני עומדת לספר לך יישמע קצת הזוי אבל אני רוצה לטפל בזה. יום רביעי ירדתי למטה מתחת לבניין כי היה לי משעמם והיה איזה מאבטח בשם אדם שישב בכניסה... התחלנו לדבר וכשהתחלפו המשמרות הוא יצא איתי החוצה ולקח לי את היווי שאני שמה בו את הכרטיס כניסה והחוגר... אחרי כמה פעמים שניסיתי לקחת את זה ממנו הוא אמר לי שאם אני רוצה את זה בחזרה שאני אבוא איתו לסיבוב. אין לי ממש ברירה כי אני לא יכולה שזה יאבד לי אז הלכתי והוא לקח אותי למקום בלי מצלמות או אור והתחיל לגעת בי ולנשק אותי הוא כמעט אנס אותי אני לא רוצה לפרט פה אבל מה שחשוב לי זה שאני רוצה להתלונן עליו כשאני אחזור מברצלונה" (לעניין זה הובא בפנינו, כי המתלוננת נסעה מספר ימים לאחר האירוע, לשבוע בברצלונה עם משפחתה, לחופשה מתוכננת מראש - ביה"ד).
97. בהמשך ההתכתבות, עודדה אותה מורן לקבל פרטים נוספים על הנאשם, תוך שציינה כי יתכן שחברתה של המתלוננת ירדן (המשרתת כאמור בחדר הבקרה של הבניין - ביה"ד) תוכל לסייע לה בכך. המתלוננת המשיכה ושלחה למורן תמונה של הנאשם (שהיא תמונת הפרופיל שלו ב"פייסבוק") וכתבה לה, כי: "הוא כעיקרון מאבטח בשר הביטחון... יום חמישי היה להם משמרות בבניין שלנו". המתלוננת המשיכה וסיפרה למורן גם כי ראתה את הנאשם ביום שישי האחרון בכניסה לבסיס, וכן על הודעה ששלח לה הנאשם בסוף השבוע (עניין שיפורט בהמשך - ביה"ד). כן שלחה לה תמונות של צווארה - בחלקן אותן תמונות ששלחה גם לרועי וירדן וכן תמונה חדשה, בה לדברי המתלוננת ניתן לראות כי צווארה זב דם, תוך שציינה כי הנאשם: "נשך אותי כשלא רציתי לנשק אותו". בחקירתה הנגדית ציינה המתלוננת, כי רק ביום שבת שלאחר האירוע הבחינה בדם. מיד אחרי האירוע לא הבחינה האם המקום מדמם כי שטפה את פניה; אך יתכן שלאחר מכן, משחשה גירוד במקום, הדבר הביא לכך שהוא החל שוב לדמם.
98. בהמשך ת/4 כתבה המתלוננת למורן כי כשתשוב תספר לה הכל, אך היא לא מעוניינת שאחותה תדע פרטי פרטים (לעניין זה הסבירה המתלוננת כי אחותה היתה לידה באותה עת), והחשיבות העיקרית בעיניה היא לכך שהנאשם לא יפגע בבנות נוספות. מורן כתבה לה בחזרה שהן ייגשו למצ"ח כשהיא תחזור. כן סיפרה לה כי ביחידה שבה שירתה היה קצין שבעקבות תלונות עליו הורד בדרגה וישב בכלא, תוך שציינה כי לכל תלונה נוספת יש

מטכ"ל (מחוזי) 903/15

משמעות. המתלוננת הוסיפה והתרתה בה שלא תספר דבר למיקי (הרל"ש) או לגורמים אחרים ביחידה, וזאת לדבריה, משום שלא רצתה למשוך תשומת לב ורחמים. כן כתבה למורן כי רועי, ירדן ולין מכירים את המקרה במידה והיא רוצה לשמוע מהם משהו, וכי ירדן היתה הראשונה שאליה התקשרה לאחר האירוע. בתגובה חזרה מורן ואמרה לה כי: "אין מה לנפח את זה" וכי מצ"ח ימשיכו את הטיפול לאחר חזרתה.

99. בפועל גם אחרי חזרתה של המתלוננת מברצלונה היא לא פנתה למצ"ח. לטענת המתלוננת הלויז' בלשכת האלוף עמוס מאוד ולכן החליטה שלא לחכות לכך שמורן תפנה את זמנה, ופנתה מיוזמתה לגורמי הטיפול (כפי שיפורט עוד בהמשך).

100. מורן העידה בפנינו, תוך שהוסכם ע"י הצדדים להגיש את עדותה במצ"ח, ת/10 ומסמך נוסף המפרט דברים שעלו מעדותה בעת ההכנה לעדות (ת/10א'). ההגנה התנגדה לעימותה של מורן עם ת/4 בטענה כי מסמך זה לא הוצג לה במצ"ח, ונתפס רק בשלב מאוחר יותר, בעת הכנת המתלוננת לעדות. בהחלטה מנומקת מיום 1/2/2016 דחינו את התנגדות ההגנה. יצוין, כי לשאלתנו מסרה מורן שבעת מתן עדותה במצ"ח שכחה את התכתובת עם המתלוננת, אשר כבר נמחקה ממכשיר הטלפון שלה.

101. עת התבקשה להגדיר את תפקודה של המתלוננת ציינה מורן כי היא מעט היפראקטיבית ו"שחקנית", אך מוגדרת כחיילת טובה שעושה את עבודתה כהלכה. היא מתחברת יותר לבנים מאשר לבנות ולהתרשמותה "היא נורא חברמנית עם בנים אז זה שבחור לא משנה באיזה גיל הוא ומה הוא היא תענה, יש לה ביטחון עצמי". המתלוננת שהגיבה לדברים אלה, הסבירה כי בעבר היתה "טומבוי" כהגדרתה וקל לה להתחבר לבנים יותר מאשר לבנות. היא משערת שדבריה של מורן על כך שהיא "חברמנית" עם בנים, גם בגילאים שונים, מכוונים לכך שלא אכפת לה מגיל או מראה, אלא רק מאופי.

102. לגופם של דברים מסרה מורן במסגרת ת/10, כי המתלוננת סיפרה לה על האירוע רק כשבועיים לאחריו. ממה שזכור לה המתלוננת מסרה שהנאשם החזיק אותה בכוח וניסה לנשקה, אחז בידיה וגרם לה לכאבים בידה, בעוד היא מנסה להשתחרר ממנו (יצוין עם זאת, כי לדברי המתלוננת לא סיפרה למורן על כאבים בידה). המתלוננת לא סיפרה לה על סימנים פיזיים שנתרו על גופה. במסגרת ת/10א' הוסיפה כי המתלוננת סיפרה לה שהנאשם כפה עליה עצמו בכוח, אך היה לה קשה לדבר, והיא לא סיפרה לה את כל הפרטים.

מטכ"ל (מחוזי) 903/15

103. לדברי מורן, ידוע לה שהמתלוננת התלבטה טרם הגשת התלונה ושיחותיה עם חבריה חיזקו אותה לכיוון זה. עם זאת, היא לא הבחינה בשינוי בתפקודה בעקבות האירוע; המתלוננת גם לא רצתה לשתף אף אחת מהבנות בלשכה, וציינה כי היא אינה מרגישה נוח לעשות זאת. בת/10א' הוסיפה כי המתלוננת לא סיפרה לאיש ממשפחתה מלבד אחותה על האירוע.

104. עוד מסרה מורן, כי המתלוננת עדכנה אותה בדבר הפניה ליוה"ל ולמצ"ח (עניין שהתעכב מעט שכן המתלוננת לא חשבה שניתן לפנות למצ"ח ישירות), והיא הבינה ממנה שהיתה מעט נסערת אחרי החקירה שכן הרגישה שלא מאמינים לה. במסגרת ת/10א' פירטה עוד כי המתלוננת איחרה בארבע שעות לשוב למשרד אחרי החקירה, דבר שלא היה אופייני לה, ולא ענתה לשיחות טלפון. לפיכך התקשרה מורן למצ"ח וביקשה לדבר איתה. במהלך השיחה אמרה לה המתלוננת שהחקירה מאוד ארוכה ולא נותנים לה לאכול או להתקשר. בשל היחס וכמות השאלות היא חשה שלא מאמינים לה (יצוין, כי המתלוננת אישרה שאמרה למורן, שחשבה שבמצ"ח לא מאמינים לה, בעת גביית עדותה הראשונה, 1/ס, נוכח השעות הארוכות בהן נמשכה החקירה ללא הפסקה; ומשלא הבינה עדיין באותו שלב את החשיבות בירידה כה גדולה לפרטים).

105. כן ציינה מורן, כי ליוותה את המתלוננת לעימות. לא זכורות לה כמה הפסקות היו בעימות, אך זכור לה שהמתלוננת בכתה מולה בהפסקה כשהיו באותו חדר והדלת סגורה; תוך שאמרה כי קשה לה מאוד לשמוע את הנאשם משקר ומכחיש את הדברים.

106. במסגרת ת/10א' סיפרה מורן על אירוע, בו באחד מהימים לאחר שובה של המתלוננת מברצלונה, ליוותה אותה המתלוננת לכיוון שער "ויקטור" במחנה מטכ"ל, ולפתע אמרה לה שראתה את הנאשם, תוך שציינה כי היא מפחדת. מורן תהתה כיצד הנאשם שומר בשער אם לדברי המתלוננת הוא משתייך למשרד הביטחון. המתלוננת אמרה כי אינה יודעת ושאלה איך תחזור עכשיו לבנין צה"ל. בתגובה הציעה למתלוננת שתלווה אותה טלפונית עד חזרתה לבנין. כשראתה שוב את המתלוננת התרשמה שהיא נראתה מבוהלת "כאילו חזרה לאחור" כהגדרתה.

שיחות של המתלוננת עם בן זוגה, אופיר סולומון

107. המתלוננת סיפרה, כי ביום שלאחר האירוע הלכה עם בן זוגה, אופיר, לאירוע משפחתי, והסתירה את הסימנים על צווארה בכך שמרחה "מייק אפ" ופיזרה את שיערה. לדבריה, התקשתה לספר לו את שאירע, שכן פחדה

מטכ"ל (מחוזי) 903/15

להכאיב לו, כפי שפחדה להכאיב גם להוריה. לכן גם לא סיפרה על האירוע לאיש מבני משפחתה, מלבד אחותה, שלא האמינה לתירוץ שנתנה בעצה אחת עם ירדן, לפיו הסימנים שעל צווארה נותרו ממכשיר "בייביליס". במהלך האירוע המשפחתי אליו הלכה ביום שלאחר האירוע היא רבה עם אופיר; ולבסוף סיפרה לו על האירוע ביום 28/8/2015, לאחר שחזרה מברצלונה ולאחר שהסתיים הריב ביניהם.

108. לדברי המתלוננת, השיחה עם אופיר התנהלה בשלב שבו עוד התלבטה אם להתלונן או לא. לא זכור לה מה בדיוק סיפרה לו, אך לדבריה, על אף שאמרה לו את האמת, לא מסרה לו את כל הפרטים. לדבריה, חששה מתגובתו של אופיר, שכן ידעה שהוא "יתעצבן" ממה שקרה, ופחדה שהוא ינסה לאתר את הנאשם ויסתבך בגללה. לכן גם לא אמרה לו בתחילה את שמו של הנאשם. כן אישרה כי אופיר ניסה לשכנע אותה לספר על האירוע להוריה ואף אמר לה שהיא חייבת לפנות למצ"ח.

109. **אופיר** מסר בעדותו, כי הוא והמתלוננת מצויים בקשר זוגי מזה כשנתיים וחמישה חודשים. לדבריו, בתקופה שלפני האירוע היתה מערכת היחסים ביניהם טובה מאוד, הם לא רבו ונפגשו רבות. ביום 13/8/2015, כשהלכו ביחד לאירוע המשפחתי במהלכו גם רבו, המתלוננת פיזרה את שיערה והוא לא ראה סימנים על צווארה (לעניין זה גם הוגשה תמונה של המתלוננת עם אופיר שצולמה בערב באירוע – ס/21). המתלוננת היתה מתוחה ועצבנית באותו ערב, ויתכן שזה מה שגרם לריב ביניהם.

110. שבועיים לאחר מכן, עם שובה של המתלוננת מחו"ל, הם סיימו את הריב ביניהם; ויומיים לאחר מכן אמרה לו המתלוננת שהיא צריכה לספר לו משהו והם הלכו למקום מבודד לדבר. כבר בדרך הבחין כי המתלוננת מתוחה ולחוצה. כשהגיעו שאל אותה מה קרה, והיא היתה נסערת החלה לבכות ולספר לו כי עברה ניסיון לאונס. באותה שיחה מסרה לו פרטים חלקיים שעניינם בתחילת היכרותה עם הנאשם, לקיחת תעודותיה, הגעתם לאזור חשוך בבסיס, נסיונו לנשק אותה, נגיעה בחזה, שליחת ידו לאיבר מינה וניסיון לפתוח את כפתור מכנסיה. בשלב זה החלה המתלוננת ב"אטרף של בכי" כלשונו ולא הצליחה לדבר מעבר לכך, ולכן הוא הרפה ממנה.

111. בתשובה לשאלתו סיפרה לו המתלוננת במהלך השיחה כי אין מצלמות באזור. כן אמרה לו שפנתה למפקדיה ושהיא אמורה להיפגש עם יוה"ל. הוא לא דיבר איתה על פניה למצ"ח, שכן הבין כי העניין מצוי בטיפול על ידי גורמים ביחידה. הוא ניסה לשכנע את המתלוננת לספר על האירוע להוריה והיא לא רצתה לעשות כן. לדבריו לא התרשם כי המתלוננת מוכנה לסלוח

לנאשם, וזאת בשל מידת הפגיעה הרבה שפגע בה, ובשל החשש כי יפגע כך גם בבנות אחרות.

112. עוד מסר אופיר, כי בשלב מאוחר יותר, עת נקרא לעדות במצ"ח, הבין מהאופן שבו תוחקר ונשאל, כי המתלוננת לא סיפרה לו את כל פרטי האירוע. לכן לאחר החקירה פנה שוב אל המתלוננת וביקש לדעת מה קרה. בחקירתו הנגדית אישר, כי הובהר לו האיסור לדבר על פרטי החקירה, אך: "אנחנו לא רובוטים ועם כל הכבוד לזה שאנחנו בחקירה אני חבר שלה ומגיע לי לדעת מה קרה שם. לפני מצ"ח ולפני הכל אני קודם כל חבר שלה..". (עמ' 131, שורות 10-11). המתלוננת הסתייגה מפנייתו ואמרה כי "זה קשה לה"; אך בעקבות לחץ שהפעיל עליה, היא סיפרה לו את כל פרטי המקרה, סיפור שהיה מלווה בבכי רב. כעת הוא סבור כי המתלוננת סיפרה לו את כל האמת באותה שיחה, שכן דבריה תאמו תיאור של האירוע שקרא בכתבה שפורסמה על המקרה במקומון של "ידיעות אחרונות". מהכתבה גם למד לראשונה את שמו של הנאשם, אותו סירבה המתלוננת בתחילה לספר לו.

113. לדברי אופיר, הוא משוכנע כי המתלוננת לא פלרטטה ולא רמזה דבר לנאשם שיכול להתפרש כפלירטוט, בתחילת המפגש ביניהם, משום שהוא מכיר אותה היטב ויכול להבחין אם היא מספרת לו הכל או לא. כן דחה את הטענה לפיה המתלוננת צפתה כבר באותו שלב שהנאשם יכול לנשק אותה שוב, או שנמשכה אל הנאשם, תוך שציין, כי המתלוננת מאוד גלויה עימו וגם נוהגת לספר לו כש"מתחילים" איתה, במסיבה או ב"פייסבוק". כששאל את המתלוננת מדוע הסכימה ללכת עם הנאשם לאחר שכבר ניסה לנשקה ליד בנין צה"ל, היא אמרה לו שלא יכלה להיכנס לבניין ללא התג שלה ולא צפתה שדברים יתגלגלו באופן כזה. לדבריו: "אני יודע על ס' שהיא בן אדם מאוד נאיבי שקשה לו לקרוא מהלכים קדימה. היא לא יודעת לזהות סיטואציות והיא מאמינה בבני אדם ואני לא חושב שבתרחיש הכי גרוע שלה היא יכלה לצפות שזה מה שאדם ינסה לעשות לה" (עמ' 131, שורות 19-22).

114. עוד ציין אופיר, כי לא שוחח עם המתלוננת לגבי "רזולוציות קטנות מדי" כהגדרתו, כגון לקיחת הטלפון שלה על ידי הנאשם, שכן הסיטואציה היתה קשה לשניהם והיה חשוב לו לתמוך בה ולעזור לה "לצאת מזה ולהרים את עצמה" כלשונו. עם זאת המתלוננת כן סיפרה לו כי הנאשם שלח לה הודעה ב"פייסבוק" שבה התנצל על מה שקרה (עניין שעוד יפורט בהמשך - ביה"ד). את ההתכתבות ביניהם לא ראה, נוכח סירובה של התלוננת לגלות לו את שמו של הנאשם.

115. באשר לאופייה של המתלוננת מסר אופיר, כי חשוב לה מאוד להצטייר כאדם חזק. היא לא אוהבת להפגין רגשות ורואה בכך דבר שמחליש את תדמיתה:

מטכ"ל (מחוזי) 903/15
 "היא יכולה להעיד פה ובפנים היא מתה לבכות כי היא חושבת שזה שהיא מפגינה רגשות זה מוציא אותה באור שלילי" (עמ' 134, שורות 35-36). לעניין זה מסר, כי המתלוננת לא מסרה לו כל פרטים על עדותה בבית הדין, מלבד העובדה שהיה לה קשה להעיד. בתקופה האחרונה ידוע לו שהמתלוננת עברה טיפול והדרכה ומנסה להתגבר ולהמשיך הלאה; והוא גם עודד אותה לעשות כן ולא לשקוע ולהיזכר בפרטי המקרה, על מנת שתתגבר על האירוע.

הקשר בין המתלוננת לבין הנאשם אחרי האירוע

116. **המתלוננת** סיפרה, כי בסוף השבוע שלאחר האירוע היא "סגרה שבת" במחנה מטכ"ל. רועי ידידה, נשא בעונש של ריתוק, ונשאר עימה. ביום שישי בצהריים (14/8/2015) היא ורועי יצאו מהמחנה, וחזרו דרך שער "קפלן", שם הבחינה בנאשם. היא ניסתה להתעלם ממראהו, אולם כעבור זמן קצר אמרה לרועי שאינה מסוגלת להמשיך ללכת, החלה לבכות והתקשתה לנשום, שכן הרגישה כי מראהו של הנאשם מחזיר אותה למה שחוותה. רועי עודד אותה במהלך כל סוף השבוע וניסה לגרום לה להדחיק את הדברים (יצוין, כי מפגש זה עם הנאשם לא מצא ביטוי בעדויותיה של המתלוננת במצ"ח, לדבריה משום שלא זכרה זאת בעת החקירה. כיוון שרועי העיד בפנינו לפני עדותה של המתלוננת, גם הוא לא נשאל על כך על ידי מי מהצדדים - ביה"ד).

117. כזכור במהלך המפגש הראשוני בין הנאשם למתלוננת הם הפכו להיות חברים ב"פייסבוק". ביום 15/8/2015 החלה בין הנאשם לבין המתלוננת התכתבות באפליקציית ה"מסנג'ר" של "פייסבוק" (ת/3), שבשל חשיבותה, תפורט להלן באופן כמעט מלא (כאמור, לרבות טעויות כתיב, ניסוח ותחביר – ביה"ד).

118. ביום 15/8/2015 שעה 4:24 (הלילה בין שישי לשבת) שלח הנאשם למתלוננת את ההודעה: "איפה את?" בשעה 9:30 השיבה לו המתלוננת: "אתה באמת מעז לשלוח לי הודעה?". הנאשם לא השיב עד ליום 22/8/2015, שבוע לאחר מכן, כאשר כתב לה, שוב בשעה 4:53: "אל תשחקי אותה כאילו עשיתי משהו". בתשובה ענתה לו המתלוננת בשעה 8:38: "עשית ועוד איך עשית שמישהי לא רוצה ואתה מכריח אותה מה זה נראלך?!?!". הנאשם לא השיב עד ליום 9/9/2015.

שלה לשער, והבחינה שהנאשם מאבטח בכניסה ומסתכל לכיוונה. היא ניסתה להימנע מלהביט בו, ומורן אמרה לה לא התייחס אליו. באותו לילה היא נשארה בבסיס ביחד עם לין; ובשעה 21:25 החלה בין השניים התכתובת הבאה:

הנאשם: "?"

המתלוננת: "מה אתה רוצה".

הנאשם: "שתפסיקי לכעוס עלי".

המתלוננת: "חי בסרט" "איפה הפופקורן".

הנאשם: "חח מה הקשר אני מדבר איתך יפה למה ככה".

המתלוננת: "כי לא מגיע לך שאני אדבר איתך יפה".

הנאשם: "אני מבין שאת כועסת אבל אני חושב שקצת הגזמת".

המתלוננת: "ואני חושבת שאין לך גבולות".

הנאשם: "אני רציתי בסך הכל לבקש סליחה על אם היתה אי הבנה".

המתלוננת: "אתה מבין שמה שעשית לא היה לעניין ולא במקום?".

הנאשם: "אני מבין שאת לא היית מרוצה בסופו של דבר אז אני מתנצל".

המתלוננת: "מקבלת אבל אני רוצה שתבין שמה שהיה יכול להיות עם מישי

אחרת שזה היה משפיע עליה אחרת". "חשוב לי שתבין איפה לא היית בסדר

כדי שזה לא יקרה לך גם עם בנות אחרות".

הנאשם: "לא לא, הבנתי הכל בסדר".

המתלוננת: "שמחה".

הנאשם: "פשוט היה בך משהו ממש סקסי ומושך (בליווי פרצוף קורץ –

ביה"ד).

המתלוננת: "הרגע דיברנו על זה...".

הנאשם: "הי החמאתי לך!".

המתלוננת: "לא נעים לי".

הנאשם: "את צריכה להיות שמחה ולעלות חיוך קטן שאומרים לך משהו

שכזה".

המתלוננת: "במקרים אחרים אולי...".

בשלב זה עולה מההתכתבות, כי הנאשם, אשר ידע כי המתלוננת נמצאת

בלווית חברתה, הציע לה להיפגש תוך ששאל: "רוצה להיפגש רק שנינו

אבל?". המתלוננת השיבה בשלילה, מבלי להסביר מדוע. כששאלה אותו

מדוע הוא רוצה להיפגש, השיב לה הנאשם: "סתם לראות אותך לדבר איתך

לחבק אותך", והמתלוננת מיד השיבה לו: "לא". "בלי חיבוקים". הנאשם

הציע לה לפיכך להיפגש במקום שבו ישבו בפעם הקודמת, והמתלוננת

מטכ"ל (מחוזי) 903/15

השיבה בשלילה, תוך שהציעה לו לבוא לבניין צה"ל או לשק"ם. הנאשם סירב תוך שכתב כי המקומות שהוצעו על ידה קרובים ליחידתו, וכי "המפ מחפש אותי וזה מקום שרואים". בתגובה הבהירה לו המתלוננת כי אינה רוצה ללכת איתו למקום חשוד, והנאשם אמר לה: "עזבי לא בכוח פעם אחרת".

יצוין, כי נמסר על ידי הצדדים שההתכתבות הסתיימה בשעה 22:23 באותו ערב.

120. המתלוננת מסרה בעדותה, כי בטרם שלח לה הנאשם הודעה ב"פייסבוק", לא זכרה שהוא ברשימת החברים שלה. לאחר שהחלו להתכתב לא מחקה אותו מהרשימה, על מנת שהשיחה לא תימחק, ככל שתצטרך להציג אותה למצ"ח. את ההתכתבות הסבירה בכך שמטבעה היא אדם סלחן וקשה לה לכעוס על אנשים. היא רצתה להאמין שהנאשם באמת מצטער ומתכוון לבקשת הסליחה שלו, וקיוותה כי כך הם פני הדברים, ולכן גם היתה מוכנה לפגוש אותו בבנין צה"ל. עם זאת, כשהנאשם כתב לה שהיה בה משהו "סקסי ומושך" והוסיף קריצה, לא הבינה איך הוא "ממשיך לדבר מלוכלך באופן כזה" כלשונה. כמו כן לא הסכימה בשום אופן לפגוש את הנאשם במקום חשוד, לאחר שהאחרון אמר לה כי חשוב לו לחבק אותה, מה גם שהיא התקשתה להתקרב לאזור הרמת"ג והחורשה.

121. בחקירתה הנגדית מסרה המתלוננת, כי בתחילה פחדה מהנאשם ולאחר מכן כעסה עליו. כן דחתה את טענת ההגנה לפיה משתמע מההתכתבות שהנאשם מבקש להחמיא לה ו"להתחיל" איתה, פעם נוספת, לאחר שהבין כי לא היתה מרוצה, תוך שציינה: "זאת אומרת לאנוס אותי בפעם אחרת" (עמ' 111, שורה 10). את דרך ההתבטאות של הנאשם הגדירה כי מדובר "במילים הכי מגעילות ולא לעניין שאפשר למצוא" (עמ' 111, שורות 25-26); וכשכתבה שבמקרים אחרים אולי אפשר היה לראות זאת כמחמאה, התכוונה ש"במקרים אחרים לא ניסו לאנוס אותי ולא אנסו אותי" (עמ' 123, שורה 36). לדבריה, אם היה לנאשם חשוב להתנצל בפניה פנים אל פנים הוא היה עושה כן, ובפועל בחר לוותר על כך.

122. לין אישרה בעדותה, כי היתה עדה למקרה בו המתלוננת הבחינה בנאשם בעת שמירה והצביעה בפניו עליו. כשעה או שעתיים לאחר מכן, כשישבו היא והמתלוננת מתחת לבניין, הבחינה שהמתלוננת קפאה תוך כדי שיחה, לא השיבה ולא הגיבה. היא שאלה אותה מיד לפשר הדבר והמתלוננת הראתה לה את ההתכתבות עם הנאשם במכשיר הטלפון שלה ובקשתו להיפגש עימה, תוך שכתב כי הוא רוצה לחבק אותה. הנאשם כתב שהוא מצטער והן הבינו שאולי הוא רוצה להיפגש כדי להתנצל. המתלוננת אמרה לה שאינה מבינה

מטכ"ל (מחוזי) 903/15

"מאיפה זה הגיע" וכי היא לא מוכנה להיפגש עימו. היא הציעה למתלוננת שתישאיר עימה בזמן המפגש עימו, כדי שלא תפחד ממנו, אך לפי הידוע לה סירב הנאשם להיפגש עם שתיהן.

123. **הנאשם** מסר בעדותו, כי כאשר ראה את המתלוננת חולפת על פניו ביום שישי שלאחר האירוע, היא היתה מלווה באדם נוסף והוא התרשם כי היא הבחינה בו והתעלמה מקיומו באופן מכוון. לא זכור לו מדוע לא שלח לה הודעה באופן מיידי, ויתכן כי היה עסוק בשמירות או שדעתו הוסחה בשל עניינים אחרים. ייתכן ששלח את ההודעה הראשונה כשראה שהיא "מחוברת" באפליקציה. לא זכור לו כעת האם רצה לפגוש אותה, בעת שליחת ההודעה, או שביקש רק לשאול לשלומה, כשהבין שהיא "מבואסת עליי" כלשונו, נוכח אופן סיום המפגש ביניהם והתעלמותה ממנו.

124. כך או כך טען הנאשם, כי הבחין בתשובתה הכועסת של המתלוננת ("אתה באמת מעז לשלוח לי הודעה") רק מספר ימים לאחר שנשלחה. הוא היה בהלם כשקיבל את ההודעה והבין שמשוהו לא בסדר מבחינתה, ואז גם השיב. לדבריו, הוא לא תמיד מבחין באופן מיידי בהודעות המתקבלות ב"מסנג'ר" שבה התכתב עם המתלוננת. עם זאת לא ידע להסביר, כיצד לא התעניין בתשובתה אחרי שקבעו, לפי גרסתו, להיפגש במהלך סוף השבוע להשלמת האקט המיני ביניהם: "אולי ברח לי מהראש, אולי ישנתי הרבה בשבת הזאת" (עמ' 271, שורה 4).

125. את הודעתו הבאה: "אל תשחקי אותה כאילו עשיתי משהו", שנשלחה כאמור, שבוע לאחר קבלת הודעתה של המתלוננת הסביר הנאשם בכך שסבר כי המתלוננת כועסת עליו מפני שלא כיבד אותה די הצורך ו"נתתי לה לזרום ככה, למרות שהכרנו זמן קצר" (עמ' 271, שורה 15). הוא לא חשב לברר עימה את הסיבה להודעה, שכן, אחרי שראה אותה "מבואסת עליי" כלשונו, עוברת על פניו ומתעלמת ממנו: "מה היא יכולה עוד כבר להגיד לי?" (עמ' 271, שורה 20). הוא אמנם שאל את עצמו למה היא כועסת עליו, אם הכל היה בסדר ביניהם, אך לא שאל אותה על כך מסיבה שאינו יודע להסביר. כמו כן לא ידע להסביר מדוע גם הודעה זו שלח למתלוננת בשעות הקטנות של הלילה.

126. כן פירט הנאשם, כי כשקיבל בחזרה את את הודעת המתלוננת לפיה עשה משהו בכוח ובניגוד לרצונה היה מופתע, ולא הבין מה היא רוצה ממנו ו"מה הסיפור שלה". עם זאת הוא לא ידע להסביר מדוע לא השיב מיד להודעה זו ושיער כי: "אולי אמרתי ניתן לה להירגע עובר עליה משהו" (עמ' 272, שורה 20). הנאשם לא ידע להסביר מדוע בחקירתו אמר שהמתלוננת לא פירשה אותו נכון; ושיער כי יתכן שהיא חשבה שהוא מזלזל בה, או פירשה אותו לא

מטכ"ל (מחוזי) 903/15

נכון באחת הסיטואציות ביניהם, למשל בכך שחיפשה גבר "רציני" יותר. בשלב זה לדבריו, חשב שהמתלוננת "לא בסדר בראש".

127. את העובדה שלא השיב להודעה זו של המתלוננת במשך שלושה שבועות, הסביר תחילה הנאשם בכך שיתכן שלא ראה את ההודעה בזמן; בהמשך מסר כי ההודעה הלחיצה אותו, והוא לא ידע איך להתמודד איתה. לכן סבר שכדאי לתת לה זמן להירגע, לבקש ממנה סליחה ולדבר איתה פנים אל פנים. היום הוא אמנם מבין כי המתלוננת חושבת שמה שקרה ביניהם לא היה בהסכמה, אך באותה תקופה לא הבין מאיפה המתלוננת "נפלה עליו" כלשונו, ומה כוונתה.

128. במשך תקופה של קרוב לשלושה שבועות מיום ה-22/8/2015 ועד יום 9/9/2015 לא שוחח הנאשם, לדבריו, עם איש באשר לתוכן ההודעות וגם לא יצר כל קשר עם המתלוננת. את חידוש הקשר יזם, מפני שרצה להבין אם הכל בסדר איתה ו"אם היא שינתה מה שיצרה פה" כלשונו, ו"להבין את הסיפור לעומק". תגובת המתלוננת לפנייתו היתה תוקפנית והוא הבין שאין טעם להמשיך לשוחח עימה בהודעות ועדיף שיפגשו פנים אל פנים, כדי שיבין "מה הסיפור שלה". כשנשאל מדוע המשיך בשיחה, כשענתה לו בתוקפנות, טען כי: "אני לא בן אדם כזה. אני מנסה להבין מה קורה, אני בשלום עם כולם... אני לא רגיל שמישהו עצבני עלי" (עמ' 279, שורות 24-26). כן טען, כי רצה "לסגור את הפינה" ולא להשאיר את הנושא פתוח.

129. לדברי הנאשם, כיוון שהמתלוננת המשיכה להשיב לו באופן תוקפני, ביקש לתת לה הרגשה טובה, אמר לה שהיא צודקת והתנצל. הוא אמנם אינו נוהג להתנצל ללא סיבה וגם לא התכוון לאשר דבר ממה שטענה כלפיו המתלוננת, אך רצה לגרום לה להרגיש שהוא מצטער "על כל מה שהיא חושבת, על כל מה שהיא מדמינת שם בהודעות" (עמ' 280, שורות 28-29). זאת מפני שהבין שהיא לא מרוצה ואולי היתה אי הבנה, והתכוון להתנצל אם היא מרגישה כך. הנאשם אישר כי אמנם חשב שהמתלוננת "לא בסדר בראש" ו"מדברת שטויות", אך לטענתו "אולי זה מה שהיא מחפשת, אני לא יודע איך להתנהג עם מישהו שהוא לא בסדר בראש" (עמ' 280, שורה 36). לדבריו, לא היה לו כוח להתווכח איתה וגם לא הכיר אותה היטב ולא ידע "מה הסיפור שלה". הוא חשב שאולי באמצעות ההתנצלות ירגיע אותה, וינסה להכיר אותה ולדבר איתה פנים אל פנים. אמנם לא היו לו קשר מיוחד אל המתלוננת, אך בכל זאת סבר, מכיוון שהיה להם אקט מיני משותף, שהוא לא יכול להתנכר אליה, וראוי שידבר אליה בצורה יפה כדי לעזור לה להרגיע את סערת הרגשות שהיא מצויה בה. הוא לא חשב להטיח בה שהיא משקר, כי לא ידע איך להתמודד עם דבריה וגם לא חשב שזה יעזור.

מטכ"ל (מחוזי) 903/15

130. את רצונו לפגוש את המתלוננת פנים אל פנים, הסביר הנאשם בכך שקל לו יותר להתבטא בשיחה כזו, מאשר בהודעות כתובות. הוא קיווה שהיא תסביר לו "מה המצב שלה איפה אנחנו עומדים"; וכן שאולי היא תיפתח אליו יותר ותספר לו מה קורה, שכן יתכן שהיא במשבר וש"עובר עליה משהו"; בנוסף לכך אישר, כי דבריה של המתלוננת הלחיצו אותו, שכן הוא נחשף לסיפורים על תלונות שווא בתקשורת, והיה בו גם חשש מסוים שכך תנהג המתלוננת (בחקירתו החוזרת הבהיר, כי חשש שהמתלוננת עלולה להגיש נגדו תלונה כבר אחרי ששלחה לו את ההודעה שמדברת על מעשים שנעשו בכוח). על כן גם רצה להבין מה כוונותיה של המתלוננת "לאן היא לוקחת את זה" כלשונו.

131. הנאשם טען כי כשכתב למתלוננת "פשוט היה בך משהו סקסי ומושך" התכוון לשמח אותה ולהחמיא לה: "שאולי תשמח יותר, שתרגיש יפה, שתרגיש משהו" (עמ' 285, שורה 13). מבחינתו נועדה המחמאה כדי להסביר למתלוננת מדוע לא עצר אותה בעת האירוע ונתן לה "לזרום" כך, שכן כאמור, לסברתו זו היתה הסיבה לכך שהמתלוננת כעסה עליו. הוא הופתע לראות שהמתלוננת לקחה את זה "למקום אחר, למקום לא טוב" כלשונו: "חשבתי שזה סוג של מחמאות שיעניין אותה, בחורה שזרמה איתי ככה אולי חשבתי שזה הראש שלה, שזה הכיוון שלה" (עמ' 285, שורות 23-24), וכן: "בחורה שזרמה איתי אחרי שהכירה אותי זמן קצר, מן הסתם שאני אחשוב שהיא בחורה כזאת שאוהבת את הדברים האלה, אוהבת דיבור כזה" (עמ' 283, שורות 35-36).

132. עוד מסר הנאשם, כי כשכתב למתלוננת שהוא רוצה לחבק אותה התכוון לכך שחיבוק הוא דבר מרגיע. הוא לא רצה להיפגש עימה בנוכחות חברה, שכן התכוון לשוחח עימה על מה שהיה ביניהם, ולא חפץ בנוכחותו של אדם נוסף בעת שיחה על נושאים אינטימיים. הוא הציע כמקום מפגש את הרמת"ג, על מנת שניתן יהיה לשוחח במקום שקט וללא הפרעה, במקום המוכר לשניהם. לדבריו, לא היתה לו אפשרות לפגוש את המתלוננת במקומות שהוצעו על ידה (בנין צה"ל או השקי"ם) מחשש שיראה מטייל עם חיילת לאחר שעת כיבוי אורות, בה נאסר עליו לצאת מהמגורים, ולכך גם התכוון כשכתב שהמ"פ שלו "מחפש אותו".

133. אשר לשעת כיבוי האורות, שלאחריה נאסר עליו לצאת מחדר המגורים, מסר הנאשם בחקירתו במצ"ח כי השעה הרלוונטית היא 23:00. בבית הדין טען כי אינו זוכר אם שעת כיבוי האורות היא ב-23:00 או ב-22:00 (לדבריו כך אמר גם במצ"ח). כיוון שההתכתבות בינו לבין המתלוננת הסתיימה בשעה 22:23 הוא משער כי באותו יום הוקדמה שעת כיבוי האורות.

מטכ"ל (מחוזי) 903/15

134. לדברי הנאשם, הוא החליט לבסוף להרפות מהשיחה מכיוון שהמתלוננת התנהלה מולו באופן "שלילי" כלשונו, וכל הזמן דחתה את הצעותיו. לא זכור לו למה לא הציע לה להיפגש במועד אחר. כן ציין, כי לא דיבר עם איש בנוגע לחילופי ההודעות עם המתלוננת. יצוין כי הנאשם לא ידע להסביר מדוע הציג הן בחקירתו והן בבית הדין את כלל ההודעות כאילו היו ברצף (כשבפועל היו פערים של מספר שבועות ביניהם) בטענה שבמצ"ח לא זכר זאת ובבית הדין (בעדותו בחקירה הראשית) לא ייחס לכך חשיבות.

135. נציין עוד, כי בנושא נוהל כיבוי אורות נשמעה גם עדותם של סא"ל אסף הראתי, רע"ן מבצעים ושל שגיא, חברו של הנאשם. השניים מסרו, כי נוהל כיבוי אורות מתקיים בין השעות 23:00 – 23:30, אך עשוי להשתנות בהתאם למשמרות (החיילים המבצעים משמרת לילה או בוקר מוקדמת נדרשים להקדים את השעה). סא"ל הראתי ציין, כי במידה ובשעה היעודה לכיבוי אורות המפקדים מבחינים כי חייל כלשהו אינו נמצא בחדרו, ניתן להתקשר ולחפש אותו, ולא מיד יערך חיפוש במחנה אחריו. כמו כן לא תמיד תהיה לכך תגובה עונשית.

השפעת האירוע על המתלוננת

136. המתלוננת מסרה, כי בעת חופשתה בברצלונה, בשבוע שלאחר האירוע, היתה עצבנית ורבה רבות עם בני משפחתה, ובניגוד לתקוותיה לא הצליחה לשכוח את האירוע. עת הוצגה לה תמונה מחשבון "הפייסבוק" שלה, המתעדת אותה עם ליצן, בצירוף כיתוב שאומר כי הליצן נישק אותה, הבהירה כי ניסתה להתנהג באופן הטבעי ביותר בברצלונה, שכן לא רצתה שהוריה ירגישו בדבר מה ו"זה הטבעי שלי, להעלות תמונות וליהנות מכל רגע" (עמ' 91, שורות 20-21). ככלל ניסתה להתנהג באופן רגיל, אל מול סביבתה, שכן לא רצתה שאיש ירחם עליה, ו"ניסיתי שזה יראה כאילו הכל טוב" (עמ' 30, שורה 4): בתמונות ב"פייסבוק"; בהתנהלותה בחו"ל; ובעבודה בלשכה כשחזרה. כך גם הסבירה את דבריה של מורן, על כך שהאירוע לא השפיע על התנהלותה בלשכה.

137. עם זאת, ציינה המתלוננת כי החלה לפחד מהליכה לבד, ברחוב או בבסיס, בעיקר בשעות החשיכה, והיא מרגישה צורך להסתכל לאחור לוודא שלא עוקבים אחריה או לדבר בטלפון עם מישהו. בין השאר הפסיקה ללכת לחדר הכושר בבסיס בלילות (כשהוצגה לה על ידי ההגנה תמונה שלה בחדר הכושר מיום 7/9/2015 (ס/21) טענה כי לא הפסיקה ללכת כליל לחדר הכושר אלא רק בלילות); היא החלה להניח את ה"יווי" עם תעודות הכניסה בתוך

מטכ"ל (מחוזי) 903/15

חגורתה באופן שאינו מאפשר את משיכתו (ביחס לתמונות ס/21 מחשבון "הפייסבוק" של המתלוננת, המעידות שגם לפני האירוע היו מקרים שבהם הניחה את ה"יויו" בתוך החגורה, מסרה המתלוננת כי נהגה "לשחק" ולהוציא את ה"יויו" מהחגורה במהלך היום. כמו כן התברר מחקירתה החוזרת כי לפחות אחת התמונות שהציגה לה ההגנה הועלתה ל"פייסבוק" שלה בתקופה שלאחר האירוע). עוד מסרה כי התקשתה לשוב ליחסים אינטימיים עם בן זוגה במשך תקופה של כחודש.

138. לדברי המתלוננת "כל דבר שניסיתי לשדר נורמליות לא הצלחתי כי כל פעם זה החזיר אותי לאותו לילה" (עמ' 34, שורות 5-6). לאור האמור הבינה שהיא צריכה לעשות מעשה, גם על מנת להתגבר על תחושותיה וגם כדי למנוע פגיעה בבנות נוספות. בחקירתה הנגדית שבה והבהירה, כי ניסתה במשך תקופה ארוכה להדחיק את הדברים ולא רצתה להאמין כי נעשו בה מעשים נגד רצונה. הדבר השפיע גם על האופן בו מסרה את עדותה במצ"ח, שכן בשלב זה נדרשה להיזכר שוב בדברים, בהתאם לסדר הכרונולוגי שלהם, כשבתחושתה זכרה את הכל "כמו סלט בראש" כלשונה.

139. **אופיר** מסר בעדותו, כי בעקבות האירוע הפכה המתלוננת להיות מסוגרת יותר וסמכה פחות על אנשים. האירוע השפיע על שמחת החיים שלה והיא הפכה להיות מתוחה ועצבנית. גם מערכת היחסים שלהם ספגה טלטלות, הן בשל השינוי בהתנהגותה והן בשל קושי מבחינתה, בתקופה שלאחר האירוע, לקיים מגע אינטימי, תוך שנרתעה ממגעו וניסתה להתרחק ממנו.

הליך הגשת התלונה

140. ביום 27/8/2015 פנתה המתלוננת לראשונה למש"קית ת"ש, שם לדבריה התקשתה לדבר ורוב השיחה היתה בפנטומימה. כך גם כתבה לרועי בהודעות ששלחה לו באותו היום (ת/2). יצוין, כי ביום 30/8/2015 גם כתבה המתלוננת לרועי (במסגרת ת/2), כי ראתה תמונה ב"פייסבוק" של הנאשם ממנה עולה כי הוא בכניסה לבסיס, תוך ששאלה אותו: "איך אני נכנסת?!", לדבריה, חששה להיות בקרבה אל הנאשם או לראות אותו. רועי הציע לה להיכנס "כמו גדולה" ולא להביט לכיוונו בכלל. לבסוף היא כתבה לו שנכנסה והוא לא היה שם.

141. מש"קית הת"ש הפנתה את המתלוננת לקצינת יוה"ל"ן, וכעולה מת/2, היא ביקשה מרועי כי ילווה אותה למפגש מפני שחששה שלא תצליח לספר הכל לבד. לדבריה, ביקשה בפגישה האמורה להגיש תלונה למצ"ח ונאמר לה כי יפנו אליה. משעבר פרק זמן ולא קרה דבר, שאלה את קצינת היוה"ל"ן אותה

מטכ"ל (מחוזי) 903/15

פגשה באקראי בבסיס, לפשר הדבר. לאחר כחודש וחצי התקשרו אליה ממרכז מהו"ת והיא נשאלה אם היא מעוניינת לפנות למצ"ח. משהשיבה בחיוב, נקבעה לה פגישה במצ"ח. המתלוננת הלינה על כך שהזמן שחלף, עת המתינה לפנייה אליה, בשל המידע המוטעה שנמסר לה, הביא לכך שלא יכלה "לספר את הסיפור כמו שהיה כשאני עוד זוכרת הפרטים כמו שצריך" (עמ' 35, שורות 9-10).

142. כן עלה מת/2 שביום 23/9/2015 שלחה המתלוננת לרועי תמונות שנשלחו לה על ידי ירדן, בהן נראה הנאשם כשהוא יושב בחדר הבקרה. כששאל רועי מה החליטה לעשות איתו בסוף השיבה: "כלום לא ביטלתי את התלונה". ורועי עודד אותה כי "לא תוותר לו".

143. הובאה בפנינו התכתבות נוספת (בחלקה בדרך של הודעות קוליות מוקלטות) בין המתלוננת לרועי, מיום 6/10/2015, טרם פניית המתלוננת למצ"ח (ת/א1). בין השאר נאמר שם על ידי המתלוננת: "אוף רועי אני לא יודעת אם ללכת למצ"ח או שלוותר על זה כי אחרי השיחה הזאת איתו אני לא יודעת כאילו... לא יודעת אולי הרסתי?", "אולי בגלל שאמרתי לו שאין לי בעיה להיפגש עם עם חברה אז אולי הרסתי את זה כאילו הוא יכול להגיד מה אבל היא רצתה להפגש, או שהוא יכול להגיד מה היא לא אמרה שיש לה חבר, לא שזה פוטר אותה מעונש אבל עדיין אני לא אמרתי שיש לי חבר". בתשובה להודעות בהן עודד אותה רועי כי אינה צריכה לפחד, השיבה לו המתלוננת: "לא יודעת אולי אני אחכה אחרי הפגישה שלי איתה ואז אני אחליט?". "בסדר, אבל הוא יכול להגיד מה, אבל אחרי מה שקרה, אז היא רצתה גם להיפגש כי אם לא היתה רוצה אז אני... אז היא היתה אומרת לא אני לא רוצה או בכלל לא היתה עונה לי, אתה מבין? כאילו הפלתי את עצמי כזה". "או שנגיד הראתי לו שאני כן רוצה כי יש לי תקטע של הפלירטוט ולא אמרתי שיש לי חבר אז כנראה שזה באמת מה ששידרתי לו ובלבלתי אותו". בחקירתה הנגדית הסבירה הודעות אלה, בכך שחשבה שאולי מפני שהיתה נחמדה מדי אל הנאשם, הוא חשב ש"מוותר לו יותר מדי" כלשונה.

144. בהמשך להודעותיה המשיך רועי לעודד את המתלוננת ולהזכיר לה כי מעשיו של הנאשם היו פסולים. המתלוננת השיבה שוב כי היא מתלבטת האם לסגת מהליך התלונה. בתגובה הציע לה רועי את תמיכתו, תוך שציין, כי אם היא לא שלמה עם עצמה וזקוקה לזמן נוסף, הדבר בודאי יובן על ידי הגורמים הרלוונטיים. המתלוננת השיבה לו כי יצטרך לבוא לחקירה. לאחר מכן הוסיפה: "את האמת להגיד לך חשבתי ששכחו מזה ולא מתייחסים לזה ותאמת שדי קיוויתי שזה מה שיקרה". לעניין זה הסבירה, כי כיוון שעבר חודש מאז שפנתה לקצינת היוה"ל"ן ולא פנו אליה, חשבה שאולי "שכחו

מטכ"ל (מחוזי) 903/15

מזה" ; ובחקירתה הנגדית ציינה, כי "פחדתי מהסיטואציה שעכשיו של היום" (עמ' 111, שורה 36). רועי שאל אותה מה עוצר אותה מלהמשיך והיא השיבה כי: "הפחד שלא יאמינו וגם הוא... לא יודעת כל מיני דברים לא יודעת להסביר". בתגובה להודעה בה כתב לה רועי, כי גם אם אמרה לנאשם שהיא סולחת לו אין זה מבטל את מעשיו, השיבה לו: "כן, אבל אולי הוא לא הבין אותי נכון אז בגלל זה כל זה קרה".

145. בעדותה הסבירה המתלוננת מדוע חששה שלא יאמינו לה, כפי שכתבה בהודעות לרועי: "עד עכשיו אני די מתקשה לספר את זה. מאוד קשה לי לקבל את זה שמישהו ניסה לאנוס אותי, שמישהו הכריח אותי בכוח. קשה לי ממש לשחזר את הכל, גם התקשיתי אז. אפילו שזה לא עזב אותי חיפשתי איך לשכוח מזה, ובגלל שלא נוח לי לדבר על זה עם עצמי ולהיזכר, לא חשבתי שאצליח לעמוד במעמד כרגע ולדבר על מה שהיה, זה ממש הפחיד אותי, חשבתי שאולי לא יאמינו לי כי אולי לא יודעת בגלל שאני מתקשה לדבר על זה. זה ישדר משהו אחר" (עמ' 40, שורות 19-23). כמו כן חששה שרצונה לסלוח לנאשם, כפי שבא לידי ביטוי בהתכתבות עימו, יכול להתפרש כהצדקה שלה למעשיו, כי: "אם אני סולחת, אז למה אני מגישה תלונה?" (עמ' 40, שורות 31-30). לכן חששה שאולי היא "הורסת". כשכתבה שאולי הנאשם הבין אותה לא נכון, התכוונה לכך שבתחילת האירוע כששוחחו, דיברו וצחקו אולי היא שידרה משהו לא נכון והוא לא הבין אותה, ולכן חשב שניתן לבצע "צעד קדימה".

146. המתלוננת אישרה בחקירתה הנגדית כי פנייתה למצ"ח נבעה בחלקה גם בגלל עמדת בן זוגה בעניין, אך זו לא הסיבה היחידה, שכן היא לא רצתה שבנות נוספות שתיפגענה. עוד דחתה את טענות ההגנה לפיהן הגישה את התלונה משום שבגדה בבן זוגה, תוך שציינה כי אם הנאשם היה מבקש רק להתחיל איתה, בשל "רמזים לא נכונים" שהיא שידרה, הרי שלא היה מבזבזת את זמנה על כך. גם כשנאמר לה שבכל האירוע היא "זרמה" עם הנאשם, טענה כי: "הוא היה מת שאזרום איתו" (עמ' 120, שורה 8).

147. עוד הבהירה המתלוננת, כי גמלה בליבה להתלונן כנגד הנאשם, על אף שאמרה לו שהיא סולחת לו, משום שהבינה, מאותה אמירה לפיה יש בה משהו "סקסי ומושך" ומניסיונותיו לפגוש אותה תוך שציין כי הוא מבקש לחבקה, שהתנצלותו אינה כנה; וכי הוא לא מבין את חומרת מעשיו והנזק הנפשי שנגרם לה בעקבות האירוע, באופן שעלול להגיע גם לפגיעה בבנות נוספות.

148. רועי בעדותו, ציין ביחס לסוגיה זו, כי המתלוננת חששה להתלונן בשל פחד מ"מה יגידו" ונוכח חשש שעלה בה, שמא דבר מה בהתנהגותה גרם לנאשם

מטכ"ל (מחוזי) 903/15

לנהוג כך, או שיאשימו אותה כי היא פיתתה את הנאשם ופלירטטה עימו. בסופם של דברים לאחר שהוא וירדן שכנעו אותה שאם היא לא תעשה כן גם בנות נוספות יכולות להיפגע, השתכנעה להתלונן והוא סייע לה לברר למי עליה לפנות.

עדותם של גורמי החקירה

149. קו טיעון מרכזי של ההגנה עסק בסוגיית אופן עריכתה של חקירת מצי"ח ומחדלים חקירתיים שאירע - בעיקר לפי הנטען בנוגע לאי החרמת מצלמות אבטחה שעשויות היו לשפוך אור ביחס לאירוע. להלן נבחן אפוא את התשתית הראייתית שהונחה בפנינו בסוגיה זו, תוך התייחסות למספר היבטים עיקריים.

אופן ניהול החקירה - כללי

150. כפי שפורט לעיל, החקירה החלה ביום 11/10/2015, עת הגיעה המתלוננת למצי"ח לראשונה למסור את עדותה (ס/1). עדות זו נגבתה על ידי סמל ליאת מירון, אשר מסרה כי גבתה מהמתלוננת את עדותה באופן רציף למדי בין השעות 11:00 – 17:15. ממה שזכור לה המתלוננת לא החצינה רגשות. סמל מירון קיבלה למכשיר הטלפון שלה צילומי מסך של הודעות ותמונות שנשלחו לה על ידי המתלוננת והיא לא עשתה כל שינויים בתמונות אלה (ר' זכ"ד, ת/13). כמו כן ערכה עם המתלוננת את שרטוט הרמת"ג, ת/6. העדה הדגישה כי מבחינת נהלי העבודה שלה, היא משוכנעת שהשרטוט נערך על סמך דבריה של המתלוננת, על אף שלא זכרה את אופן עריכתו. כמו כן ציינה כי העדות משקפת את כלל הדברים שנאמרו לה על ידי המתלוננת.

151. בהמשך עברה החקירה לימ"ר מרכז, שם נוהלה בעיקר על ידי החוקרת, סמל זיו רז. האחראי על החקירה היה ראש מחלק תשאול בימ"ר באותה תקופה, סרן (מיל') אבירם כנפו, אשר גם ערך את העימות בין הנאשם למתלוננת (ת/27); אך נוכח היעדרותו בשבוע הראשון בו נפתחה החקירה (עקב חופשה) וכיוון שמפקד הימ"ר שהה בקורס, מילאה את מקומו במשך מספר ימים כאחראית על החקירה, סמ"ר (מיל') מירית בלומין אשר מסרה עדכונים לסרן כנפו, לעיתים בזמן אמת ולעיתים בדיעבד, ואף הונחתה על ידו בנוגע לפעולות החקירה.

עריכת השחזור וגביית עדות מהמתלוננת לאחרי

152. לעניין זה נשמעה בעיקר עדותה של סמ"ר בלומין, אשר אמנם מסרה כי אינה זוכרת פרטים רבים מהחקירה, בשים לב למעורבותה החלקית בה וחלוף הזמן. עם זאת ביחס לשחזור ציינה, כי היא התרשמה שהמתלוננת נראתה כמי שעומדת לפרוץ בבכי, מספר פעמים וכשתיארה כיצד הנאשם קירב את איבר מינו לפיה קולה רעד, עיניה דמעו ולא הצליחה להתבטא. בתום השחזור כשלוותה בחזרה ליחידה, היא פרצה בבכי, אולם ניסתה להתרחק מאנשי צוות החקירה שלא יבחינו בה, וציינה שקשה לה. להתרשמותה המתלוננת תיארה בשחזור את הדברים כמו שהיה, למרות שהיו רגעים שהיתה נסערת ונדרש לה זמן להיזכר. כן ציינה, כי ככלל הנטייה היא לאפשר בשחזור תיאור אותנטי של האירועים, אך לפעמים נשאלות שאלות פתוחות על מנת לנסות ולכוון קצת; ובירורים נוספים באשר לשחזור נעשים בעדות שנגבית לאחריה.

153. סמל נוי טלקר, שהשתתפה אף היא בשחזור, והעידה מטעם ההגנה, מסרה כי לשם עריכת השחזור, בשעות הערב, היה צורך לפנות את כל המאבטחים והאנשים מהקבלה, ועל כן פנו לסגנו של סא"ל הראתי (רע"ן אבטחה) שיסייע להם בכך. המאבטחים הוצאו אמנם מהמקום, אך הם הבחינו בהגעת החוקרים והמתלוננת למקום. היה זה בשלב שבו הנאשם טרם נחקר, אך הוא לא היה במקום. החוקרים ניסו לשמור על סודיות ככל האפשר, לרבות פנייה רק לבעלי תפקידים מסוימים (מבלי לפרט את תוכן התלונה) וכן העמדת חוקר נוסף שישגיח שאיש לא יתקרב או יפריע לצילום.

154. בעדות שנגבתה מהמתלוננת לאחר השחזור (ס/4) נכחו סמל מיכל חכם (שאישרה אף היא כי המתלוננת בכתה לאחר השחזור) וסמל נוי טלקר. מעדותה של סמל חכם, כי לא הכירה את עדויות המתלוננת לפני גביית ס/4, מעבר להיכרות כללית עם התיק, והיא הניחה כי ככל שיש סתירות מהותיות בין גרסאות מוקדמות של המתלוננת לבין השחזור, תקבל על כך מידע מסמ"ר בלומין. סמל טלקר מסרה לעניין זה, כי מטרת גביית העדות היתה שהמתלוננת תבהיר שהשחזור הוא פרי זיכרונה ועל מנת לוודא אם היא מרגישה שהכל הועבר באופן אותנטי מבלי ששכחה דבר. המטרה היתה שהמתלוננת תדבר באופן חופשי, ולכן אין קושי בכך שהעדות לא נגבתה על ידי סמל רז, הבקיאיה יותר בתיק.

עריכת העימות והתמודדות עם שינויים בגרסאות המתלוננת

מטכ"ל (מחוזי) 903/15

155. מעדותו של סרן כנפו עלה, כי הוא ערך את העימות בין הנאשם למתלוננת, והוא הבהיר, כי מטרתו לא היתה לכוון את הצדדים לגרסה כזו או אחרת, אלא לספר להם את גרסתם באופן חופשי, כדי לאפשר להם להיזכר בדברים. לאחר סיום העימות נגבית מכל אחד מהצדדים אמרה נוספת באשר לשינויים ודברים שאינם תואמים שבאו לידי ביטוי במהלך העימות. לדבריו, התרשם כי המתלוננת היתה לחוצה במהלך העימות והתקשתה לדבר. הוא סבר כי היא נחזית כעדה אמינה, שהאירוע עדיין משפיע עליה, רוב הזמן היתה רהוטה והיו חלקים שהיא נשברה. ככלל ציינו הן סרן כנפו והן סמל רז, שנכחה בעימות כי לא היו אירועים חריגים בעימות, אך היה סגנון מסוים של דיבור בשלב מסוים, שהוביל את החוקרים להתריע בפני המשתתפים להרגיע את הרוחות. סמל רז גם אישרה כי לא זכור לה שהמתלוננת בכתה במהלך ההפסקה בעימות.

156. הן סרן כנפו והן סמל רז אישרו, כי במהלך החקירה היו למתלוננת סתירות פנימיות בנושאים שונים (למשל – באשר למועד מתן האגרוף, הושבתה על הנאשם, מועד לקיחת ה"יויו" מהנאשם). לעניין זה צוין כי המתלוננת עומתה עם הסתירות, וכי התפתחות בגרסת המתלוננת או העדר זיכרון באשר לסדר הכרונולוגי הם עניינים שבשגרה בחקירות מעין אלה, בהם פעמים רבות מתקשים נפגעי העבירה להיזכר בפרטים ולזכור את האירועים בסדר כרונולוגי ברור.

הימנעות גורמי החקירה מחקירתה של חיילת נוספת ששמה הוזכר על ידי המתלוננת

157. בעימות שנערך בין המתלוננת לנאשם ביום 22/10/2015, הזכירה המתלוננת לראשונה כי יש חיילת נוספת שלה לקח הנאשם את ה"יויו" כפי שעשה לה. בעדותה במצ"ח ס/6 פירטה המתלוננת, כי מדובר בחיילת שמוכרת לה, שכן בעבר שירתה איתה באותה לשכה, אולם היא אינה מוכנה להיחשף, שסיפרה לה כי הנאשם לקח לה את ה"יויו" וניסה לפלרטט איתה, כשעישנה ליד בניין צה"ל, וגם ביקש לחפש אותה ב"פייסבוק", אך היא "ייבשה אותו" כהגדרת המתלוננת וחטפה ממנו את היויו מיד, כך שבפועל לא קרה דבר בינה לבין הנאשם. בתשובה לשאלות ההגנה שהקשתה מדוע לא נחקרה סוגיה זו, נטען כי גורמי החקירה אמנם ביקשו מהמתלוננת לשוחח איתה, אך היא הבהירה כי אותה חיילת אינה מעוניינת להיחשף, וגם לא מסרה את זהותה.

עריכת חיפוש במכשיר הטלפון הסלולארי של המתלוננת

158. בתשובה לטענה כי מכשירה הסוללוארי של המתלוננת לא נבדק, על אף שהנאשם מסר כי שלחה הודעות בזמן השהות ברמת"ג, מסר בתחילה סרן כנפו כי הנושא נבדק ולא נמצאו הודעות כאלה. משעומת עם כך שהחיפוש נערך עוד לפני שנגבתה גרסת הנאשם, וכן לא נערך במעבדה בשל קושי טכני (ת/21) אלא באופן ידני, הסביר כי היתה באותה תקופה בעיה כלל יחידתית בבדיקות המעבדה, ולכן באירועים חריגים התבצע חיפוש ידני, שלעיתים אינו יכול להגיע ל-100% כיסוי של כלל ההודעות. את העובדה שנבדקו לבסוף רק אנשי קשר ספציפיים, ולא כלל ההודעות מאותה תקופה, טען כי ניתנו הנחיות שלו לחוקרים כיצד לבצע את הבדיקות השונות, והוסבר לו כי הדברים נעשו בהתאם להנחיותיו. אם הדברים לא אירעו כפי שהנחה, הרי שזו תקלה של החוקרים שלא פעלו בהתאם להוראותיו.

159. יצוין כי סמל רז בעדותה, אישרה, כי לא נבדקה טענת הנאשם שהמתלוננת דיברה בטלפון בתחילת האירוע, שכן היא לא סברה כי מדובר בעניין רלוונטי.

עריכת בדיקות פורנזיות

160. סרן כנפו ציין, כי לא ראה לנכון לערוך בדיקת מומחה לתמונות שצילמה המתלוננת על מנת לבחון האם מדובר בסימן נשיכה או לא, תוך שהבהיר כי התמונות היו ברזולוציה נמוכה ולא היה בכך טעם. הוא גם לא ראה טעם בבדיקת טיב הקרע בחולצה; תוך שהבהיר כי עיקר הדגש בחקירה ניתן לבדיקת האירוע שאירע ברמת"ג, שנתפס כאירוע החמור והמרכזי שיש לבחון בחקירה.

161. סמל רז מסרה, כי סוגיית קיומה של חולצה שנקרעה בעת האירוע (ת/26) עלתה לראשונה בעת השחזור. החולצה הובאה אל העדה על ידי המתלוננת, אשר סיפרה כי מדובר באותה חולצה, אך לא נערכו בדיקות מעבר לכך.

אופן עריכת חקירת הנאשם

162. אמרות הנאשם, ת/23-ת/25, בהן הכחיש כי האירוע היה שלא בהסכמת המתלוננת, נגבו על ידי החוקרת המרכזית שטיפלה בתיק, סמל זיו רז. האחרונה אישרה, כי הנאשם נחקר מ-00:09 לערך עד 00:22, אך זאת לדבריה תוך שניתנו לו כלל זכויותיו, וניתנו לו הפסקות לשתיה, אכילה וכיו"ב. כמו כן בראשית חקירתו, מיד לאחר שהקריאה לו את החשדות הוא ידע באיזה

מטכ"ל (מחוזי) 903/15

אירוע מדובר. ככלל לא היו סתירות בגרסאותיו. כן אישרה, כי הנאשם שהה בחדר החקירות כשלוש שעות לאחר שהסתיים העיכוב ועד מעצרו, שכן הוא היה דרוש לחקירה.

בדיקת גרסת הנאשם

163. סמל רז לא זכרה מדוע לא נערך שחזור עם הנאשם, למרות שאמר כי הגיע אל הרמת"ג במסלול שונה מזה שתיארה המתלוננת ולמרות שהשרטוט שערך על גבי ס/11 אינו מאפשר להבין את מסלול ההליכה. כן אישרה, כי לא ניסתה לבדוק את נכונות גרסתו של הנאשם, לפיה הותירה המתלוננת סימן של "איקיי" על צווארו, באמצעות חקירת חבריו לחדר המגורים. באשר לאי חקירתה של דור מידני, מסרה כי לפי הזכור לה, בזמן החקירה לא זכר שגיא מי שמר עימו, אם כי הסכימה שיתכן שהיו צריכים לבדוק. עם זאת דחתה את טענות ההגנה, לפיהן נוהלה החקירה באופן מגמתי, ורק במטרה לאתר ראיות התומכות בגרסת המתלוננת, תוך שהצביעה על כך שנערך עימות ונבדקו גרסאות שונות. גם הניסיון לערוך "שיחה בכיסוי" אל הנאשם (אשר לא צלח) יכול היה להניב דברים לזכותו או לחובתו של הנאשם.

בדיקת המצלמות בבניין צה"ל

164. בנושא זה נשמעה הן עדותם של חוקרי מצ"ח שעסקו בהחרמת החומרים מהמצלמות והן עדותם של מפקדי מרכז הבקרה – רס"ל אלמוג אשואל שמילאה את התפקיד בזמן החקירה וסמל אדם לוי שהחליף אותה בתפקידה. יצוין, כי גם ירדן, חברתה של המתלוננת, אשר משרתת בחדר הבקרה, נחקרה ממושכות בסוגיה זו ואף שרטטה את תחום השתרעות המצלמה שמחוץ לבניין צה"ל (ס/9).

165. מהעדויות שנשמעו בפנינו עלה, כי ניתנה הוראתה של סמ"ר בלומין להחרים את מצלמות האבטחה בזירת האירוע. בעקבות זאת נערכה פניה מטעם סמל טלקר וסמל רז אל רס"ל אשואל, בבקשה לקבל את הצילומים המתעדים את פגישת המתלוננת והנאשם, טרם האירוע. האחרונה מסרה כי העבירה לידי חוקרי מצ"ח את התיעוד ממצלמות הבקרה (ת/11), בהתאם לשעות ותאריכים שאותם התבקשה לבדוק, ועד כמה שזכור לה הראתה לחוקרות את המצלמות ונבחרה זוויית הצילום הנוחה ביותר (תוך שמסרה, כי ככלל המצלמות השונות בלובי מצלמות את אותם אזורים). יצוין, כי לדברי סמל טלקר, שפנתה אל רס"ל אשואל, היא ביקשה ממנה מצלמות מאזור הקבלה בבניין, באופן כללי ומבלי לפרט יותר מדי, עקב הרגישות הכרוכה בכך

מטכ"ל (מחוזי) 903/15

שהפניה נעשתה טרם מעצרו של הנאשם. לדבריה לא הפנתה את רס"ל אשואל למצלמות ספציפיות הדרושות לה, אלא האחרונה הורידה עבורה את החומר הרלוונטי לפי בקשתה.

166. החוקרים אישרו כי לא נערכה כל פניה לקבלת צילומים המתעדים את חזרתה של המתלוננת לבנין צה"ל לאחר האירוע, גם לא לאחר מתן עדותו של שגיא בחקירה (ס/19) בה פירט את התנהלות המתלוננת עם חזרתה. לעניין זה מסר סרן כנפו, כי הסטונים שהוחרמו נועדו כדי לבדוק את האינטראקציה הראשונית בין המתלוננת לנאשם; וכי באשר למה שאירע עם חזרתה לבניין, מדובר בעניין שלא היה לגורמי החקירה ספק ביחס אליו והם לא סברו כי מדובר בעניין מהותי. זאת גם הסיבה לכך שגורמי החקירה לא סברו כי נדרש לחקור את דור מידני שהיתה במקום באותה עת, ולא נראה היה כי יש לה קשר כלשהו לאירוע. לעניין זה ציין, כי המשוב העיקרי בנוגע למצבה הנפשי של המתלוננת לאחר האירוע התקבל מחבריה; וכן כי גורמי החקירה לא סמכו על עדותו של שגיא, שנתפס בעיניהם כבעל עניין בהיותו חבר של הנאשם.

167. כפי שכבר פורט לעיל, בעקבות העדויות שנשמעו בפנינו בסוגיה זו, ערכו הצדדים בירור נוסף אל מול סמל לוי, וכך אותר הסרטון ת/28, אשר צולם בזווית שונה מזו שבה צולם ת/11 והדמויות בו מטושטשות יותר. סמל לוי אישר בעדותו, כי ביום 11/2/2016, בו נפגש עם הצדדים, נערכה בדיקה של המצלמות בבנין צה"ל, ממנה עלה כי חלק מהחומרים המצולמים בהן נשמרים שלושה וארבעה חודשים לאחור. כן אישר סמל לוי, כי ישנן מצלמות המתעדות את היציאה מהמעלית בקומה בה מצויה הלשכה בה משרתת המתלוננת, אשר עשויות לקלוט גם את הבעות הפנים ושפת הגוף של מי שיוצא מהמעלית ונכנס לקומה ותחום השתרעותה מגיע עד לשירותים בכניסה לקומה (כפי ששרטט העד במסגרת ס/18).

168. יוער כי במסגרת עדותו של סמל לוי הוא גם מסר, כי תמונות שצולמו שעל ידי ההגנה (והוגשו במסגרת ס/20) מלמדות כי קיימת מצלמה המתעדת את הרחבה מחוץ לבניין צה"ל. עם זאת אישר, בחקירתו הנגדית, כי המצלמה המצויה מתחת לגשר בבניין צה"ל לא היתה תקינה עובר למועד בו פגש בתובע ובסניגור בחדר הבקרה; כי איכות התמונה בלילה שונה מהאיכות המתקבלת בשעת היום, וכי יש פנס שמסנוור את התמונה. כן אישר כי סרטון שצילמה ההגנה המתעד אנשים עוברים באזור רחבת הבקרה (המתעד לכאורה את המראה המתקבל מהמצלמה שמתחת לגשר) אינו מאפשר לזהות את תווי הפנים של האנשים המופיעים בו. כמו כן לא ניתן להבחין בשביל המוביל לכיוון בניין ה"מרגנית", ובאזור הדשא מחוץ לבניין.

בדיקת המצלמות במחנה מטכ"ל.

169. ייאמר מיד, כי מהעדויות שנשמעו בפנינו עלה באופן ברור כי אין מצלמות באזור הרמת"ג והחורשה. המתלוננת עצמה ציינה, כי העריכה שאין מצלמות באזור הרמת"ג, שכן הכירה את המקום מהתקופה בה המתינה לשיבוץ, בראשית שירותה. כחודש לאחר האירוע, הצליחה לאזור אומץ וללכת למקומות אלה, על מנת לבדוק שוב האם יש מצלמות במקום, וזאת משום שחיפשה, לדבריה, דרכים להוכיח את תלונתה.

170. עם זאת, כפי שפורט לעיל, קיים שוני מסוים בתיאור המתלוננת והנאשם את מסלולי ההליכה שלהם. מהביקור שנערך במקום עולה אמנם כי השוני מינורי למדי, שכן מדובר בשני שבילים מקבילים שהמרחק ביניהם קטן ומשניהם ניתן להגיע לאזור החורשה - אך עדיין אלו שני שבילים שונים. משכך מיקדה ההגנה את מאמציה בטענות לגבי מחדלי חקירה בשל אי החרמת המצלמות היכולות לתעד את המסלול שעברו השניים ובכך להעמיד את אחת מהגרסאות במבחן אובייקטיבי של אמת.

171. לעניין זה עלה מעדותם של גורמי החקירה, כי ניתנה הנחייתו של סרן כנפו לפנות לסא"ל הראתי, מפקד ענף מבצעים, על מנת להחרים מצלמות רלוונטיות בבסיס. ההוראה ניתנה עוד טרם מעצרו של הנאשם, ובשעה שטרם היתה ידועה גרסתו בנוגע למסלול הליכה שונה מזה שמתארת המתלוננת. כן עלה מעדותו של סרן כנפו שהוא סבר כי אכן נערכה פניה לסא"ל הראתי; ולא היה מודע לכך שהדבר לא צלח.

172. לעניין זה הסבירה סמל טלקר שטיפלה בנושא, כי ביום בו הגיעו חוקרי מצ"ח למחנה מטכ"ל על מנת לאתר את המצלמות (ביום 14/10/2015) היו סא"ל הראתי וסגנו עמוסים מאוד. לפיכך החליטה לפנות לנגד המחנה רני"ג זאב בשארי לצורך זה; וזאת משום שניסיונה מלמד, כי בדרך כלל נגדי המחנות מכירים באופן הטוב ביותר את הבסיסים שהם מופקדים עליהם ואת אנשי המפתח שיכולים לסייע בכל הנדרש (יוער עם זאת כי סא"ל הראתי מסר בפנינו בעדותו, כי רני"ג בשארי אינו עוסק כלל באבטחת המחנה, אלא בשמירת הסדר והמשמעת בבסיס - ביה"ד). בעקבות הסיור שערכה בבסיס באותו היום (שמטרתו היתה לאתר מצלמות באזור החורשה והרמת"ג ולא במסלול ההליכה) נכתב המזכר ס/10. יוער, כי המזכר נושא את התאריך 13/1/2016 וסמל טלקר לא זכרה מדוע הוא לא נכתב באופן מיידי אחרי הסיור (לטענת ההגנה, המזכר נכתב רק בהמשך לפניה שלה אל התביעה בבקשה לבחון קיומן של מצלמות באזור).

מטכ"ל (מחוזי) 903/15

173. כך או כך, עלה מעדויות החוקרים, כי גם לאחר גביית אמרתו של הנאשם, ביום 20/10/2015, לא נעשתה פניה נוספת על מנת לבחון האם קיימות מצלמות במסלולי ההליכה של השניים, ולא נעשה שחזור עם הנאשם, מתוך סברה כי הפער בין המסלולים אינו משמעותי וכי יש לחקור בעיקר במקומות בהם לפי הנטען אירעו האירועים נשוא התלונה; ויצוין כי הן סמל רז והן סמל טלקר אישרו כי בדיעבד ראוי היה לעשות זאת. סרן כנפו מצידו, טען כי הנחה את החוקרות לערוך בדיקות גם באופן היקפי, ולא רק בזירת האירוע, וכי היה צורך בהחרמת צילומים גם לאורך המסלול. הוא סמך בעניין זה על הדיווח שקיבל מהחוקרות, לאחר שסבר כי אכן נושא זה נבדק.

174. עוד נשמעה בפנינו מטעם ההגנה, עדותו של סא"ל הראתי, רע"ן מבצעים, במסגרתה הסביר בפירוט רב את מערכת המצלמות בבסיס מחנה מטכ"ל ואת הדרך שבה ניתן להתחקות אחר דמות הנעה בבסיס, באמצעות מערכת המצלמות. עדותו נגעה לסוגיית המצלמות בבסיס עצמו ולא לבניין צה"ל, והוא התייחס בעיקר לסוגיה הנוגעת ליכולת לזהות את תנועת הנאשם והמתלוננת במסלולי ההליכה השונים של הנאשם והמתלוננת (כפי שפורטו בס/12, ס/14, ס/15 וס/20) כמו כן, לבקשת בית הדין (בעקבות פניית שני הצדדים) ערך בירור נוסף ועדכני במחנה, שתוצאותיו הובאו בפנינו במסגרת מסמך שסומן ב/1.

175. בשל טעמי בטחון מידע לא נרחיב בסוגיית פריסת המצלמות, סוגן ואיכות התמונה המתקבלת מהן – כל הסוגיות הללו הוסברו והובהרו בפנינו לפני ולפנים; ונציין אך, כי בסופם של דברים הובהר, כי נכון למועד שבו נערכה חקירת מצ"ח (באוקטובר 2015, חודשיים לאחר האירוע) היתה מצלמה רלוונטית אחת בלבד במחנה מטכ"ל שנשמר בה חומר ממועד האירוע ויכולה להעיד היכן פנו המתלוננת והנאשם בדרך אל הרמת"ג. מדובר במצלמה שאיכותה נמוכה, הצילום מטושטש ויקשה לראות את פני ההולכים; אך ניתן לראות בה סימני זיהוי מסוימים כגון משקל רב של הדמות, צליעה, עצמים בולטים שהדמות מחזיקה וכו'. בשעות הלילה, ההנחה היא, כי מיעוט האנשים במחנה מקל יותר על הזיהוי, אם כי גם איכות הצילום נמוכה יותר. באם למי נקלט במצלמה אין מאפייני זיהוי בולטים, אפשר לנסות להתחקות אחריו על ידי הצלבת מספר מצלמות. עם זאת הובהר, כי יתרת המצלמות במסלולי ההליכה של המתלוננת והנאשם אינן שומרות חומר מצולם לתקופה העולה על חודש או חודש וחצי.

176. סא"ל הראתי מסר עוד, כי לאור מעצרו של הנאשם, שהוא כאמור פקודו, פנה למפקד מצ"ח דן, המוכר לו, ושאל אותו אם אפשר לסייע בדרך כלשהי (יוער כי סמל טלקר מסרה שלא הכירה פניה זו של סא"ל הראתי). למשרדו

בלמ"ס

מטכ"ל (מחוזי) 903/15

הגיעה חוקרת מצ"ח שביקשה לחקור מצלמות בבסיס מחנה מטכ"ל, ותוך שציינה כי מדובר באזור משרד הרנ"ג, מבלי שפירטה את האזורים המדויקים שבהם הלכו. על כן דאג לתת לה את האישור המתאים על מנת להוציא חומר ממצלמות הבקרה בבניין צה"ל וכן ביקש מקצין האג"ם שלו לקחת אותו לחמ"ל הבסיס לצורך צפייה במצלמות ההיקפיות בבסיס.

בדיקת נושא הארונית בחדר הרמת"ג

177. **הנאשם** טען בחקירתו, כי לא ניתן להצמיד את הארונית בחדר הרמת"ג אל הקיר, למרות שאישר כי בסיוור שערך באופן עצמאי (ס/16) לא ניסה לעשות כן, והצילום של המקום נעשה מבחוץ, שכן החדר היה סגור (צילומי הארונית הוגשו אף הם – ס/17).

178. **סמ"ר בלומין** ציינה, כי במהלך השחזור היה שלב שבו המתלוננת הדגימה עליה את האירוע והשעינה אותה כלפי הארונית, אך היא לא ניסתה להדוף את עצמה בחוזקה מהארונית, כדי לא לפגוע במתלוננת. היא לא ניסתה לבדוק אם ניתן להיצמד לארונית או לא, שכן לא חשבה על כך, והשחזור גם נערך לאחר האירוע ולא ניתן לדעת מה היתה זווית הארונית בעת האירוע.

179. **סרן רשאד הינו**, רמ"ד התקציבים של בסיס מטכ"ל העיד אף הוא מטעם ההגנה, ומסר כי משרדו מצוי בסמוך לרמת"ג וכי הארונית ברמת"ג הוצאה בעבר ממשרדו. הארונית ריקה מחפצים ואינה תקינה, אלא "עקומה כזו מתנדנדת" כהגדרתו, ובמקום בו היא ניצבת ברמת"ג לא ניתן להצמיד אותה באופן מלא אל הקיר בשל מצבה ובשל בליטה בקיר, והיא עומדת בשיפוע. כן תיאר כי כשביקר ברמת"ג במהלך פברואר 2016 עם ב"כ הנאשם וסא"ל הראתי נמצא מאחורי הארונית עיתון המדווח על פתיחת שנת הלימודים בבתי הספר (עניין זה אושר גם על ידי סא"ל הראתי בעדותו - ביה"ד). כן נמצאו שם מטאטא ואשפה. עם זאת בחקירתו הנגדית בתגובה לתמונה שהוצגה על ידי התביעה, אישר כי ניתן גם להצמיד את הארונית לקיר; וכי אינו יודע מה היה מצבה באוגוסט 2015.

180. יוער, כי במהלך הביקור שערך בית הדין במקום, עמדה הארונית כשהיא צמודה לקיר ורק בחלקה העליון נוצר שיפוע בין מקום עמידתה לבין הקיר.

ג. הערכת הראיות

קביעת מהימנות – כללי

181. הערכת מהימנות העדים הינה פרי של בחינת מכלול העדויות והראיות שהתקבלו במהלך ניהול המשפט, הן לאור ההתרשמות הישירה מאופן עדותם של העדים במשפט, והן לאור בחינת השתלבות העדויות והראיות זו בזו והשוואתן. לעניין זה מורה סעיף 53 לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971 כי: "ערכה של עדות שבעל פה ומהימנותם של עדים הם עניין שעל בית המשפט להחליט בו על פי התנהגותם של העדים, נסיבות העניין ואותות האמת המתגלים במהלך המשפט".

182. הפסיקה פירשה את הביטוי 'אותות האמת שנתגלו במשפט ככזה ש"אינו מתייחס דווקא לסימנים העולים מפניו ומתנועותיו של העד בזמן מתן העדות, אלא הוא מתייחס לתהליך ההשוואה של הדברים שהושמעו על ידי העד, עם ראיות אחרות או בחינתן על פי ההיגיון ונסיון החיים העומד לבית המשפט לעזר, בעת שהוא מתמודד עם הראיות, המחייבות סינון והמסייעות להכרעה בין הגרסאות" (ע"פ 994/80 שוהמי נ' מדינת ישראל, פ"ד לה(4), 62, 71-70).

183. בעת בחינת הראיות נדרש הרכב בית הדין להתרשמותו הישירה והבלתי אמצעית מאופן מסירת העדות על ידי העדים שבפניו, התנהגותם ותגובותיהם, אך בד בבד עליו ליתן דעתו "למסקנות אותן ניתן להסיק ממכלול הנתונים העובדתיים ומן ההסברים לסוגיהם, הנפרשים לפני בית המשפט ומאמתים או סותרים גרסאותיו של העד..." (ע"פ 406/78 בשירי נ' מדינת ישראל, פ"ד לד(3) 393, 436); תוך שהובהר, כי עדות עדים שונים עשויה להשליך על מהימנות של עדים אחרים.

184. ראוי עוד לציין, כי באופן ייחודי כאשר נדרש בית המשפט לניתוח עדויותיהם של מתלוננים בעבירות אלימות ומין, נקבע לא אחת שאי דיוקים, סתירות ופערים במתן העדות אין בהן כדי לפגום בהכרח במהימנותה. כך למשל נקבע כי על בית המשפט להיות מודע לאתגר העומד בפני נשים שחוו עבירות מין, המתקשות בתחילה לספר על האירוע הטראומטי שחוו, להתחשב בסיבות שבגינן משתנות הגרסאות ועל בסיס זה גם להעריך את המשקל שיש לסתירות אלה (ר' ע"פ 10163/08 פלוני נ' מדינת ישראל, סעיף 13 (2010)).

בחינת עדותה של המתלוננת**טענות ההגנה כנגד מהימנות המתלוננת.**

185. ההגנה העלתה טענות רבות בנוגע לאי מהימנות המתלוננת, הן בשל סתירות פנימיות בגרסאותיה, הן בשל חוסר סבירות התנהגותה באירוע והן לאור

מטכ"ל (מחוזי) 903/15

תיאוריה בה מחזיקה ההגנה בנוגע לעילה שבגינה החליטה המתלוננת להעליל עלילת שווא על הנאשם. לשיטת ההגנה המתלוננת, שיתפה פעולה באופן מלא עם הנאשם, אולם בשלב מסוים, בעת קיום היחסים האוראליים, הבינה את טעותה ואת החורבן שעניין זה ימיט על הזוגיות שלה. הדבר העכיר את מצב רוחה והיא הפסיקה את האירוע מיוזמתה. בדרכה לבניין צה"ל הבינה כי היא נצפתה הולכת עם הנאשם בשעות הלילה למקום חשוך על ידי חברו, שגיא, וכי הנאשם עלול לדבר ולספר על האירוע ביניהם לחברים נוספים שלו, המשרתים ביחידת האבטחה ומכירים אותה; באופן זה יגיעו השמועות במהירות גם לחבריה המשרתים במחנה מטכ"ל ומשם - לבן זוגה.

186. ההגנה סבורה, כי עניין זה התחדד עוד יותר למתלוננת כשחזרה לבניין צה"ל ופגשה שם את שגיא, שלא נעתר לחיזוריה; ובעת שיצאה החוצה לעשן שקלה מה עליה לעשות והחליטה להציג את האירוע כולו בפני חבריה כאירוע של תקיפה מינית שלא אירע מרצונה החופשי. כן ציינה ההגנה כי קיימת אפשרות נוספת והיא שהדימוי העצמי של המתלוננת נפגע בשל אופן קרות האירועים.

187. כתימוכין לטענותיה הצביעה ההגנה על עדותה של המתלוננת ביחס להתנהלותה עם גברים בעבר כפי שעלה מס' 5/א', וכן דבריה בעדותה לפיהם בעבר היתה חסרת ביטחון, ושיחות עם גברים סייעו להעלאת ביטחונה העצמי. נטען כי המתלוננת אישרה כי היא מוצאת את הנאשם מושך, וכי פלרטטה עמו בתחילת השיחה באופן ששידר לו כי היא מעוניינת בו, דבר שעלה גם מההתכתבות שלה עם רועי. טענת המתלוננת לפיה הלכה עם הנאשם רק בשל נטילת תעודותיה, וזאת לאחר שהפר את אמונה ונישק אותה בסמוך לבניין צה"ל, שלא בהסכמתה, אינה מתיישבת עם ההיגיון והשכל הישר; שכן היא יכולה היתה לחזור ולבקש את עזרת שגיא אותו פגשה קודם לכן, על מנת לחזור לבניין. כמו כן המתלוננת ידעה כי הנאשם משרת כמאבטח או מועסק כמאבטח במשרד הביטחון והוא לא אדם זר שייעלם עם תעודותיה.

188. אשר לאירוע בחורשה, נטען שהוא רצוף סתירות בעדויותיה של המתלוננת בנוגע למה שהתרחש בו ולחששה מפני הנאשם. ביחס לאירוע החורשה גם מתקיים מחדל החקירה העיקרי שעניינו אי החרמת מצלמות האבטחה בדרך לשם. כמו כן, יש לתהות בנוגע לכוונתה האמיתית של המתלוננת, נוכח אמירתה לנאשם בחורשה, כי אינה רוצה להיות איתו במקום שבו ניתן לראותם - וכן לאור החלטתה להמשיך וללכת עם הנאשם לרמת"ג לאחר קיום אירוע נוסף שלא בהסכמתה.

מטכ"ל (מחוזי) 903/15

189. בנוגע לאירוע הרמת"ג עצמו טענה ההגנה, כי קיימות סתירות בעדויותיה של המתלוננת בעניינים מרכזיים הנוגעים לסדר האירועים, היותה במחזור, השלב והאופן בו הכתה את הנאשם באגרופ וכיו"ב. זאת בנוסף לאי היתכנות אובייקטיבית לגרסת המתלוננת לפיה הדפה את עצמה מהארונית בחוזקה, בשים לב למיקומה ולמשקלה של אותה ארונית ולמצבה הרעוע.

190. ההגנה גם אינה מקבלת את טענת המתלוננת לפיה שוחחה עם ירדן, באופן מיידני לאחר האירוע, כבר בדרך מהרמת"ג לבניין צה"ל, בשים לב לכך שלא הוחרם פירוט שיחות ולא ניתן לדעת מתי בפועל בוצעה השיחה. לעניין זה הצביעה על עדותם של שגיא ודור, ממנה עולה כי מצב רוחה של המתלוננת היה שפיר כאשר חזרה; וכן על הסרטון ת/28, המלמד כי המתלוננת שוחחה בטלפון כשחזרה לבניין אחרי שכבר פגשה את שגיא ודור, יצאה שוב ונכנסה. זאת בעוד שהמתלוננת סיפרה על שיחת טלפון אחת בלבד שקיימה לפני שעלתה אל המשרדים. הדבר מחזק, כנטען, את ההשערה לפיה זה השלב שבו גמלה בליבה לבדות דבר שקר בנוגע למפגש עם הנאשם, ולכן החלה לשוחח עם חבריה ולשקר להם בנוגע לאירוע. מחדל החקירה המשיך בכך שלא הוחרמו צילומים המתעדים את חזרתה של המתלוננת לקומה בה ממוקם משרדה. כן נטען, כי הצילומים ששלחה המתלוננת לחבריה אינם מתיישבים עם טענתה בדבר נשיכה, וההודעה ששלחה לירדן מלמדת על כך שגרמה לעצמה כוויה באמצעות מחליק השיער (שאישרה כי היא נוהגת להשתמש בו) על מנת לתמוך בגרסתה.

191. עוד נטען, כי המתלוננת הגישה לבסוף ת תלונתה רק בשל לחצם של חבריה ובעיקר הלחץ של בן זוגה שאיים כי יתלונן בעצמו אם לא תעשה כן; עוד קודם לכן התלבטה אם לבטל את התלונה, ולאחר שכבר הלכה ליוהל"ן עוד התכתבה עם הנאשם ב"פייסבוק" והיתה מוכנה להיפגש עימו ולסלוח לו. בנוסף לכך, בניגוד לטענתה בדבר השפעת האירוע עליה, היא שידרה "עסקים כרגיל", לרבות בתמונות מחויכות מברצלונה ומחדר הכושר בבסיס. כל זאת, בנוסף לשלל סתירות נטענות נוספות, והעדר זיכרון בעניינים רבים במהלך עדותה.

192. אל מול אלה, כך נטען, הציג הנאשם גרסה עקבית וקוהרנטית, בדבר המתרחש בינו לבין המתלוננת, גרסה שניתנה במהלך חקירתו כבר כשהופתע לגלות כי המתלוננת הגישה נגדו תלונה, ועוד לפני שידע את פרטי תלונתה. פרטי גרסתו של הנאשם א נבדקו כנדרש על ידי מצ"ח, בשים לב למחדלי החקירה הרבים. בנוסף לכך נתמכת גרסה זו גם בתכתובת "הפייסבוק" בינו לבין המתלוננת ובעדותם של שגיא ודור שהם עדים חסרי פניות, אשר מסרו כי לא ידעו כלל על מה שאירע בין המתלוננת לנאשם.

הכרעתנו בנוגע למהימנות המתלוננת

193. ייאמר מיד, כי עדות המתלוננת אינה עדות מושלמת או חפה לגמרי מפגמים, אי דיוקים, תהיות וסתירות; אך לאחר בחינה מדוקדקת של המסד הראייתי שהובא בפנינו מצאנו לדחות את טענות ההגנה בנוגע לאופן התרחשות האירועים ולתת אמון בעדותה של המתלוננת.

194. בראשית הדברים נציין, כי טענות ההגנה מייחסות למתלוננת מידה רבה של מניפולטיביות, קור רוח ותחכום שנדרשו על מנת לבדות - חודשיים לפני הגשת התלונה - סיפור מורכב, הכולל מספר אירועים וזירות, התכתבויות עם שלל אנשים, ועמידה עקבית על טענותיה; וכן להצליח לעמוד על אותה גרסה שקרית בחקירות ממושכות, שחזור, עימות ויומיים מתישים של חקירות בבית הדין. אנו לא התרשמנו כלל מאופן העדתה של המתלוננת בפנינו, ומהנתונים שקיבלנו עליה גם מסביבתה הקרובה, כי מדובר בדמות מניפולטיבית, מתוחכמת וקרת רוח. להתרשמותנו המתלוננת היא חיילת רגילה ונעדרת תחכום מיוחד, אשר תיארה באופן אותנטי את החוויה שעברה, תוך שניסתה לדייק בדבריה עד כמה שאפשר, ומבלי שהיססה להודות שיש דברים שנשכחו מליבה ודברים שטעתה לגביהם בחקירות.

195. המתלוננת לא ניסתה להסתיר הן מחבריה, הן בחקירותיה במצ"ח והן בפנינו גם עניינים שאינם נוחים לה, כגון - התנהלותה בראשית האירוע שיתכן שהיה בה מימד של "פלרטוט" עם הנאשם; או העובדה ששקלה להיפגש עם הנאשם, לסלוח לו ולוותר על התלונה. נציין עוד, כי בניגוד לטענות ההגנה על כך שהמתלוננת טרחה להדגיש בפני חבריה כי אין מצלמות במקום האירוע, על מנת להצדיק מדוע לא ניתן לערוך בדיקה אובייקטיבית במקום, מלמדת התנהלותה על ההיפך הגמור: המתלוננת חזרה אל החורשה כעבור זמן מה על מנת לחפש האם יש במקום מצלמות; היא פנתה לירדן על מנת שתבדוק האם יש מצלמות בבקרה שקלטו את ישיבתם המשותפת; כזכור היא גם התלבטה בנוגע להגשת תלונה דווקא מפני שהבינה כי אין במקום מצלמות שיכולות לסייע להוכיח לה את גרסתה.

כמו כן התרשמנו מעמידתה בפנינו, שהמתלוננת מנסה ככל יכולתה להעיד באופן מדוד וענייני מבלי להסגיר את רגשותיה (עניין המתיישב הן עם האופן בו תיארה את עצמה בעדותה והן עם דברי כלל הסובבים אותה, לרבות המפקדת שלה ובן זוגה, לפיהם היא נוטה שלא להצין את רגשותיה ומנסה לשדר לעולם פסאדה חיובית על מנת שלא לעורר רחמים).

196. איננו סבורים כי המתלוננת בדתה את התלונה מליבה מתוך רגשות אשמה, נוכח "בגידתה" בבן זוגה ועל מנת למנוע את גילוי האמת לעניין זה. אופיר,

מטכ"ל (מחוזי) 903/15

בן זוגה של המתלוננת, מבוגר מהמתלוננת בשנים רבות, אינו משרת כבר בצה"ל ואינו מכיר כלל את הנאשם או חבריו. בהנחה שהיתה מעורבת באירוע מיני בהסכמתה, יקשה לתאר מדוע שתוצאה המתלוננת להכניס את עצמה למערבולת של שקרים וחקירות, על כל המשתמע מכך (עניין שגם חייב אותה לספר לאופיר שהיתה מעורבת באירוע מיני, חלף האפשרות שלא לספר לו על כך דבר) וכל זאת - רק על מנת שלא תיוודע לו האמת; שהרי האפשרות הקלה והפשוטה ביותר מבחינתה היתה לא לספר על כך לאיש ולהדוף כל שמועה במסגרת הבסיס, על קשריה עם הנאשם, ככל שתהיה כזו, בטענה כי היא שקרית. הטענה לפיה החליטה להקדים תרופה למכה ולהתחיל לספר לכל הסובבים אותה על האירוע סיפור שקרי, וכל זאת דקות ספורות לאחר סיום האקט המיני עם הנאשם, מייחסת לה תחכום ומניפולטיביות, אשר כאמור לא הצלחנו לראות בה.

197. מעבר לכך, שמענו כאמור מאופיר, שהמתלוננת סיפרה לו על האירוע רק לאחר שבועיים, וכלל לא הצליחה לספר לו את כל הפרטים בפעם הראשונה שניסתה לעשות זאת; פרטי האירוע נודעו לו רק לאחר ששב מהחקירה ודרש ממנה לספר לו את כל מה שאירע. התנהלות זו בודאי אינה עולה בקנה אחד עם תכנון מחושב ומניפולטיבי, שכן במקרה כזה ניתן היה לצפות כי המתלוננת תספר על כך לאופיר באופן מיידי, תוך חשיפת הסימנים על גופה (אותם ניסתה בהתחלה להסתיר ממנו) והעצמת הפגיעה של הנאשם בה.

198. אכן עלה מעדותו של אופיר, כי הוא סבר שהמתלוננת צריכה להתלונן על האירוע שחוותה; עם זאת נזכיר כי המתלוננת סיפרה לו על האירוע שעה שכבר קבעה לעניין זה פגישה עם גורמי היוה"ל"ן, ומבחינתו, עניין זה כבר טופל. איננו סבורים כי המתלוננת החליטה להגיש את התלונה רק בשל לחץ ממנו או מחבריה; ונזכיר גם כי היא כתבה למורן כבר ביום 16/8/2015, כי היא מעוניינת לטפל בנושא. כך או כך, גם הגשת תלונה בשל לחץ חיצוני אינו משליך בהכרח על אמינותה - ר' ע"פ 10733/08 חנן גולדבלט נ' מדינת ישראל (2011) בפסקה 72.

199. לכך יש להוסיף את פנייתה הספונטנית של המתלוננת, בסערת רגשות, לחבריה הקרובים מיד לאחר סיום האירוע. על המשמעות הראייתית הנובעת לכך נרחיב בהמשך, אולם יוזכר כבר עתה, כי מצבו הנפשי של נפגע עבירת מין הוא בבחינת ראייה אובייקטיבית שבכוחה לשמש סיוע לדברים שמסר בעדותו (ר' ע"פ 3873/08 אטיאס נ' מדינת ישראל (2010)). אמנם לא הוחרם פירוט השיחות הטלפוניות של המתלוננת מיום האירוע, אולם נוכח האמון שמצאנו, ככלל, לתת בדבריה, לא סברנו כי יש מקום לפקפק בעדותה על כך ששוחחה עם ירדן מיד לאחר סיום האירוע. מדובר בפרט שולי באופן יחסי,

מטכ"ל (מחוזי) 903/15

שלא היתה גם כל סיבה לכך שהמתלוננת לא תאמר אמת בנוגע אליו. כך למשל, גם ידעה להבחין ולומר כי לרועי, שאף הוא חבר קרוב שלה, התקשרה רק בשלב מאוחר יותר באותו ערב ולא באופן מייד, וללין חברתה הקרובה לא התקשרה כלל. לא למותר עוד לציין, כי המתלוננת תיארה את השיחה עם ירדן כחלק משמעותי משלב ההליכה שלה בחזרה לבניין, נוכח רצונה ל"ליווי טלפוני" בדרך לשם; תוך שאף הדגימה בשחזור היכן עצרה בדרך כדי לשבת במהלך אותה שיחה.

200. העובדה שהמתלוננת החזיקה את מכשיר הטלפון שלה בצמוד לאוזנה בפעם השנייה שחזרה לבניין אינה מלמדת על כך שזהו פרק הזמן שבו נערכה השיחה הראשונית עם ירדן, שכן יכולים להיות גם הסברים נוספים להחזקת הטלפון באופן זה. לדוגמה - הפסקת השיחה והמשכתה לאחר מכן, האזנה להודעות קוליות או אף רצון להתחמק משיח עם הסביבה הקרובה בתואנה של שיחה טלפונית.

201. יתר על כן, ככל שביקשה המתלוננת לספר דבר שקר לחבריה בנוגע למפגש עם הנאשם (על מנת לקדם, כאמור, את הגרסה שתספר לכן זוגה), הרי שהדברים אינם מתיישבים עם מידת ההלקאה העצמית המשתקפת מההודעות שכתבה לרועי במסגרת ת/1 כבר באותו הערב. המתלוננת מתלבטת בהודעות אלה האם שידרה מסרים שאינם נכונים, ומביעה שנאה עצמית ותחושות קשות כלפי התנהגותה. אם היתה מבקשת לספר דבר שקר על מנת להגן על עצמה מול חבריה, מדוע שתכתוב דברים כה קשים, המאירים אותה באור שלילי ביחס לאירוע? גם התכתובות שלה עם רועי בהמשך בנוגע לאירוע (במסגרת ת/1א' ות/2) מעידות על התייסרות והתלבטויות ביחס להתנהלותה, כך ששוב הדברים אינם עולים בקנה אחד עם מי שמבקשת ליצור תדמית של קורבן, בשל רצון לרקום עלילת שווא.

202. לכל אלה יש להוסיף, כי המתלוננת לא ניסתה כלל להעצים או להפריז בתיאוריה ביחס למידת הפגיעה בה; באי הפרזה בתלונה והיצמדות לעובדות כהווייתן יש כדי לחזק את מהימנותה (ר' לעניין זה - ע"פ 5949/13 נא"פ שרחה נ' מדינת ישראל בסעיף 26 לפסק הדין (2014); ע"פ 3283/13 פלוני נ' מדינת ישראל בסעיף 29 (2014); ע"פ 1933/14 פלוני נ' מדינת ישראל בסעיף 14 לפסק הדין (2015)). כך למשל, על אף שעמדה על כך שהנשיקה ליד בניין צה"ל היתה שלא בהסכמתה, לא ניסתה לייחס לה מידה רבה של הפעלת כוח ואף אישרה כי בשל עניין זה לבדו לא היתה מגישה תלונה כנגד הנאשם; ביחס לאירוע בחורשה, בעוד שבס/1 ייחסה לנאשם אירוע נוסף של ליטוף איבר מינו, ביקשה בעדותה בבית הדין להבהיר כי היא מעידה רק על הדברים שהיא זוכרת וכי עניין זה אינו זכור לה. באירוע ברמת"ג לא טענה כי

מטכ"ל (מחוזי) 903/15

הנאשם נגע באיבר מינה החשוף ולא העצימה את מידת האלימות שהופעלה באירוע.

203. דוגמה לכך ניתן למצוא גם ביחס לעניין החולצה שלבשה המתלוננת, לטענתה, בזמן האירוע (ת/8, ת/26): משהוחרמה החולצה על ידי גורמי החקירה מן המתלוננת, זמן מה לאחר האירוע, אין כל ראיה, מלבד עדותה שלה, כי המדובר אכן באותה חולצה שלבשה בזמן האירוע. אלא שגם כאן, אי-העצמת הדברים תומכת במהימנותה של המתלוננת. ניכר כי הקרע בחולצה הוא קטן ומינורי מאוד, לא יותר מאשר פרימת כפתור; ומכאן שאם היתה המתלוננת מבקשת להעצים את תלונתה ולהציג ראיה שקרית, יכולה היתה להציג חולצה קרועה הרבה יותר, המשקפת אלימות ממשית יותר שהופעלה כלפיה. נזכיר לעניין זה, כי לדברי המתלוננת היא העבירה את החולצה למצ"ח כשהתבקשה לעשות כן; וכשנטען כלפיה כי הזכירה את עניין החולצה רק בשל תחושתה שלא האמינו לה (שכן לא הזכירה את קריעת החולצה בס/1) השיבה: "אין לי מה להגיד, ואם אתה מתכוון לחתור שעשיתי את זה בכוונה אז לא אני לא עד כדי כך מופרעת" (עמ' 106, שורות 28-29).

204. עוד מצאנו לציין, לעניין החורשה, כי לא מצאנו כל סיבה לכך שהמתלוננת תספר על המעבר שם, אם לא אירע; שהרי לכאורה יש באירוע החורשה כדי להחליש את גרסתה. זאת הן לאור המשפט שאמרה, היא עצמה, לפיו היא מבקשת שלא להיות במקום שבו יראו אותם, והן לאור התגברות התהיות בנוגע להחלטתה שלא לנצל את ההזדמנות ולעזוב את המקום, אחרי שכבר נחשפה לניסיון נשיקה נוסף. דווקא הקושי האמור עשוי לחזק את אמינותה, שכן אילו היתה זו גרסת כזב, יכולה היתה להשמיט אותה מגרסתה, מה גם שהאירוע המתואר שם הוא מינורי למדי (ר' לעניין זה ע/117/05 אל"ם עאטף זאהר נ' התצ"ר וערעור שכנגד (2006) בפסקה 95). על אף האמור, המתלוננת עמדה על כך שהיה מעבר שם בדרך לרמת"ג. נציין עוד כי לא מצאנו לקבל את טענות ההגנה לפיהן לא יכול להיות שהמתלוננת מכירה את אזור הרמת"ג ולא את החורשה. מהביקור שערך ביה"ד במקום עלה, כי הדרך הישרה והמתבקשת להגעה לרמת"ג, בהליכה מבנין צה"ל, אינה עוברת דרך החורשה, על אף שמדובר בשני מקומות סמוכים זה לזה. מדובר באזור נסתר באופן יחסי בבסיס מחנה מטכ"ל.

205. לא מצאנו לתת משקל גם לטענות ההגנה על כך שהמתלוננת לא ניצלה את זמן ההליכה מבנין צה"ל לחורשה, ולאחר מכן מהחורשה לרמת"ג על מנת לקרוא לעזרה. ההסבר לעצם הליכתה מלכתחילה עם הנאשם, לצורך השבת תעודותיה, היה אותנטי ועקבי (כמפורט גם להלן). המתלוננת הסבירה כי

מטכ"ל (מחוזי) 903/15

בתחילה לא העריכה לאן יגיעו הדברים, וסברה כי תוכל להתמודד בעצמה עם הנאשם. בעימות גם ציינה, כי רק בשלב ההליכה לרמת"ג החלה להרגיש משותקת. מתיאור האירוע ברמת"ג עצמו התרשמנו כי לא היתה למתלוננת הזדמנות של ממש לקרוא לעזרה - המקום היה מבודד ומרוחק, והיא עסקה כל העת בהדיפתו של הנאשם באופן שלא אפשר לה גישה למכשיר הטלפון שלה.

206. כן יש לציין, כי הפסיקה הכירה בכך שאין באי נקיטת אמצעי זהירות או הימנעות מקריאה לעזרה כדי לעמוד לחובתה של מתלוננת, ויש לבחון את התנהלותה על רקע מערכת הנסיבות הכוללת - ר' למשל ע"פ 8670/07 **דהן נ' מדינת ישראל** (2008), פסקה 11; ע"פ 3179/91 **שיאחי נ' מדינת ישראל**, פ"ד מו (2) 52 (1992); עניין **זאהר** שאוזכר לעיל, פסקה 74.

207. איננו מקבלים השערות שהועלו על ידי הנאשם במהלך עדותו, ככאלה המסבירות את השינוי שחל במתלוננת ומתבטאות בהודעות "הפייסבוק" כגון - הטענה שכעסה עליו כי "נתן לה לזרום" או כי "חיפשה גבר רציני יותר". הובא בפנינו כי המתלוננת היתה במערכת יחסים שנמשכה למעלה משנתיים במועד האירוע. טענות ההגנה על כך שהמתלוננת ובן זוגה רבו ממש לפני האירוע, או שהיחסים ביניהם לא היו טובים, נדחו על ידי כלל העדים. המתלוננת עצמה אישרה, כאמור, כי הפכה רצינית יותר מבעבר במערכות היחסים שלה. מכאן שאין סיבה להניח כי המתלוננת חיפשה בנאשם "גבר רציני", ואף יקשה לקבל את הטענה כי רצתה להגיע עם גבר שפגשה במהלך הפסקה בבסיס, פחות משעה קודם לכן, למגע מיני כמעט מלא, תוך גילוי אקטיביות מרובה, כגרסת הנאשם (אליה עוד נתייחס בהמשך). למתלוננת גם לא היתה כל סיבה לנקום או לפגוע בנאשם, אותו כלל לא הכירה.

208. מצאנו אם כן לקבוע, כי המתלוננת לא בדתה מליבה את תלונתה כנגד הנאשם. עם זאת אין בכך כדי לפטור אותנו מבחינתן של תהיות וסתירות שעלו ביחס לגרסתה; זאת בשים לב לכך שמדובר כאמור בעדות יחידה ביחס לאופן התרחשות האירוע שבמחלוקת. נציין, כי ההגנה פירטה שלל סתירות ותהיות, בחלקן משמעותיות יותר וחלקן מינוריות מאוד באופן שאינו מצדיק בחינה וניתוח של כל אחת מהן (למשל - סתירה בנוגע למראהו המדויק של הסמל המתנוסס על הרכב שראתה בחניה ליד החורשה; אופן סידור הספסלים ברמת"ג, וכיו"ב).

209. בטרם נתייחס להלן לתמיהות ולסתירות העיקריות העולות מעדותה של המתלוננת, נציין באופן כללי את התרשמותנו מהלך רוחה לגבי האירועים בזמן אמת: אנו סבורים כי המתלוננת אכן נהנתה מהשיחה עם הנאשם, אשר

מטכ"ל (מחוזי) 903/15

היתה קולחת ונעימה; המתלוננת ציינה כי הנאשם הוא גבר מושך, וכי התעניינותו בה החמיאה לה ותרמה לביטחונה העצמי. גם היא תרמה לשיחה, יתכן שבאופן שגם ניתן לראותו כ"פלירטוט". עם זאת, אנו מאמינים למתלוננת כי מערכת היחסים הזוגית שלה היתה חשובה לה מאוד, וכי לא היתה לה כוונה ליצור כל מגע פיזי עם הנאשם מעבר לאותה שיחה נעימה. כך ניכר מההודעות שכתבה המתלוננת לרועי, ובהן הכתה על חטא, על כך שאולי שידרה לנאשם מסר לא נכון שאליו לא התכוונה, באופן שבו דיברה איתו.

210. את התמיהות העולות מהתנהגותה של המתלוננת בהמשך האירוע, יש לבחון ביחס להלך רוחה, כמפורט לעיל. כך למשל בנוגע לשאלה מדוע הסכימה המתלוננת ללכת עם הנאשם לאחר שכבר נושקה בניגוד לרצונה, תהיה המתגברת עוד יותר לאחר ניסיון הנשיקה בחורשה. אנו סבורים, לאחר בחינת תשובותיה של המתלוננת בנושא, כי היא אכן לא התייחסה ברצינות רבה לניסיון הנשיקה הראשון ליד בנין צה"ל ובוודאי לא העלתה על דעתה כי אותו מאבטח חביב שאיתו שוחחה וצחקה זה עתה ינסה לפגוע בה כפי שאירע ברמת"ג. המתלוננת גם הבהירה מספר פעמים כי לא חשה תחושת פחד וסכנה בשלבים הראשונים של האירוע, גם בשלב החורשה (שבו לא הופעל כוח כשהנאשם ניסה לנשקה, עד שאחז בידה) וחשבה שתוכל לטפל בעניין לבדה; וכי אם היתה יודעת שכך האירועים יתפתחו, היתה נוהגת אחרת. הסבר זה תלתה בין השאר בכך שכבר נחשפה לגברים שמנסים "להתחיל" איתה בנשיקות, אותם הדפה ללא קושי, ולהשקפתה על כך שזוהי דרך מקובלת בקרב גברים שהיא פוגשת. עד כמה שמצער אותנו כי זו אוכלוסיית הגברים שאליה נחשפת המתלוננת במועדונים ובמקומות בילוי, הרי שבנסיבות העניין הלך רוחה מובן בהחלט.

211. מעבר לכך התרשמנו כי אכן התעודות היו חשובות מאוד למתלוננת (אשר גם היתה חיילת חדשה באופן יחסי). לא מדובר רק בכרטיס הכניסה לבנין אלא גם בתעודת החוגר שלה שאובדנו עלול להוביל להעמדתה לדין משמעתני. מעבר לכך, היתה זו שעת לילה ולמתלוננת לא היתה כל תעודה מזהה על גופה; ונזכיר כי לין וירדן המשרתות בבנין העידו כי ללא כל תעודה מזהה לא ניתן להיכנס לבנין. רצונה של המתלוננת בנסיבות אלה, להשיג את תעודותיה בחזרה, מובן בהחלט. אנו התרשמנו מהתנהלות המתלוננת, כי במהלך התפתחות האירוע, ששיאו ברמת"ג, הפך נושא התעודות להיות ממש "הגביע הקדוש" עבור המתלוננת, אשר השקיעה את כל מאמציה בהדיפת הנאשם וחיפוש התעודות; ונראה כי היא ניסתה להצדיק את כל מה שעברה בכך שלפחות תצא מהמקום עם התעודות בחזקתה.

מטכ"ל (מחוזי) 903/15

212. תהיה משמעותית נוגעת לכך שהמתלוננת לא סיפרה לנאשם במהלך האירוע, לפחות בשלביו הראשוניים, כי יש לה חבר. ההסבר שנתנה בעדותה, לפיו הניחה שהיה עליו לדעת זאת לאחר שעיין בפרופיל "הפייסבוק" שלה, הוא מוקשה, בשים לב לכך שגם מההודעות שכתבה לרועי עולה כי היא מכה על חטא על כך שלא עשתה זאת. לא ניתן להוציא מכלל אפשרות, כי המתלוננת שנהנתה בתחילה מחיזוריו של הנאשם, בחרה (אף אם לא במודע) שלא לספר זאת. מכל מקום, אין בכך כדי לפגוע במהימנותה ביחס ל"גרעין הקשה" של תיאור המעשים שנעשו בה, ללא הסכמתה.

213. תהיה נוספת נוגעת לכך שהמתלוננת שוחחה עם הנאשם ב"פייסבוק" לאחר האירוע, ואף היתה מוכנה לפגוש אותו ולסלוח לו. לעניין זה נציין, כי הנאשם הוא זה שיזם את השיחות; המתלוננת הבהירה לו את עמדתה ביחס לאירועים שהיו ביניהם; הנאשם מצידו התנצל על מעשיו. עמדנו לעיל על כך שהמתלוננת היתה אמביוולנטית לגבי הגשת התלונה, לכל אורך הדרך, נוכח חששותיה ממעמד זה. המתלוננת העידה על עצמה כאדם סלחני וציינה כי רצתה לקוות שהנאשם אכן מבין את שעשה. היא סירבה לפגוש אותו כששניהם לבד, אולם היתה מוכנה לתת לכך הזדמנות כשחברתה לצידה ובמקום פומבי (באופן שאף אינו מתיישב עם טענות ההגנה בדבר רצונה לבדות את התלונה כדי להסתיר את הקשר האמיתי שנוצר ביניהם); וכבר נקבע בפסיקה כי אותה התלבטות בנוגע להגשת תלונה, היא מובנת על רקע החוויה אותה עברה (ר' ע"פ 1933/14 **שאוזכר** לעיל, בפסקה 23).

214. לא מצאנו ממש בטענות שונות שהעלתה ההגנה בדבר מראה הסימנים על צווארה של המתלוננת, מיקומם וצבעיהם, וכן בנוגע לבירור שערכה המתלוננת האם ניתן להצדיק כי אירעו מפגיעת מכשיר "בייביליס". כזכור העידה לין, כי ביום שקדם לאירוע לא ראתה כל סימן על צווארה של המתלוננת; המתלוננת שלחה תמונות של סימנים אלה כבר בשעה 20:00 לרועי ולירדן, מיד אחרי האירוע; התמונות צולמו על ידי המתלוננת, בין אם מול מראה, או במצלמת הטלפון הקדמית והן ברזולוציה נמוכה באופן המקשה לבחון את הסימנים בדיוקנות מרובה; החקירה החלה כחודשיים לאחר האירוע ואין לצפות כי חבריה של המתלוננת יזכרו באותה עת (ואף לא בביה"ד) בדיוק מה היה צבעם ומיקומם של הסימנים. כמו כן המתלוננת נתנה הסבר הגיוני בנוגע להודעת הטקסט לירדן, לפיה לא רצתה לספר לאופיר ולמשפחתה על שאירע, וניסתה למצוא תירוץ להצדיק את הסימנים, ואכן היא לא סיפרה להם על כך באותו מועד (מלבד לאחותה שלא האמינה לדבריה בנושא זה).

מטכ"ל (מחוזי) 903/15

215. אשר לטענות נוספות של ההגנה בנוגע למיקום הסימנים על הצוואר (ימין או שמאל), לאור הדרך בה הוצגה התמונה במחשב הנייד של הסניגור, יש לציין, כי המתלוננת היתה עקבית בגרסתה בנוגע למיקום הנשיכה וכי התביעה הציגה בפני בית הדין כי בתמונה כפי שהתקבלה במכשיר הטלפון של התובעת, באמצעות ה"וואטסאפ", נראים הסימנים באופן הפוך מכפי שהם נראים במחשב (מעין תמונת מראה).

216. גם בטענות שהעלתה ההגנה בדבר חוסר היתכנות אובייקטיבית לאירועים כפי שתוארו על ידי המתלוננת לא מצאנו ממש. ראשית נטען, כי אין הגיון בכך שהנאשם יצמיד את המתלוננת לקיר בנין צה"ל, מקום גלוי ופתוח לעין - אך יש לזכור כי השעה היתה אחרי 23:00, והתנועה במקום דלילה עד בלתי קיימת; וכן כי אירוע הנשיקה התרחש בפניה מימין לבנין שהיא מוסתרת יותר ולא ליד הכניסה.

217. באשר להיתכנות גרסת המתלוננת לפיה הדפה ממנה את הנאשם ברמת"ג, בשעה שהצמיד אותה בכוח לארונית, נציין, כי בעת ביקורנו במקום הארונית היתה צמודה לקיר; ביקור ההגנה במקום והצילומים שערכה היו גם הם חודשים רבים לאחר האירוע, וגם העיתון שנמצא, לפי הנטען, ברווח בין הארונית לקיר, היה מתאריך שלאחר האירוע. אין כל דרך לדעת באיזה מצב בדיוק עמדה הארונית ביחס לקיר בעת האירוע, ונציין כי גם אם עמדה בריחוק מה ממנו, כטענת ההגנה, אין בכך כדי לגרום בהכרח לזה שהתנתקות פתאומית ממנה תביא לנפילתה. לא למותר לציין עוד, כי דווקא הביקור במקום המחיש לנו עד כמה הרמת"ג הוא חדר קטן למדי, באופן המתיישב היטב עם גרסת המתלוננת בדבר קיומו של רווח קטן מאוד בין הספסל לארונית. באותו רווח עמדו כזכור לדבריה היא והנאשם וכשהם צמודים לארונית.

218. תמיהה נוספת שהודגשה על ידי ההגנה נוגעת לסתירות שבין תיאוריה של המתלוננת בדבר הלך רוחה ומעשיה בסיום האירוע לבין עדויות שגיא ודור בנושא. ביחס לכך נציין, כי המתלוננת לא זכרה את אותו מפגש כלל (אם כי לא שללה את האפשרות כי הוא התרחש). התרשמותנו מעדותם של שגיא ודור היתה שלילית למדי (כפי שיתואר להלן) ואנו סבורים כי ניסו להעצים מאוד את תיאור מצב רוחה הטוב וה"פלטטנות" של המתלוננת עם חזרתה לבניין צה"ל. לכן התקשינו להאמין לטענה לפיה המתלוננת היתה במצב רוח מרומם ואף "פלטטה" עם שגיא.

219. לעניין זה נעיר עוד, כי גם לשיטת ההגנה לא היה מצב רוחה של המתלוננת כשחזרה לבניין צה"ל טוב ומרומם, שהרי ההגנה סבורה כי המתלוננת התעשתה והבינה את טעותה החמורה במהלך האירוע, באופן שגם גרם לה

מטכ"ל (מחוזי) 903/15

להפסיקו מיוזמתה. התנהלות זו אינה מתיישבת עם טענה לפיה שבה וניסתה "לפלרטט" עם אדם נוסף. עוד נזכיר כי המתלוננת פירטה במהלך השחזור כי היא נמנעת לבכות ליד אנשים אחרים וכי ישבה כעשר דקות בחניה עוד לפני כניסתה לבנין. על כן יש להניח, כי אכן בעת כניסתה לבנין צה"ל ניסתה להתנהג באופן רגיל ולא להחציץ את המתרחש בקרבה אל מול אנשים שאין לה כל היכרות עימם (בניגוד לגילוי הלב בו נהגה מול חבריה הקרובים). נציין עוד כי גם בגרסתה על כך שעלתה למעלה וצחצחה את שיניה לא אמרה כי עשתה זאת מייד לאחר חזרתה לבנין.

220. בנוסף לכך, בסרטון ת/28 איכות הצילום אמנם ירודה באופן שאינו מאפשר לצפות בתווי הפנים - אך ניתן להבחין כי המתלוננת עמדה לצידם של שגיאה ודור במשך כשתי דקות, ניהלה שיחה קצרה, שתתה את הפחית שניתנה לה ויצאה החוצה לבדה. נעיר, כי דווקא התנהלותה התמוהה של המתלוננת מול דור ושגיאה בתום האירוע - האפשרות שלקחה פחית שתיה משני זרים, כמעט ללא בקשת רשות, יכולה להתיישב עם ההלם בו היתה נתונה בעקבות האירוע ורצונה לשטוף את פיה במשקה זמין.

221. זה המקום לציין גם כי ההגנה התלוננה פעמים רבות במהלך ניהול המשפט על כך שבקשתה להשיב את המתלוננת לעדות, בעקבות מציאת והחרמת ת/28, נדחתה (בהחלטתנו המנומקת מיום 18/2/2016). כן טענה, כי היו עוד שאלות רבות שביקשה להפנות אל המתלוננת והיא לא הספיקה לעשות כן. ביחס לכך נציין כי המתלוננת נחקרה בנושא עדותו של שגיאה כבר במצ"ח, במסגרת ס/5, עמ' 6, ומסרה כי אינה זוכרת את הדברים; כמו כן על אף שהסרטון אמנם לא היה בידי ההגנה בעת עדות המתלוננת, הרי שההגנה קיבלה לידיה את ס/19, עדותו של שגיאה ואף היתה מודעת לעיקרי עדותה של דור. על כך יעידו שאלות רבות שהופנו למתלוננת ביחס להיכרותה עם שגיאה, טענות שגיאה ודור על מצב רוחה בעת חזרתה וכו'. המתלוננת הבהירה שוב ושוב שאינה זוכרת דבר בעניין זה, תוך שציינה כי ככל שהדברים מופיעים בצילומי אבטחה היא אינה מתווכחת עימם.

222. לכך יש להוסיף כי המתלוננת נחקרה, כאמור, במשך יומיים בחקירה הנגדית; ביום השני נחקרה במשך קרוב ל-12 שעות, עם הפסקות קצרות, תוך שההגנה בחרה להתעכב על עניינים שונים, פריפריאליים באופן יחסי, כגון: ממי לקחה את המצית ולמי החזירה, איך נראה סמל הרכב בחניה והאם היתה לה קופסת סיגריות על גופה כשירדה למטה ופגשה בנאשם; וזאת על אף שביום הדיונים השני הובהר כבר בראשיתו כי הכוונה היא לסיים את עדות המתלוננת באותו היום. בנסיבות אלה, סברנו כי ניתנה להגנה יומה, לחקירת המתלוננת, ככל הנדרש ואף למעלה מכך, וכי לא היה

מטכ"ל (מחוזי) 903/15

מקום להשיב את המתלוננת לעדות בפעם השלישית, בשים לב לקושי הכרוך בכך מבחינתה.

223. גם בפערים הקיימים בין עדות המתלוננת לבין הדרך בה תיארו חבריה את האירוע לא מצאנו ממש. המתלוננת הבהירה כי לא סיפרה את כל הפרטים לחבריה, וכי ניסתה להדחיק את האירוע מזיכרונה. לא למותר עוד לציין, כי חבריה נקראו להעיד במצ"ח כחודשיים לאחר ששמעו ממנה את הפרטים באופן חלקי ומקוטע. עניין זה נדון אף הוא בפסיקת בית המשפט העליון, שם נקבע כי דווקא העובדה שעדותה של עדה אחרת אינה חופפת במלואה את גרסת המתלוננת, מחזקת את מהימנות עדותה ומצביעה על כך שמדובר בעדות כנה, ולא ב"עדות מטעם" שנועדה לחזק את גרסת המתלוננת "בכל מחיר" (ר' ע"פ 5949/13 שאוזכר לעיל).

224. העובדה כי המתלוננת ביקשה בתחילה שלא לספר את כל פרטי האירוע לבן זוגה, עקב חששה מתגובתו, מובנת בהחלט, בנסיבות העניין, בשים לב למבוכה ולקושי שבתיאור פרטים כאלה לאדם שעומו היא מנהלת קשר זוגי. גם העובדה שלא סיפרה לבן זוגה על אותו "פלירטוט" במהלך השיחה בבניין צה"ל היא מובנת ואנושית ואין בכך, כדי ללמד, כפי שסבורה ההגנה, על כך שהמתלוננת הונתה את בן זוגה באופן שיטתי, בין השאר בנוגע להסכמתה ורצונה לקשר מיני עם הנאשם.

225. טענות רבות בפי ההגנה נגעו לפערים ולסתירות בתיאור האירוע בין עדויות שונות של המתלוננת, ולכך שפעמים רבות השיבה לשאלות ההגנה כי אינה זוכרת פרטים כאלה ואחרים וביקשה לחזור שוב על שאלות. נטען בין השאר, כי המתלוננת הוסיפה פרטים נוספים ככל שהתקדמו עדויותיה לאור תחושתה כי לא מאמינים לה, וכי במהלך עדותה בבית הדין ניסתה להתאים את דבריה למה שאמרה במצ"ח ולא לאירועים עצמם.

226. ביחס לטענות אלה נציין, כי אכן פעמים רבות במהלך חקירתה הנגדית של המתלוננת היא ביקשה מהסניגור לחזור שוב על השאלה שכן לא הבינה אותה (כאשר נשאלו שאלות ארוכות ומורכבות) או לעיין בדברים שאמרה במצ"ח או במקום אחר בפרוטוקול (כאשר הופנתה לדברים אלה). המתלוננת מסרה, כי היא חווה קשיים בזיכרון מאז ילדותה, שאובחנו גם במסגרת אבחון מסודר הנוגע לקשיי קשב וריכוז. כן הסבירה, כי היא לא תמיד מבינה דברים שמוסברים לה, והיא צריכה לקרוא על מנת להבין את הכוונה בשאלות המופנות אליה, לעיתים גם כמה פעמים.

227. בעקבות האמור, לאור בקשת ההגנה, ולאחר שהמתלוננת נתנה הסכמתה לויתור על סודיות בעניין זה, נמסר לעיון בית הדין אבחון שעברה המתלוננת בשנת 2008, ופראפראזות מתוכו, הנוגעות לאותם קשיים שציינה המתלוננת,

מטכ"ל (מחוזי) 903/15

הועברו לצדדים (כפי שפורט בהחלטתנו מיום 25/1/2016). נציין כי מאותו אבחון עולה, כי רמת הזיכרון הפעיל של המתלוננת היא נמוכה וכי קשיים במיקוד הקשב פוגמים ביכולת למיין ולזכור בו זמנית ובד בבד לערוך בקרה על התשובות. עוד נמצאו קשיים בתחום הזיכרון החזותי וקושי לפצל קשב.

228. עוד הבהירה המתלוננת כי זיכרונה בנוי באופן צילומי, דהיינו היא רואה תמונות בראשה. גם את האירוע היא זוכרת כרצף של תמונות. לכן גם היו מקרים בהם צץ בזיכרונה "פלאשבק" במהלך החקירות שאותו מסרה בחקירתה. לעיתים מסרה באשר לפרטים מסוימים שלא סברה כי מסירתם היתה הכרחית בזמן החקירות או שלא זכרה את הסדר בו אירעו אירועים שונים. כן ציינה, כי יקשה לשפוט את מי שעבר אירוע טראומטי, וכי התקשתה לזכור את מה שהוגדר על ידה כ"פרטים קטנים" לאור "יים אינפורמציה" כלשונה שנדרשה לזכור.

229. עיון בעדויותיה של המתלוננת במצ"ח מצביע על כך שהסתירות העיקריות עליהן הצביעה ההגנה, כגון: מתי לקחה מהנאשם את ה"יווי" במהלך האירוע ברמת"ג או פרטים מדויקים של האירוע בחורשה - הם בין עדותה הראשונה (ס/1) לבין העדויות שמסרה אחר כך ועדותה בבית הדין. עם זאת, גם בשלב השחזור והעימות היו מספר סתירות כגון - מתן האגרוף בישיבה ולא בעמידה. כמו כן היו מספר פרטים נוספים שהוספו לעדויות מאוחרות יותר, כגון - מראה המכונית בחורשה; קיומה של מתלוננת נוספת נגד הנאשם שאת שמה לא רצתה לחשוף; ועניינים נוספים כגון - מתי הרגישה מוטרדת או מפוחדת ומתי היתה "קפואה".

230. עם זאת, המתלוננת עמדה על כך שאמרה את האמת במצ"ח, וכי אין לה אינטרס לשקר ודחתה את טענות ההגנה לפיה יש לה אינטרס הנובע מכך ש"בגדה" בבן זוגה. המתלוננת הסבירה את התהליך שעבר עליה מבחינת מסירת עדותה: בתקופה שלאחר האירוע ניסתה להדחיק אותו מזיכרונה. בעדותה הראשונה היתה זו הפעם הראשונה שבה התבקשה לתאר את האירוע בפרטי פרטים, והיא התקשתה "לשלוף" דברים מזיכרונה וכן לזכור את סדר הדברים וההתרחשות המדויקת של האירועים. עם זאת המתלוננת דחתה את טענת ההגנה, לפיה בשל חששה שלא מאמינים לה הוסיפה פרטים נוספים, והבהירה, כי על אף שנזכרה מדי פעם בפרטים נוספים, לא שינתה את גרסתה. לדבריה, החל מעדותה השנייה והלאה, לאחר שחזרה מספר פעמים על סדר ההתרחשויות באירוע בזמן שקדם לכך, היא נזכרה טוב יותר בשלבים השונים.

231. כך למשל, באשר לגרסתה של המתלוננת בס/1, שמצאה ביטוי גם בניסוח כתב האישום, לפיה הנאשם ליטף את איבר מינו עת ישב על הספסל בחורשה

מטכ"ל (מחוזי) 903/15

(גרסה שעליה לא חזרה בהמשך או בעדותה בבית הדין), ציינה כי היא העידה בבית הדין לפי זיכרונה, והיא לא חזרה על גרסה זו, כיוון שאינה זוכרת שהדבר אירע בחורשה. סיטואציה כזו זכורה לה מסוף האירוע ברמת"ג. כן הבהירה, כי גם דבריה בס' 1 לפיהם לקחה מהנאשם את ה"יויו" כבר בזמן שנשענו על הארונית או בזמן שעשה לה "איקי", נבעו מבלבול שלה, וכי לא היתה לה אפשרות לקחת את ה"יויו" באותו שלב. במסגרת ס' 1 גם התבלבלה בנוגע למועד בו נתנה את האגרוף לנאשם, ובאותו מועד חשבה שמדובר בפרט שולי. המתלוננת הסבירה, בתשובה לשאלות חוזרות ונשנות של ההגנה, כי אינה זוכרת כעת מה אמרה במצ"ח בכל עניין ועניין; וכי היא אינה מבקשת להתאים את תשובותיה למה שאמרה במצ"ח, אלא להבין מה זכרה אז לעומת היום.

232. עת עומתה המתלוננת עם דבריה בשחזור, לפיהם נתנה לנאשם אגרוף במצב של ישיבה, ולא במצב של עמידה, טענה ששכחה להזכיר זאת וכן שכחה לציין שהנאשם הושיב אותה עליו. לטענתה, מעמד השחזור היה לה קשה ו"כבר היה לי דמעות בעיניים כשנזכרתי בזה" (עמ' 89, שורה 5). כשנשאלה מדוע נראתה צוחקת בשחזור, השיבה כי הדבר נבע ממבוכה, כיוון שהתקשתה להיזכר בכל הדברים ולתארם כמקשה אחת, וכי נוכח הסיטואציה הקשה, היא מתקשה גם עכשיו לעכל אותה. עם זאת דחתה את טענת ההגנה שמסרה מידע לא נכון בשחזור, ושה טענה כי מדובר בשכחה. ביחס לאופן סידור הספסלים ברמת"ג בת' 6 לעומת השחזור, ציינה כי לא סברה שמדובר בפרט חשוב. נציין, כי מצפיה בשחזור ניכר הקושי של המתלוננת שעה שהיא נדרשת להתקדם ולתאר את האירוע ברמת"ג; וכזכור, גם מדברי החוקרות עלה כי בכתה לאחר השחזור.

233. אף באשר לעימות מסרה המתלוננת כי אינה זוכרת את דבריה שם נוכח הזמן שחלף. עם זאת זכרה כי היתה בסערת רגשות נוכח הצורך לומר את דבריה אל מול הנאשם, והתקשתה להתמודד עם כך שאינו אומר את האמת ביחס לאירועים. לעיתים גם הגיבה בדרך שאותה הגדירה כ"צינית" (למשל ביחס לאמון שנתנה בגרסתו לגבי גילו). גם בעימות התקשתה, לדבריה, לספר את גרסתה בשים לב לנסיבות אלה, והיו בו דברים שאינו מדויקים (למשל מתן האגרוף בישיבה).

234. נעיר, כי אכן מצפיה בסרטוני העימות (ת' 27) עולה כי בעוד שהנאשם שמר על רוגע יחסי (ולעניין זה מסר, כי היה לו קשה מאוד לעשות כן נוכח שקריה של המתלוננת, אך זו העצה שקיבל מבאי כוחו דאז) הרי ששפת הגוף של המתלוננת משדרת עצבנות ועלבון. ישנם רגעים בעימות בהם ניכר כי המתלוננת נסערת מאוד ועל סף בכי (למשל בדקה 31: 15 עת תיארה כיצד

מטכ"ל (מחוזי) 903/15

הושיב אותה הנאשם על הספסל וכשתיארה את ניסיון הכנסת איבר המין (לפיה). וישנם אכן רגעים שבהם הגיבה בתוקפנות רבה כלפי הנאשם, וזאת בעיקר בתגובה לתיאור גרסתו.

235. כך למשל, בדקה 10: 21 כשתיאר הנאשם את מה שקדם להכנסת איבר המין לפיה צעקה עליו שהוא "חי בסרט"; בדקה 30: 28 כשהנאשם אמר שהיא מעולם לא נתנה לו אגרוף, שאלה אותו אם הוא רוצה עכשיו שהיא תיתן לו אגרוף; בתגובה לתיאורים אחרים של הנאשם היא צעקה עליו כי אינה מוכנה לשמוע אותו יותר אומר שקרים. תגובותיה נחזות אותנטיות מאוד, כאשר ניכר בראשית העימות כי היא מנסה לשמור על איפוק, וכי התיאורים שבלב האירוע גורמים לה להפוך ליותר ויותר טעונה ולאבד את אותו איפוק. לא למותר לציין לעניין זה גם את דבריה של מורן, לפיהם בהפסקה שנערכה בעימות המתלוננת בכתה (החוקרת סמל רז שלא הבחינה בבכי לא היתה איתן במהלך ההפסקה). כן נציין, כי העימות היה ארוך למדי - למעלה משעה וחצי, והתרשמנו כי דרש כוחות נפש רבים מצד המתלוננת.

236. לעניין זה נזכיר את דבריו הנכוחים של בית המשפט העליון בע"פ 9497/08 פלוני נ' מדינת ישראל (2009) בפסקאות 20-21:

"המערער ביקש, כאמור, להראות כי המתלוננת אינה אישה כנועה, תלותית ותמת לב. מכך רצה המערער ללמד, כי אמינותה מוטלת בספק, ואפשר גם אפשר שהעלילה עליו עלילת שווא. טענה זו אין בידי לקבל. בצדק ציין בית-המשפט המחוזי, כי גם אם המתלוננת אינה נמנית עם "מלאכי שרת וצדיקים" (עמ' 369), היא ראויה להגנתו של המשפט. איני מוצא כל קושי בכך שבאישיותה פנים שונים, הכוללים גם חוסן אישי, יוזמה ותבונה. נפגעות עבירות מין אינן חייבות להימנות עם קבוצה אחת בעלת מאפייני חולשה מובהקים. כל נפגעת היא עולם ומלואו, נפרדת ומובדלת באישיותה מן האחרות, גם אם שותפות הן יחד לאותו הגורל. בית-המשפט אינו מתיימר לנתח את נבכי נפשו של אדם, המובילים אותו להיות חזק במקום אחד וחלש באחר, יוזם במקום אחד וכנוע באחר, תם לב במקום אחד ומתוחכם באחר – איש איש וייחודיותו, מתלוננת מתלוננת ומצרף תכונותיה".

237. עניין נוסף שדובר רבות בסיכומי ההגנה נוגע לאזכורה של אותה חיילת נוספת שנתקלה בהתנהגות דומה של הנאשם שעניינה "חטיפת" ה"יווי". ההגנה תהתה כיצד עלה הדבר בשלב כה מאוחר במהלך החקירה, ומדוע לא חשפה המתלוננת (או נדרשה לחשוף על ידי גורמי מצ"ח) את שמה של אותה מתלוננת פוטנציאלית אם אכן היא קיימת.

238. בחקירתה הנגדית הבהירה המתלוננת, כי לפי מה שאותה חיילת סיפרה לה, מדובר על אירוע שהיה בשעות היום, כשהמקום היה הומה, ולכן הנאשם לא

מטכ"ל (מחוזי) 903/15

הצליח להתקדם איתה מעבר לחטיפת ה"יויו". כאמור אותה חיילת לא היתה מוכנה להעיד, וגם לא מדובר במי שמצויה איתה בקשר קרוב. לכן לא זכרה לספר את שמה קודם לכן.. המתלוננת עמדה על כך שאותה חיילת אכן קיימת וכי ביקשה לכבד את בקשתה שלא להיחשף, ולכן לא מסרה את שמה לגורמי החקירה (ולמעשה עלה מחומר הראיות שלא סיפרה עליה גם למי מחבריה או לבן זוגה). מובן, כי בהיעדר פרטים אחרים כלשהם, לא מצאנו לייחס לעניין זה משמעות כלשהי גם לרעת הנאשם.

239. לא סברנו כי המתלוננת משקרת ביחס לעניין זה או כי יש בכך כדי להחליש את גרסתה. נושא קיומה של חיילת נוספת עלה בדרך מקרה בזמן העימות, כחלק מהקשר רחב יותר של חילופי הדברים בין הנאשם והמתלוננת, ולא כטענה יזומה של המתלוננת במהלך חקירותיה. המתלוננת הדגישה מספר פעמים כי אותה חיילת הבהירה שאינה מעוניינת להיחשף, וכי מערכת היחסים שלה איתה לא היתה קרובה באופן שבו יכולה היתה להפעיל עליה לחץ בעניין זה. כמו כן באם היתה המתלוננת מבקשת להעצים סיפור זה, יכולה היתה לייחס לנאשם דברים נוספים שסיפרה לה אותה חיילת, אך היא הבהירה כי באותו מקרה הנושא כלל לא הגיע להטרדה של ממש, אלא רק ללקיחת ה"יויו" וניסיון ל"פלירטוט" עם אותה חיילת. מכאן שלעניין זה אין משמעות ביחס למהימנות המתלוננת.

240. סוגיה נוספת עניינה בכך שהמתלוננת לא סיפרה במצ"ח על כך שהיתה במחזור בעת האירוע, אף כשעומתה עם גרסת הנאשם לפיה נגע באיבר מינה והרגיש ברטיבות; המתלוננת טענה כי לא סברה שהדבר הכרחי וכי לא זכרה מיד עובדה זו, נוכח הזמן שחלף עד הגשת התלונה. היא ניסתה להיזכר בכך אחרי שכבר מסרה את עדויותיה במצ"ח ונזכרה בכך ששמחה על כך שלא תהיה במחזור בברצלונה, כי קיבלה אותו לפני כן. בחקירתה החוזרת ציינה, כי הנושא עלה בהכנה לעדות כיוון שאז סבלה מכאבי מחזור, והדבר הזכיר לה שגם בעת האירוע היתה במחזור; ולא סברנו כי גם בעניין זה יש כדי להעלות או להוריד, בנסיבות אלה.

241. בחנו את כלל הסתירות והפערים בגרסתה של המתלוננת, אולם לא מצאנו כי יש בהן כדי לקעקע את מהימנותה. אנו סבורים, לאור המקובץ, כי באשר למרבית הסתירות והתמיהות שהעלתה ההגנה נתנה המתלוננת תשובות שיש בהם הגיון בנסיבות העניין, וכי ניתן להבין גם את הפערים בעדויותיה, לאור התהליך שעברה בעניין זה.

242. דווקא לאור הסתירות והפערים נעיר, כי ניכר שהמתלוננת חזרה באופן עקבי למדי על עיקרי גרסתה. לעניין זה כבר נפסק, כי "יש להזכיר בהתייחס לסתירות ולאי דיוקים בעדותו של קורבן לעבירת מין, כי לאור ההשלכות

מטכ"ל (מחוזי) 903/15

הייחודיות שיש לעבירות אלה על קרבנות העבירה, הרי שבניגוד למקרים אחרים, אין לצפות כי קרבן העבירה יוכל תמיד לספק גרסה שלמה, עקבית, קוהרנטית וחסרת סתירות ואי דיוקים לגבי נסיבות ביצוע העבירה... לפיכך נקבע לא אחת כי על בית המשפט לבחון את גרסת קרבן עבירת המין בכללותה, תוך נסיון לאתר את "גרעין האמת" שבה ולעיתים אף את "הגרעין הקשה" של הגרסה" (ר' ע"פ 8886/14 פלוני נ' מדינת ישראל (2016)), בפסקה (37).

243. כאמור, ניכר כי המתלוננת לא ביקשה להוסיף ולהפריז בפרטים ביחס לאירוע, וגם כשהוסיפה פרטים היה זה בנוגע לעניינים שוליים באירוע (כגון מראה הרכב שחנה ליד החורשה). הנקודה היחידה ממנה חזרה בה המתלוננת בנוגע למעשיו של הנאשם, עניינה באותה ליטוף בחורשה, שלגביו הבהירה כי אכן אירע, רק במקום אחר. דווקא לעניין זה נקבע, כי ניתן לראות בכך שהמתלוננת חזרה בה מעניין מסוים שמסרה במשטרה, כיוון שכעת אינה זוכרת אותו, כדי להעיד שהיא מקפידה לדייק ומעידה רק על העובדות שנצרכו בזיכרונה, מבלי להעצים את התלונה, כמי שמבקשת להעיד עדות שווא; כפי שנפסק, דווקא חזרה פרטנית ומדויקת על פרטי אירוע קשה ומכאיב, פעם אחר פעם, עשויה במקרים מסוימים לעורר ספקות באשר למהימנות העדות, העלולה להתפרש כתוצאה של שינון פרטי האירוע ולא ככזו הניתנת באופן טבעי ומתוך ניסיון לספר מה אירע באמת (ר' ע"פ 3259/15 ברק נ' מדינת ישראל (2016) בפסקה 17)).

244. איננו מתעלמים גם מתמיהות שלהן לא ניתנה תשובה "מספקת" ובעיקר - העובדה שהמתלוננת לא סיפרה כי יש לה בן זוג (עניין שבנוגע אליו הכתה על חטא בהמשך), ואותה אמירה בחורשה לפיה היא מבקשת להיות במקום שבו לא יראו אותם. (אם כי הוסיפה גם בנשימה אחת שאינה רוצה להיות בקשר מיני עם מי שפגשה לפני עשר דקות); עם זאת איננו סבורים כי יש בכך או בתהיות אחרות שהעלתה ההגנה כמפורט לעיל, כדי לקעקע את מהימנות המתלוננת.

245. נזכיר לעניין זה, כי בתי המשפט חזרו ושנו שנפגע עבירה אינו חייב להתנהג על פי "מודל של סבירות"; לעיתים מתקשה המתבונן מהצד לשפוט התנהגותם של נפגעי עבירות מין בזמן אמת, והעובדה שתגובותיהם הרגשיות והתנהגותיותיהם עשויות להיראות תמוהות אינה ראייה לכך שהמעשה לא בוצע (ר' למשל ע"פ 8761/14 בן יצחק נ' מדינת ישראל (2015) בפסקאות 25-27 והאסמכתאות הרבות שם). יתר על כן, נקבע לא אחת, כי אף במקרים בהם מדובר בבני זוג או אנשים המצויים בקשר קרוב, לאישה יש זכות בכל עת לקבוע "קווים אדומים" וגם מקום בו ניתן היה לסבור כי התנהגות

מטכ"ל (מחוזי) 903/15

המתלוננת "מתירנית" או "מזמינה" אין מקום להימנע מהרשעה, מקום בו השתכנע בית המשפט כי האירוע המיני לא היה בהסכמתה (ר' (ע"פ 3372/11 קצב נ' מדינת ישראל (2011), בפסקאות 155-156 והאסמכתאות שם).

בחירת עדות הנאשם

246. הנאשם מסר הן באמרתו במצ"ח והן בפנינו, עדות עקבית למדי, לפיה כלל האירועים עם המתלוננת היו בהסכמה, תוך שתיאר, כפי שפורט לעיל, גישה אקטיבית למדי של המתלוננת, בעיקר באירועי הרמת"ג. עם זאת, גרסתו לא זכתה לאמונו; הן לאור ממצאי המהימנות שקבענו בנוגע למתלוננת, והן לאור התרשמותנו מעדותו בפני עצמה.

247. תחילה נציין, כי בשלב התשאול במהלך גביית אמרת הנאשם, ת/23, עוד טרם נועץ הנאשם בעו"ד, ואף טרם הוצגה לו גרסתה של המתלוננת, הוא סיפר על המפגש בינו לבין המתלוננת, תוך שהשמיט את נושא המין האוראלי ובקשת המתלוננת להפסיקו, וטען כי לאחר השיח בדבר הבאת הקונדום, המתלוננת הלכה מהמקום. הנאשם סיפר על נושא המין האוראלי רק בהמשך החקירה, בעת שמסר גרסה מפורטת יותר ולאחר שגם התייעץ עם עו"ד טלפונית ופרונטלית.

248. לעניין זה ניתנו על ידי הנאשם הסברים סותרים: בתחילה טען כי שכח זאת בשל הלחץ וההתרגשות מהחקירה ולא כי השמיט את הדברים באופן מודע; אך בהמשך אישר, כי בחר שלא לספר על כך, על אף שהבין שיש נגדו תלונה וכי הוא נדרש למסור את גרסתו המלאה, תוך שנימק זאת במבוכה שחש, לספר על אירוע שכזה לחוקרת ממין נקבה.

אנו סברנו כי יש משמעות לכך שהנאשם בחר שלא לספר בתחילת חקירתו על אירוע המין האוראלי. אף אם חש מבוכה, מובנת בנסיבות העניין, לשוחח על נושאים אינטימיים עם חוקרת בת המין השני, הוא ידע כאמור כי יש נגדו תלונה וכי הוא נדרש למסור את גרסתו המלאה ביחס לאירוע. כמו כן הוא לא נמנע מלספר לחוקרת פרטים אחרים של האירוע - לרבות נשיקות, ליטופים וחיכוכים. להסתרת אירוע המין האוראלי יש משמעות שכן זו הפעם הראשונה שבה, גם לגרסת הנאשם, ביקשה המתלוננת להפסיק את האירוע, באופן שעשוי לעורר סימני שאלה באשר לשיתוף הפעולה והאקטיביות שלה באירוע כולו.

249. עוד נציין כי התקשינו להאמין לטענת הנאשם לפיה לא ייחס לאירוע חשיבות מיוחדת בזמן אמת (לכן גם לא זכר לטענתו פרטים מהאירוע במהלך החקירה) - אך זאת שעה שלדבריו, היתה זו הפעם היחידה שבה היה מעורב באירוע בעל אופי מיני בתוך הבסיס (ולדבריו גם לא היה לו ניסיון מיני רב

מטכ"ל (מחוזי) 903/15

מעבר לכך). לטענתו אף לא שוחח על כך עם חבריו, לרבות שגיא, חברו לחדר. לא למותר לציין, לעניין זה, כי הן הנאשם והן שגיא הקפידו "להקטין" את המתלוננת בעדותם בעת שציינו כי היא אינה יפה, באופן שגרם לשגיא שלא "להתעמק" במראה של המתלוננת ולנאשם שלא לייחס חשיבות למפגש עימה; וזוהו הדברים בהחלט מעוררת תהיות באשר לאמינות הטענה בדבר היעדר שיחה מוקדמת על המתלוננת.

250. גם גרסת הנאשם ביחס לאקטיביות שגילתה המתלוננת אינה משכנעת, שכן לטענתו המתלוננת היא זו שיזמה מעת הגעתם לרמת"ג את ההתקדמות במגע המיני (התיישה עליו, התחככה באיבר מינו וכיו"ב), באופן מהיר למדי, תוך "דילוג" על שלבים כגון נשיקות "מזמוזים" וכו'; היתה מוכנה להמשיך ליחסי מין מלאים, ושאלה אותו אם יש לו קונדום, וכל זאת שעה שהכירה אותו כחצי שעה לפני כן, כשירדה להפסקת סיגריות של כמה דקות והיא מצויה בקשר זוגי כבר שנתיים. למעשה לפי גרסה זו המתלוננת כה נסחפה בקסמיו של הנאשם עד ששכחה את עצמה לגמרי, ועד שבעיצומו של האירוע התעשתה - ללא סיבה נראית לעין - וגמלה כאמור בליבה להגיש נגדו תלונת שווא על מנת "לבטח" את עצמה מפני הסביבה.

251. התמיהה המשמעותית ביותר בגרסת הנאשם נוגעת לאותה תכתובת עם המתלוננת שהוצגה לנו במסגרת ת/3. פירטנו בהרחבה לעיל את תוכן ההתכתובת ואת גרסת הנאשם בחקירתו הנגדית ובתגובה לשאלות בית הדין בנושא; ואנו סבורים כי גרסת הנאשם בנושא זה היא שקרית ומיתממת, נטולת כל סבירות והגיון פנימי, כפי שיפורט להלן.

252. בראשית הדברים נציין את נושא פערי הזמן בשיחה: כזכור, לטענת הנאשם הוא והמתלוננת קבעו להיפגש בסוף השבוע על מנת להשלים את המלאכה ולהביא את הקונדום. כשפנה למתלוננת (אשר הפגינה כלפיו קודם לכן "כתף קרה" בכניסה לבסיס) היא השיבה לו בהודעה נזעמת, כיצד הוא מעז לפנות אליה. אף אם אין ציפייה כי הנאשם יישב דרוך ליד מכשיר הטלפון בהמתנה לתשובתה, הרי שהטענה לפיה לא טרח כלל לבדוק אם ענתה לו, כך שראה את תשובתה לאחר מספר ימים, אינה הגיונית כלל. שהרי הם קבעו להיפגש בבסיס בסוף השבוע למפגש מיני, שניהם מצויים שם בתורנות, כיצד יתכן שהנאשם אינו מתעניין כלל בשאלה האם המפגש האמור יצא לפועל? מדוע לא שאל את המתלוננת למה היא כועסת עליו? לא מן הנמנע במצב דברים זה, כי השהיית תשובתו של הנאשם למתלוננת, לא היתה משום שלא ראה את הודעתה, אלא מפני שהתלבט איך להשיב לה.

253. כאמור, לאחר כשבוע השיב הנאשם למתלוננת בהודעה ש"לא תשחק אותה" כאילו עשה משהו. גם עניין זה מעורר סימני שאלה. המתלוננת לא האשימה

מטכ"ל (מחוזי) 903/15

אותו בדבר, אלא שאלה איך הוא מעז לפנות אליה. כיצד ידע לומר שהיא מאשימה אותו בדבר מה? נציין, כי גם בשלב זה, הפער של כשבועיים וחצי בין תשובת המתלוננת לבין הודעה נוספת ששלח לה הנאשם מעורר תמיהות; אך בשלב זה כבר אישר הנאשם בעדותו, כי היה מודע לתוכן ההודעה ורצה לתת למתלוננת זמן "להירגע".

254. עניין נוסף נוגע להסבריו התמוהים של הנאשם בנוגע להתנצלותו בפני המתלוננת. הנאשם הבהיר שוב ושוב כי מבחינתו לא קרה דבר שהצדיק התנצלות בפני המתלוננת, וכי עשה זאת על מנת "להרגיע" ולהשתיק אותה. התקשינו להבין, אם כך, מדוע החליט הנאשם להתנצל על מה שלא אירע, במקום לברר עימה מדוע היא מאשימה אותו האשמות חסרות שחר; וטענותיו על כך שלא היה מעוניין בויכוחים וכעסים אינן משכנעות, שהרי אף הוא אישר כי בשלב זה גם החל לקנן בו החשש שמא המתלוננת תבקש להגיש נגדו תלונה; ומתבקש לפיכך כי ילבן זאת עם המתלוננת באופן מיידית במסגרת ההודעות.

255. גם התעקשותו של הנאשם לפגוש את המתלוננת במקום חשוך נראית תמוהה, במיוחד כשכתב לה שהוא רוצה "לחבק אותה". טענתו לפיה חשש להיראות בפומבי לאחר שעת כיבוי האורות אינה מתיישבת, על פני הדברים, עם שעת כיבוי האורות כפי שנמסרה לנו, ביחס לשעת ההתכתבות ועם כך שהנאשם לא היסס להסתובב ברחבי הבסיס בשעה שלאחר כיבוי האורות, ביום האירוע עצמו. עם זאת מצאנו שלא לזקוף עניין זה כשלעצמו לחובת הנאשם בשים לב לכך שהובא בפנינו כי במקרים מסוימים ניתן גם להקדים את שעת כיבוי האורות. אך על אף האמור, תמהנו על כך שאחר המאמצים הרבים שהשקיע הנאשם בשכנוע המתלוננת להיפגש עימו, ויתר על כך כליל וגם לא הציע שיפגשו בהזדמנות אחרת (שבה לא יהיה לו קושי לפגוש אותה במקום פתוח וגלוי); וטענתו לפיו החליט לוותר על הפגישה שכן נואש מגישה השלילית של המתלוננת, אינה מתיישבת עם העובדה שהמתלוננת מסרה לו כי תסכים להיפגש עימו, ורק ביקשה להתנות את הפגישה בכך שהיא תהיה במקום פומבי. מכאן שמצאנו לדחות את ההסברים שנתן הנאשם להלך הרוח שלו במהלך ההתכתבות. לעניין זה יש משמעות גם להבנת הלך רוחו במהלך האירוע, כפי שיפורט בהמשך.

בחינת עדותם של עדים חיצוניים לאירוע

256. לא היתה מחלוקת משמעותית ביחס למהימנותם של מרבית העדים החיצוניים לאירוע. כך למשל באשר לכלל חוקרי המצ"ח: אף כי ההגנה חלקה על מקצועיותם ועל הדרך שבה ניהלו את החקירה, לא נטענו טענות

מטכ"ל (מחוזי) 903/15

בנוגע למהימנותם, ואף אנו סברנו כי ככלל מדובר בעדים מהימנים. בכשלים שנפלו בדרך בה נוהלה החקירה נדון בהמשך בפרק שיוקדש לנושא מחדלי חקירה.

257. כמו כן לא היתה מחלוקת גם ביחס למהימנותם של העדים שעסקו בסוגיית האבטחה והבקרה במחנה מטכ"ל - סא"ל אסף הראתי, רס"ל אלמוג אשואל וסמל אדם לוי; ואף אנו התרשמנו כי מדובר בעדים מהימנים ומקצועיים אשר העידו בהתאם לידע המקצועי שלהם בנושא עליו הם מופקדים. נציין עוד, כי גם מהימנותו של סרן רשאד הינו לא הוטלה בספק, אולם מדובר בעד פריפריאלי למדי

258. ההגנה גם לא חלקה על מהימנות חבריה של המתלוננת - סמל רועי קלימי, רב"ט ירדן סולומון, בן זוגה, אופיר סולומון, וכן מפקדתה לשעבר, סגן (מיל') מורן שלו; שכן טענות ההגנה התמקדו בכך שבמסגרת "תוכנית ההונאה" שיצרה המתלוננת היא הונתה גם את כל סובביה בנוגע למה שאירע לה. אף אנו התרשמנו ממהימנותם של עדים אלה, אשר סיפרו באופן אותנטי על מפגשיהם ושיחותיהם עם המתלוננת. עם זאת, בנוגע לרב"ט לין בראון, טענה ההגנה כי מדובר בעדה המנסה לרצות את המתלוננת, וזאת בשל סתירות, כנטען, בין עדותה במצ"ח לבין עדותה בבית הדין בנוגע למראה הסימנים שנותרו על צווארה של המתלוננת. אנו לא מצאנו בטענות אלה ממש. ככלל, ניכר מעדותה של לין כי לא ידעה כמעט דבר בנוגע לאירוע עצמו, וכי ביקשה לדייק ולספר בעדותה את כל הידוע לה במגבלות אלה; ואנו התרשמנו כי מדובר בעדה מהימנה בנסיבות העניין.

259. שונים הם פני הדברים בנוגע לעדי ההגנה סמל שגיא ישראלי ודור מידני, אשר להתרשמותנו העידו עדות מגמתית ומופרזת מאוד, במטרה ברורה להשחיר את פניה של המתלוננת ככל הניתן.

260. בעת בחינת עדותו של שגיא נציין תחילה, כי הוא הגיע למתן עדותו בבית הדין כשברשותו תמונה במכשיר הטלפון שלו, שלדבריו התקבלה באותו היום מחבר ליחידה שידע שהוא נקרא למסור עדות. בתמונה זו נראית המתלוננת כשהיא מתנשקת עם חייל אחר מהיחידה (שהשתחרר בסמוך לאוגוסט 2015), בסמוך ל"שער דוד" במחנה מטכ"ל. בחקירתו הנגדית הבהיר כי מצא לנכון להביא את התמונה עימו לעדות על מנת "להציג את זה במשפט כנגדה" ולהעיד על אופייה של המתלוננת שכן הוא סבר שאין זה לגיטימי ש"בחורה שמכבדת את עצמה", כך כלשונו, תתנשק במסגרת צבאית עם חייל לבוש מדים וחמוש. עת הוצג לעד על ידי התביעה כי מדובר בתמונה שצולמה במאי 2013 וצורפה באותה עת לחשבון "הפייסבוק" של המתלוננת, טען כי לא ידע שהיא לא היתה חיילת באותו מועד ולא בירר דבר בנושא זה

מטכ"ל (מחוזי) 903/15

(נעיר כי התמונה לא הוגשה, על אף שבתחילה ביקשה ההגנה לעשות כן - ר' עמ' 333 לפרוטוקול).

261. בנוסף לכך מלמד חומר הראיות כי שגיאה פגש בפועל את המתלוננת לזמן קצר ביותר באותו ערב: מת/11 ומת/28 עולה שמדובר בפרק זמן של כעשר שניות כאשר הגיע להחליף את הנאשם במשמרת, וכשתי דקות נוספות כאשר חזרה המתלוננת לבניין צה"ל. נציין עוד לעניין זה, כי התקשינו להאמין לטענתו לפיה כשיצא החוצה לחפש את המצית שלו, בראשית האירוע, הצליח לראות את המתלוננת והנאשם הולכים בגבם אליו ממרחק של כ-60 מטר, כשהמתלוננת במצב רוח טוב. מעבר להיתכנות הדבר מבחינה אובייקטיבית, מתבקש היה כי הדבר ייאמר כבר בעדותו במצ"ח, ס/19, שכן הוא ידע כי החקירה נערכת ביחס לחשדות לעבירות מין כלפי הנאשם מצד המתלוננת ואף ידע לציין כי "אין סיכוי שהיה שם נסיון אונס". אם כך מדוע לא הוסיף וסיפר שראה את המתלוננת הולכת עם הנאשם מרצונה, כשמצב רוחה טוב?

262. עוד נציין, כי לאור המפגש הקצר ביותר של שגיאה עם המתלוננת, אין זה ברור כיצד הצליח להסיק מסקנות כה רבות על אופייה. כך למשל, די היה לו בתנועה שהמתלוננת עשתה בעת קבלת המצית (מעין הליכה לאחור) כדי להסיק שהיא פלרטטנית ו"מענטזת". ניכר מעדותו של שגיאה כי היה חשוב לו מאוד להציג את המתלוננת כ"לא איכותית", "פלרטטנית" "חוצפנית" וכן הלאה, ואף הצגת התמונה לבית הדין מדגימה עניין זה. נזכיר עוד, כי שגיאה מסר שבעת מתן עדותו במצ"ח עלה בו חשש שהמתלוננת ביקשה להעליל גם עליו עלילת שווא; והדבר עודד אותו עוד יותר להשחיר את פניה, ולנסות להציג אותה כפלרטטנית בלתי נלאית. כך למשל בעת שהדגיש כי המתלוננת ניסתה מספר פעמים לשכנע אותו שיצא איתה לעשן תוך שימוש במילים כ"דגרה עלי".

263. שגיאה הכחיש בפנינו ששוחח עם הנאשם ביחס לאירוע עם המתלוננת. טענה זו לא נסתרה, גם לא בעדות הנאשם. עם זאת עלה מעדותו של שגיאה כי הוא חברו של הנאשם לחדר; שגיאה ראה את הנאשם הולך עם המתלוננת באופן שהובן בו, לדבריו, כי הוא צריך "לתת לו פרטיות"; המתלוננת עוררה את כעסו מאוחר יותר, כשלקחה לו את הפחית נגד רצונו (ולטענתו שאמנם אינה מהימנה בעינינו - גם פלרטטה איתו בחזרתה); התקשינו להאמין כי במצב דברים זה לא התנהלה כל שיחה בינו לבין הנאשם אודות המתלוננת - ונזכיר שוב כי שניהם טרחו לציין, במקריות מפתיעה, את יחסם המזלזל למראה החיצוני של המתלוננת.

264. לבסוף נציין, כי בעוד שבעדותו של שגיאה הוא הדגיש לא אחת את הכעס הרב שעוררה בו המתלוננת משלא החזירה לו את המצית בזמן וכשלקחה את

מטכ"ל (מחוזי) 903/15

פחית המשקה שלו, הרי שלא ציין זאת בעדותו במצ"ח (על שאף שאכן הזכיר כי נתן למתלוננת מצית וכי שתה פחית שהובאה לו על ידי דור). איננו מקבלים לעניין זה את הטענה לפיה העדות במצ"ח התמקדה רק בנושאים אחרים (כגון בדיקת רשימות השמירה) שכן כפי שפירטנו לעיל, דבר זה לא הפריע לשגיאה להעיד גם על עניינים מהותיים הנוגעים לאירוע. אנו סבורים, כי הדגשת התנהגותה של המתלוננת בעדותו בפנינו, נועדה כדי להעצים את ההתרשמות השלילית ממנה ולהשחיר עוד יותר את פניה.

265. אשר לדור, יצוין כי נתנה בפנינו תשובות סותרות באשר לעיון בתצהיר שמסרה בטרם עדותה (עניין שכמובן שהוא מותר כשלעצמו). בתחילת חקירתה הנגדית הכחישה שקראה אותו; אך משנאמר לה על ידי התובע כי חזה בה קוראת את התצהיר בהפסקה שלפני הדיון אישרה כי שיקרה קודם לכן, וכי קראה את התצהיר לוודא כי דבריה נרשמו בו.

266. במהלך עדותה לא הסתירה דור את חיבתה לנאשם ובטחונה בכך שהוא לא עשה דבר. אמנם לטענתה לא היתה מוכנה לשקר עבורו, מה גם שלדבריה, אף היא עצמה נפגעה מתקיפה מינית; אך התקשינו לקבל את מידת הביטחון שהפיגנה ביחס לחוסר ההיתכנות של היות המתלוננת נפגעת תקיפה מינית ביטחון הנובע גם הוא ממפגש של שתי דקות עם המתלוננת.

267. אנו סבורים כי נוכח רצונה העז לסייע לנאשם, העצימה דור והפריזה מאוד בתיאור התנהגותה של המתלוננת בעת חזרתה לבנין צה"ל. בנוסף לכך היא לא הצליחה להסביר באופן משכנע, כיצד הבינה כי הנאשם וכי המתלוננת מכירים, וכיצד זכרה משמרת זו, שהיתה אחת מני רבות בבנין צה"ל, ולא אירעו בה אירועים מרגשים במיוחד (למעט הוצאת שתי פחיות XL מהמכונה במקום אחד). מת/28 ומעדותה ניתן ללמוד כי אמנם נכחה במשמרת בבנין צה"ל באותו לילה, ראתה את המתלוננת בשובה לבנין, ונתנה לה את הפחית (גם אם לא לגמרי מרצונה); אך מדובר במפגש קצר ביותר, שלהתרשמותנו, כאמור, נטתה דור "לנפח" במידה רבה את מימדיו בעת תיאור התנהלותה של המתלוננת במהלכו, על מנת ליצור תמונה שלילית של המתלוננת, בדיוק כפי שעשה שגיאה.

268. לא למותר עוד לציין, כי ניתן היה להתרשם הן מעדותם של שגיאה ודור והן מביקורי תמיכה של חברי הנאשם ליחידה באולם בית הדין, כי נושא חקירתו ומשפטו של הנאשם היה בהחלט עניין "חם" ומדובר ביחידתו, אשר גרר אחריו שיחות ושמעות לא מעטות והתגייסות של חברי הנאשם לסייע לו ולהשחיר את פני המתלוננת. כך למשל ציין שגיאה, כי היו שמועות ביחידה על כך שהמתלוננת מפלרטטת עם השומרים באופן קבוע (תוך שבתחילה ביקש שלא לציין את שמם של האנשים מהם שמע על כך, וכשהובהר לו כי עליו

מטכ"ל (מחוזי) 903/15

להשיב לשאלות ולמסור את שמם, טען, באופן שאינו מעורר אמון, כי כעת אינו זוכר ממי שמע את הדברים). כן אישרו הן שגיאה והן דור, כי לאחר שנודע להם שמה של המתלוננת נכנסו לחשבון "הפייסבוק" שלה והתבוננו בתמונותיה. גם במשלוח תמונת הנשיקה של המתלוננת אל שגיאה ביום מתן עדותו יש כדי להעיד על כך.

המשמעות הראייתית שיש לעדויות חבריה של המתלוננת

269. קבענו כאמור כי עדותה של המתלוננת מהימנה וכי יש להעדיפה על פני עדות הנאשם. די בכך כדי לענות על דרישת ההנמקה, הנדרשת בסעיף 54א לפקודת הראיות (ר' ע"פ 3958/08 פלוני נ' מדינת ישראל בסעיף 81 לפסק הדין (2014); ע/152/10 רס"ל ווליד שרף נ' התצ"ר, בסעיף 39 לפסק הדין (2011)); אך לעדות זו מצטרפות עדויות כבדות משקל, של מספר עדים, בדבר מצבה הנפשי של המתלוננת בסמוך לאחר המעשים; וזאת שכן מעדויותיהם של ירדן ורועי, ששוחחו עימה מיד לאחר האירוע (רועי גם פגש בה ביום שלמחרת), לין שפגשה בה ביום שלמחרת ומורן שאליה כתבה המתלוננת שלושה ימים אחרי האירוע ושוחחה עימה גם בהמשך עולה כי המתלוננת היתה נסערת מאוד בעקבות האירוע, שלא כהרגלה.

270. הפרטים שמסרה המתלוננת לחבריה קבילים, כידוע, כראיה לתוכנם, כחריג לעדות שמיעה, שכן "ההנחה היא כי מסירה ספונטאנית של אימרה מפחיתה את החשש כי מוסר האימרה אינו מהימן וכי הייתה לו שהות לארגן את גירסתו ולסלף את אימרתו. כן מופחת החשש, כי תוכן האימרה אינו מדויק הואיל וזכרונו של מוסר האימרה בגד בו" (ע/152/10 שאוזכר לעיל). מדובר במסירה ספונטאנית של הדברים, העונה גם על הגישה המצמצמת ביותר לפרשנות סעיף 9 לפקודת הראיות (לסקירה, ראו למשל ע"פ 7555/11 פלוני נ' מדינת ישראל בסעיפים 24-20 לפסק הדין (2012)).

271. כל פנים, כבר נפסק, כי "במצב הדברים הרגיל, בתי המשפט נוהגים לשמור על הכלל האוסר עדויות מפי השמועה. בעבירות מין, חזון נפרץ הוא שהתביעה מעידה עדים ששמעו מקורבן העבירה את שנעשה בו - גם אם הדברים אינם בגדר החריג של רס גסטה (res gesta) - כראיה לא רק לעצם אמירת הדברים אלא גם כראיה מסייעת לתוכן עדותו של קורבן העבירה" (ע"פ 5582/09 פלוני נ' מדינת ישראל, בסעיף 88 לפסק הדין (2010)).

272. כמו כן עצם התלונה המיידית, בפני חיילים וגורמי פיקוד, עשויה אף היא לשמש, כפי שהוכר בפסיקה בנסיבות מסוימות, כסיוע עצמאי (רע"פ 4816/12 פלוני נ' מדינת ישראל בפסקה י"ד (2012)); ע"פ 1074/14 מנשייר מישייב נ' מדינת ישראל בסעיף 32 לפסק הדין (2015); ע/38,41/10 סמ"ר

מטכ"ל (מחוזי) 903/15

אדם פולובינצ'יק נ' התצ"ר וערעור שכנגד, בעמ' 27 לפסק הדין (2011).
ב'ספונטאניות' של התלונה, בפני הגורמים הנ"ל, "יש כדי לתמוך במסקנה כי מדובר בתלונה מיידית ואוטנטית שכן לא חלף פרק זמן ממושך בו ניתנה לה שהות להיערך לגיבושה של "עלילת שווא" (ע"פ 814/12 **מדינת ישראל נ' אמיר סויסה** בסעיפים 49-50 לפסק הדין (2012)).

273. מכאן שלעדות המתלוננת נמצא חיזוק משמעותי בדמות הראיות המלמדות על מצבה הנפשי וסערת הנפש שלה לאחר האירוע; וכבר עמדנו לעיל, כי אותו מפגש קצרצר של המתלוננת עם שגיא ודור אין בו כדי לקעקע את התמונה שנוצרה, בשים לב הן למידת האמון שמצאנו לתת בדבריהם והן לדברי המתלוננת והסובבים אותה, על כך שהיא אינה נוהגת לפתוח את ליבה ורגשותיה בפני אנשים שאינם קרובים אליה ומקפידה לשמור בפניהם על חזות רגועה.

מחדלי חקירה

274. כאמור, בפי ההגנה טענות על מחדלי חקירה רבים, אשר לדעתה די בהם כדי להביא לזיכוי של הנאשם ולו מחמת הספק. בעיקר נטען, כי לא נעשה ניסיון של ממש לבדוק את גרסת הנאשם וכי גורמי החקירה ניהלו חקירה מוטה ומגמתית. טענות ההגנה נחלקות למספר עניינים מרכזיים:

א. לא נבדקו כלל המצלמות בכניסה לבניין צה"ל אשר קלטו את שיחת הנאשם והמתלוננת, אלא רק מצלמה אחת. גם לא נחקרה חיילת בשם ענת, אשר שמרה עם הנאשם בעת שיחתו הראשונית עם המתלוננת.

ב. לא נבדקו המצלמות במסלול הליכתם של המתלוננת והנאשם, על מנת לבחון האם הלכו לכיוון החורשה כטענת המתלוננת או ישירות אל הרמת"ג כטענת הנאשם. בדיקה שכזו יכולה היתה להביא לאישור או לדחייה של אחת מהגרסאות.

ג. לא נבדקה המצלמה הפונה אל הרחבה שמחוץ לבניין צה"ל. יתכן שבדיקתה היתה מביאה להחרמת תצלומים המעידים על אופן הליכתם של המתלוננת והנאשם בשביל לאחר הנשיקה הראשונה.

ד. לא נבדק כלל לעומק, במבט אובייקטיבי, נושא מצבה הנפשי של המתלוננת עם חזרתה לבניין צה"ל: הן בכך שלא נחקרה דור מידני והן בכך שלא הוחרמו מצלמות בכניסה או בקומה בה מצויה הלשכה בה משרתת המתלוננת (באופן שיאפשר לבחון את מראה פניה ומה עשתה עם עלייתה אל הלשכה).

מטכ"ל (מחוזי) 903/15

ה. לא נערכו גם בדיקות מומחים נוספות לממצאים הקיימים כגון – בדיקת התמונות של המתלוננת על מנת לבחון האם מדובר בסימני נשיכה על צווארה, או בדיקת החולצה על מנת לבחון איך נפרס הכפתור.

ו. אי עריכת חיפוש מקיף למכשיר הטלפון של המתלוננת נוכח טענת הנאשם לפיה התעסקה במכשיר הטלפון שלה במהלך האירוע.

275. אף את טענות ההגנה בנוגע לקיומם של מחדלי חקירה בחנו לפני ולפנים; וזאת נוכח ההנחה הברורה מאליה, לפיה מקום בו מונחות בפני בית הדין שתי גרסאות שונות ראוי כי החקירה תבחן ראיות אובייקטיביות שיש בהן כדי להעמיד במבחן של אמת את הגרסאות האמורות. אמנם נפסק לא אחת, כי הרשות החוקרת והתביעה אינן חייבות להציג את כל הראיות הקיימות וניתן להסתפק בראיות המספיקות לשם הרשעה במידה הנדרשת בפלילים (ר' ע"פ 4732/10 **מדינת ישראל נ' פלוני** (2012) בפסקה 26 והפסיקה המוזכרת שם). אך עם זאת גם נקבע כי בבסיס חובת החקירה, המוטלת על הרשויות, עומדת החובה לפעול לחקר האמת ולמצות את הליכי החקירה כחלק מזכות הנאשם למשפט תקין והוגן, בהיותם אמצעי לחשיפת האמת (ר' ע"פ 5386/05 **בילל אלחורטי נ' מדינת ישראל** (2006)).

276. בראי הדברים האמורים סברנו כי בחלק מטענות ההגנה אין ממש: כך באשר לבדיקת התמונות (שכבר עמדנו לעיל על איכותן הנמוכה) או לבדיקת החולצה שכל שניתן לראות ביחס אליה הוא קרע קטן ליד הכפתור. לא ראינו נפקות גם לבדיקת מצלמות נוספות המתעדות מזוויות אחרות את שיחת המתלוננת והנאשם בתחילת האירוע, או לאי חקירת השומרת הנוספת באותה עת (ענת), בשים לב לכך שעניין זה כאמור לא היה שנוי במחלוקת והצילום הקיים בידינו במסגרת ת/11 הוא מספק לעניין זה. לא נראה גם שבצילומי הרחבה ליד הבניין היתה תועלת כלשהי, בשים לב לרזולוציה הנמוכה מאוד שבה ניתן לראות את העוברים ושבים ברחבה, ואיננו סבורים כי היה בכך כדי לשפוך אור על הלך רוחה של המתלוננת בעת עזיבתה את בניין צה"ל עם הנאשם. לא ראינו גם משמעות להחרמת צילומים של הקומה בה ממוקם המשרד בו משרתת המתלוננת, בשים לב לכך שכל שניתן לראות שם הוא את הליכת המתלוננת מהמעלית אל המשרד.

277. עוד נציין, כי באשר למכשיר הטלפון של המתלוננת הובא בפנינו כי גורמי החקירה אכן ביקשו לערוך בו חיפוש מקיף, אך הדבר לא צלח מסיבות טכניות שאינן קשורות בהם; כך או כך, גם הנאשם בעדותו לא ידע לומר באיזה אתר או אפליקציה עיינה המתלוננת כשהחזיקה את מכשיר הטלפון שלה, ומכאן שיקשה לדעת מה לחפש בראיה של חודשיים אחורה, ודאי כשמדובר בחיפוש ידני.

מטכ"ל (מחוזי) 903/15

278. כמו כן לא מצאנו לקבל את הטענה לפיה גורמי החקירה ביקשו לאמת רק את גרסת המתלוננת ולא בדקו כלל את גרסת הנאשם. לעניין זה יש לציין, כי נערך עימות בין הנאשם לבין המתלוננת; הוחרמו הצילומים מראשית האירוע; נערכה חקירתו במצ"ח של שגיאה והמתלוננת נחקרה ממושכות ביחס לגרסת הנאשם.

279. עם זאת, מצאנו יש טעם בטענות ההגנה ביחס למספר תקלות שאירעו בחקירה; תקלות שמקורן בחלקו בשל חוסר מחשבה ובחלקו בשל חוסר תיאום מספק בין החוקרים.

280. הנושא העיקרי שבו נפלו ליקויים בפעולת החוקרים נוגע לבדיקת המצלמות במסלול הליכתם של המתלוננת והנאשם. גם אם בראשית החקירה, טרם ניתנה גרסתו של הנאשם ובה טענתו לפיה לא עבר עם המתלוננת בחורשה, לא התעורר צורך שכזה, הרי שמעת שתיאר הנאשם מסלול ובו פניה במקום שונה מזה שתיארה המתלוננת, ראוי היה לבחון האם ניתן לאמת או להפריך טענות אלה באופן אובייקטיבי; ויתר על כן נדרש היה לפנות לגורם המתאים, דהיינו מפקד ענף מבצעים, האחראי על אבטחת הבסיס ולא נגד הבסיס האמון על הסדר והמשמעת. מעבר לכך שהדבר לא נעשה, התברר כזכור, כי לא ניתן עדכון מספק בנושא זה לסרן כנפו, האחראי על החקירה.

281. עניין נוסף נוגע לאי מיצוי הבדיקה ביחס למצבה של המתלוננת עם חזרתה לבניין צה"ל, באמצעות פניה לדור (ששמה הוזכר על ידי שגיאה כבר בעדותו במצ"ח ס/19). ובאי החרמת צילומי מצלמות האבטחה המתעדות את חזרתה של המתלוננת לכניסה לבניין.

282. נזכיר, עם זאת, כאמור, כי באשר לנפקותם של מחדלי חקירה נקבע בעניין **אלחורטי** כי על בית המשפט לשאול את עצמו האם מדובר במחדלים כה חמורים, עד שיש לחשוש כי קופחה הגנתו של הנאשם, המתקשה להוכיח את גרסתו. לפיכך יש להכריע מה המשקל שיש לתת למחדל, לא רק כשלעצמו, אלא גם בראיית מכלול הראיות; ונפקותו של המחדל תלויה בתשתית הראייתית שהניחה התביעה ובספקות שמעורר הנאשם, והשלכותיו תלויות בנסיבות כל עניין ועניין. בין השאר יש לבחון גם את האפשרות לריפוי ושחזור המחדלים בדרכים שונות, כגון זימון עד מטעם ההגנה (ר' ע"פ 846/10 **סאלח בדוי נ' מדינת ישראל** (2014)).

283. כזכור, מעדותו של סא"ל הראתי ומהבדיקה שערך עלה, כי מרבית המצלמות הרלוונטיות במסלול הליכתם של המתלוננת ושל הנאשם אינן שומרות את החומר המצולם לתקופה העולה על חודש או חודש ומחצה; וזאת שעה שהחקירה נפתחה כחודשיים לאחר האירוע. מכאן שגם אם היו גורמי מצ"ח פועלים בשקידה ראויה להחרמת המצלמות, כפי שנדרש מהם לעשות, לא

מטכ"ל (מחוזי) 903/15

היה נמצא בהם מידע רלוונטי. עוד עלה, כי המצלמה היחידה שבה נשמר חומר לתקופה ממושכת יותר מפיקה צילומים באיכות ירודה מאוד, בעיקר בשעות הלילה. מכאן שללא סימני זיהוי ייחודיים על גופם של המתלוננת והנאשם, ובהעדר צילומים ממצלמות נוספת שיכולים היו לאפיין את תנועתם לאורך זמן, יקשה לדעת אם היה גם בה כדי לספק ממצא חד משמעי ביחס לזיהוי המתלוננת והנאשם וכיוון הליכתם.

284. באשר לאי חקירתה של דור במצ"ח, הרי שההגנה סייעה לרפא פגם זה בכך שזימנה אותה למתן תצהיר ולעדות בפנינו; ובנוגע לצילומי האבטחה מחזרת המתלוננת לבנין צה"ל, הרי שאלה אותרו לבסוף, במהלך שמיעת הראיות, כפי שכבר פורט לעיל והוגשו במסגרת ת/28. ודאי, עם זאת, שעדיף היה להחרים את הצילומים כבר בזמן ניהול החקירה. כך יתכן שניתן היה לאתר מצלמות שהתיעוד בהן הוא מזווית ראייה טובה יותר וכן ניתן היה להציג את הצילומים למתלוננת במהלך חקירתה במצ"ח ובביה"ד. עם זאת, נוכח איתור הצילומים והגשתם לבסוף, ובשים לב לכך שהמתלוננת נחקרה באופן מקיף ביחס לסוגיית חזרתה, לאור המידע שהיה בידי ההגנה נוכח עדותו של שגיא, לא סברנו כי יש גם בפגם זה כדי להכריע את הכף.

285. נעיר עוד כי בין התביעה להגנה נטושה מחלוקת עזה (שבאה לידי ביטוי גם במהלך שמיעת הראיות וגם בסיכומים) בנוגע לסוגיית החרמת מצלמות האבטחה; ההגנה טענה כי פנתה לתביעה כבר בשלב דיוני המעצר שהתקיימו בתיק על מנת לברר האם יש חומרים מצולמים נוספים, ואילו התביעה דחתה טענה זו מכל וכל, וטענה כי משפנתה אליה ההגנה, רק בחודש ינואר 2016, פעלה לשם בחינת הנושא ואיתור חומרים מצולמים נוספים. מובן כי אין בידינו כל כלים להכריע במחלוקת העובדתית בין הצדדים, אך בסופם של דברים, אנו בהחלט סבורים כי יש מקום להפקת לקחים של גורמי מצ"ח בנוגע לצורך להרחיב ולבחון ראיות אובייקטיביות נוספות ככל הניתן, ודאי שבמקרים רגישים כגון זה שבפנינו (ר' לעניין זה גם את הערות בית הדין הצבאי לערעורים אך לאחרונה בע/31,33/15 סמ"ר שלומי סויסה נ' התצ"ר וערעור שכנגד (2016)).

מסקנות

286. לא היתה מחלוקת ממשית על כך שככל שתתקבל גרסת המתלוננת יש לקבוע שמתקיימים יסודות העבירות המיוחסות לנאשם; וזאת למעט פרט האישום הראשון (המייחס לנאשם עבירה של מעשה מגונה "רגיל", וזאת הן בגין אירוע הנשיקה ליד בניין צה"ל והן האירוע בחורשה, אשר כלל גם את ניסיון הנשיקה וגם את הטענה כי הנאשם ליטף את איבר מינו תוך כדי שהוא

מטכ"ל (מחוזי) 903/15

מתבונן במתלוננת). ביחס לפרט אישום זה, נטען כי גם לפי גרסת המתלוננת היא לא היתה מאוימת, לא הופעל עליה כוח, אלא מדובר בניסיון לנשקה שהיא פירשה כצחוק.

287. לא מצאנו לקבל את טענת ההגנה החלופית ביחס לעיקרי פרט האישום הראשון. בנוגע לניסיון הנשיקה ליד בנין צה"ל - לו היתה מתקבלת גרסת הנאשם ביחס לדרך בה אירעה הנשיקה (מפגש מבטים, נשיקה על השפתיים למספר שניות), הרי שניתן היה לקבל כי מקור הנשיקה בטעות של הנאשם בנוגע להסכמתה של המתלוננת, נוכח השיחה הפתוחה והקלילה שניהלו עד אז, שיתכן שהתאפיינה גם ב"פלרטוט" מצידה.

288. עם זאת המתלוננת תיארה למן הרגע הראשון, והיתה עקבית בגרסתה, כי לא כך אירעה הנשיקה. עוד הבהירה כי ניסיון הנשיקה כלל את אחיזתה בישבן והצמדתה לקיר באופן שגם אם אינו כרוך בהפעלת "כוח מאומץ" כפי שאירע לאחר מכן ברמת"ג (ואכן בגין אירוע הרמת"ג יוחסה לנאשם עבירה של מעשה מגונה בכוח) - וגם אם היא עדיין לא התייחסה אליו כאירוע קשה או טראומטי, אכן היה זה אירוע שהיה כרוך בהפעלת כוח מסוימת והתרחש בניגוד להסכמתה; וכפי שהבהירה בעדותה: "באיזה זכות הוא מנשק אותי? אני בובה שהוא יקח אותי וינשק אותי?" (עמ' 56, שורה 29).

289. בנסיבות אלה, הרי שאותו ניסיון נשיקה מבחינת הנאשם כלפי חיילת אחרת שהיכרותו איתה החלה לפני עשר דקות, לא היה ביניהם כל מגע פיזי קודם, ונעשה באופן כוחני הוא "בעיני האדם הסביר מעשה מגונה, ובלבד שנעשה הוא למטרה של גירוי, סיפוק או ביזוי מיני" (ע"פ 6255/03 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(3), 168, בעמ' 175 (2004). כן ראו, למשל, את ע"פ 465/06 דוד אביבי נ' מדינת ישראל (2008)).

290. כן יש לציין שגם ניסיון הנשיקה בחורשה הוא המשכו של אותו מעשה, על אף שלא היה בו כל אלמנט כוחני - שהרי המתלוננת כבר הפגינה פעם אחת ליד בנין צה"ל כי אינה מעוניינת שהנאשם ינשק אותה, וגם במקרה זה הדפה את הנאשם מעליה. עם זאת, נציין, כי אכן המתלוננת לא זכרה בעדותה בבית הדין שהיה אירוע בחורשה שבו הנאשם ליטף את עצמו, והיא אף ציינה כי הדבר אכן קרה, אך במועד אחר. המקום היחיד שבו פירטה המתלוננת כי היה אירוע כזה בחורשה, הוא ס/1, עדות שלגביה ציינה המתלוננת לא אחת, כי זיכרונה עוד היה מעורפל ביחס לסדר האירועים. מכאן שמצאנו לקבוע כי התרחשו יסודות העבירה המיוחסת לנאשם בפרט האישום הראשון למעט אירוע הליטוף העצמי בחורשה.

291. שוב נציין כי ביחס לפרטי האישום השני, השלישי והרביעי לא היתה מחלוקת כי הם מקיימים מבחינה עובדתית, ככל שיוכחו, את יסודות

מטכ"ל (מחוזי) 903/15

העבירות שעניינן מעשה מגונה **בכוח** וניסיון למעשה סדום (לאור ההגדרה למעשה זה בסעיף 347(ג) לחוק העונשין). לעניין מעשה מגונה בכוח לא למותר לציין, כי הפסיקה העדכנית סבורה ש פחת מימדו והיקפו של הכוח הפיזי הנדרש, לאור תיקון 22 לחוק העונשין, אשר הדגיש את יסוד הסכמתה החופשית של האישה (חלף השימוש במונח "נגד רצונה") - ר' עניין **קצב** שאוזכר לעיל, בסעיפים 10-5 לפסק הדין, והאסמכתאות שם. כך או כך לאור טיבם של המעשים כפי שתוארו על ידי המתלוננת, הכוללים את הצמדתה לארונית, הושבתה על הנאשם בכוח וכיו"ב, אין ספק כי מתקיימים יסודותיה העובדתיים של העבירה.

292. באשר לבחינת היסוד הנפשי ומודעות הנאשם לביצוע העבירות הנטענות בכתב האישום - אנו סבורים כי די בכך שמצאנו לקבל את עדות המתלוננת כמהימנה ולדחות את גרסת הנאשם כדי לקבוע כי יש להרשיעו בעבירות האמורות. כזכור המתלוננת דחתה לחלוטין את גרסת הנאשם לפיה גילתה הסכמה ואקטיביות באירוע, כבר למן התחלתו. כאשר ניסה לנשקה ליד בנין צה"ל ובחורשה - הדפה אותו. במהלך האירוע ברמת"ג הדפה אותו מספר פעמים, ואף אמרה מילולית כי אינה מעוניינת בו. כשניסה להכניס את איבר מינו לפיה היא סגרה אותו. בנסיבות אלה לא יכול להיות ספק בהבנת הנאשם כי המתלוננת אינה מעוניינת במעשיו; ואמירתו למתלוננת במהלך אירוע הרמת"ג לפיה היא "משחקת אותה קשה להשגה" וכי הוא "יודע שהיא רוצה" יש בהם כדי להעיד על כך שהנאשם הבין או לכל הפחות עצם את עיניו מראות כי היא אינה מעוניינת בו.

293. כידוע נקבע הכלל בדבר "עצימת עיניים" בסעיף 20(ג)(1) לחוק העונשין, ובהתאם לכלל זה, מקום בו מפעם בליבו של המבצע חשד סובייקטיבי ממשי, יכול הדבר להוות תחליף למודעות לקיומה של נסיבה (ר' ע"פ 11699/05 **סרפו נ' מדינת ישראל** פ"ד סב (4) 498 (2008) בפסקה 4). בע"פ 5938/00 **אזולאי נ' מדינת ישראל**, פ"ג נה(3) 873 (2001) דן בית המשפט העליון בסוגיית הכלל האמור ביחס לעבירות אינוס, ונקבע כי "עצימת עיניים" מצד הנאשם אינה יכולה לדור בכפיפה אחת עם טעות כנה, וכי טעות כנה מצד הנאשם גם אינה יכולה להתיישב עם "חלל תודעתו" אצלו בדבר קיומה של ההסכמה, כשהוא אדיש לשאלה האם היא קיימת או לא, אינו מקדיש לה מחשבה ונוטל סיכון מודע כי ההסכמה אינה נתונה.

294. לא מן הנמנע כי הנאשם **רצה** לחשוב שהמתלוננת אכן מעוניינת במגע מיני עימו - שהרי להבנתו היא "פלרטטה" איתו ליד בנין צה"ל; הלכה איתו לרמת"ג למרות שהוא כבר נישק אותה והיא הדפה אותו; ויתכן מאוד שבדומה לשגיא סבר כי המתלוננת היא "פלרטטנית" ו"זורמת", כך שתהיה

בלמ"ס

מטכ"ל (מחוזי) 903/15

מוכנה למגע מיני עימו, וכל התנגדותה היא לא יותר מאשר ניסיון להציג מצג של "קשה להשגה". נעיר כי הלך רוח זה של הנאשם התבטא גם באותן "מחמאות" שביקש לתת למתלוננת במהלך ההתכתבות ביניהם, על היותה "סקסית ומושכת" תוך שציין כי סבר שבחורה "מסוגה" תשמח למחמאות מעין אלה. עם זאת, הדרך בה התנהלו הדברים, כשהנאשם נהדף פעם אחר פעם, אולם ממשיך להתעקש ולומר למתלוננת כי היא משחקת איתו משחקים והוא יודע שהיא מעוניינת; וכשהיא מבהירה לו לכל אורך האירוע כי היא מתלווה אליו בשל רצונה לקבל חזרה את ה"יויו" והודפת אותו מעליה – בכל זה יש ללמד היטב על כך שהנאשם היה מודע לדברים ובחר להתעלם מהם, או לכל הפחות חשד בכך.

295. מכאן שמצאנו לקבוע כי הוכחה אשמתו של הנאשם בארבע העבירות המיוחסות לו בכתב האישום מעבר לכל ספק סביר - ואנו מוצאים להרשיעו בהן (למעט כאמור התיקון העובדתי ביחס לפרט האישום הראשון, כפי שפורט בסעיף 290 לעיל).

ניתנה והודעה היום, 13/4/2016, בפומבי בנוכחות הנאשם והצדדים.

שופט

אב"ד

שופטת

גזר דיןרקע

296. הנאשם, סמל י' א' י', הורשע לאחר שמיעת ראיות בעבירה של מעשה מגונה, שתי עבירות של מעשה מגונה בכוח ועבירה שעניינה ניסיון למעשה סדום. נסיבות האירועים פורטו בהרחבה בהכרעת הדין שניתנה ביום 13/4/2016. בקליפת האגוז יפורט כי הרשעתו של הנאשם נסבה בדבר אירועי ליל ה-12/8/2015, אז פגש הנאשם, ששירת כמאבטח בבסיס מחנה מטכ"ל את המתלוננת, טור' ס' א'; ובעקבות שיחה והיכרות שנקשרה ביניהם התפתחה שורה של אירועים מיניים ללא הסכמתה של המתלוננת ובין השאר - ניסיונות לנשקה, התחככות של איבר מינו של הנאשם באחוריה, נגיעה בשדיה, ניסיון להכנסת איבר מינו של הנאשם לפיה של המתלוננת תוך שאחז בראשה בחוזקה והושבתה של המתלוננת עליו שעה שאיבר מינו חשוף. הנאשם נעצר בגין אירועים אלה ביום 20/10/2015, והוא נתון במעצר מאז. הנאשם טען, הן במצ"ח והן בבית הדין, כי כלל המעשים נעשו בהסכמת המתלוננת, אולם לאחר שמיעת ראיות התקבלה עדות המתלוננת ונדחתה גרסתו, כך שהוא הורשע בכל פרטי האישום שיוחסו לו.

297. שמיעת טיעוני הצדדים לעונש התעכבה, ראשית בשל הצורך לקבל הערכת מסוכנות בדבר הנאשם (בהתאם לסעיף 6(א)(1)(א) לחוק הגנה על הציבור מפני עברייני מין, התשס"ו-2006); ולאחר מכן נוכח בקשת ב"כ הנאשם לחקור נגדית את מעריכת המסוכנות ואף להגיש חוות דעת פרטית מטעמו הנוגעת להיבטי שיקומו של הנאשם. לפיכך נשמעו בפנינו עורכות שתי חוות הדעת, ובנוסף לכך נשמעו מספר עדים נוספים בנוגע לאופיו ורקעו של הנאשם. המתלוננת מצידה ויתרה על הגשת תצהיר נפגע עבירה (בהתאם לסעיף 18(א) לחוק זכויות נפגעי עבירה, התשס"א-2001) וביקשה להסתפק בדברים שנמסרו על ידה, במהלך עדותה, בנוגע להשפעה שהותירו עליה מעשי הנאשם (ר' לעניין זה סעיפים 136-138 להכרעת הדין).

298. נפרט להלן את הראיות שהובאו בפנינו במסגרת הטיעונים לעונש, ולאחר מכן את הכרעתנו.

התשתית הראייתית לגזר הדיןראיות הנוגעות לנאשם

מטכ"ל (מחוזי) 903/15

299. מתדפיסו האישי של הנאשם עלה, כי הוא התגייס לצה"ל בנובמבר 2013, ויועד תחילה לגיוס לחיל השריון. עקב סירובו לכך נשפט בדין משמעתי ולאחר מכן הופנה לקורס מגנים אסטרטגיים, אותו סיים בהצלחה; ובהמשך שירת עד למעצרו, כמגן אסטרטגי בבסיס מחנה מטכ"ל. הנאשם נעדר עבר פלילי ועברו המשמעתי אינו מכביד (ובו עבירות בעיקר מתחילת שירותו).

300. נשמעו בפנינו עדויות של עדים שונים שהכירו את הנאשם לאורך השנים: חברו מילדות, ירדן בר שישת וחברתו מתקופת בית הספר, נעמי מרקס; בנות דודו, טטיאנה יי ואנטוניה יי ובן דודו יועד אייש; מעסיקו של הנאשם בחברה לשירותי בר וכוח אדם, עמרי נוסבאום; מפקדיו של הנאשם במהלך השירות, סגן (מיל') בן כהן וסגן (מיל') אסף דהן; חברו ליחידת האבטחה, סמ"ר (מיל') מיכאל גיגי; וכן אמו של הנאשם, הגב' אורנה יי. עוד הוגשו לנו מכתבים שכתבו אחיותיו של הנאשם (ס/22).

301. מהעדויות האמורות עלה, כי הוריו של הנאשם גרושים. לנאשם אחות גדולה ממנו, אשר נמצאת בחו"ל, אח בן 18 ואחות בת 13 (בעדות האם פורטו הקשיים עימם מתמודדים אחיו של הנאשם, עקב מעצרו ומשפטו, הן בהיבט המשפחתי והן בהיבט החברתי). אביו של הנאשם נתון בקשיים כלכליים וסובל ממחלת הסכרת, והנאשם מסייע לו כלכלית עוד מנערותו. הנאשם עבד בתקופה בטרם גיוסו בחברת אירועים של עמרי נוסבאום, אשר תיאר אותו כאדם אחראי מאוד, בעל מוסר עבודה ויכולות, וכן כ"מסמר חברתי". גם חבריו של הנאשם וקרובי משפחתו תיארו אותו כאדם אחראי, בעל מוסר, המסייע לחבריו ומציע את עזרתו בכל עניין, ומקובל מאוד חברתית, גם על בנות המין השני. כן ציינו, כי הוא רוחש כבוד למין הנשי והם סבורים כי לא יפגע באיש. מפקדיו של הנאשם תיארו אותו כחייל בוגר, ממושמע ובעל יכולות, בעל יכולות חברתיות ניכרות וכזה שניתן היה לסמוך עליו בכל דבר ועניין, וכן ציינו כי הוא התבלט בביצוע תפקידו על אף נסיבותיו מבית והסיוע הכלכלי שהוא מושיט לאביו.

302. אמו של הנאשם העידה עדות נרגשת וארוכה, בה סיפרה על תכונותיו של הנאשם ומהלך חייו וכן על הקשיים עימם מתמודדת המשפחה כולה עקב ניהול משפטו של הנאשם והרשעתו; כן פירטה את הקשיים עימם מתמודד הנאשם בכליאה, תוך שציינה כי הוא ניצל את פרק הזמן הממושך בו הוא שוהה במעצר, על מנת להתחזק באמונתו הדתית ולסייע לחבריו לכליאה.

303. הנאשם עצמו לא העיד לעניין עונשו. בדברו האחרון ציין, כי "בראיה אחורה, אחרי שהתבוננתי היטב במה שעברתי בזמן הזה, אולי באמת אני תפסתי את הסיטואציה לא בדרך הנכונה. אני רוצה להתנצל בפני המתלוננת, ככל שהיא נפגעה ממני, זאת לא הייתה הכוונה שלי לפגוע בה. לא הייתי מתכנן לפגוע

בה או במישהי אחרת. כמו שאמרתי למאבחנת אני רוצה לעשות את הטיפול הזה, שיעזור לי להבין מה קרה פה בעצם. אני מקווה שתבינו אותי".

הערכת מסוכנות הנאשם

304. ביום 9/5/2016 ניתנה חוות הדעת של הגב' תמי עשת סבג, קרימינולוגית קלינית במרכז להערכת מסוכנות, מטעם מב"ן, בה נקבע כי מסוכנות הנאשם היא **בינונית**. ביום 14/6/2016 ניתנה חוות הדעת של הגב' מורן דוידיאן והגב' דנה קייזר, קרימינולוגיות קליניות ממרכז "התחלה חדשה" לטיפול ואבחון לאוכלוסיות עוברי חוק. הנאשם נבדק על ידן לבקשת בא כוחו, לצורך "ביצוע הערכה קרימינולוגית והגדרת צרכים טיפוליים לצורך הליך משפטי".

305. הן הגב' עשת סבג והן הגב' קייזר נחקרו ביחס לחוות הדעת שלהן. כיוון שעדותה של הגב' קייזר נשמעה ראשונה, ולאחר מכן במהלך עדותה של הגב' עשת סבג היא התייחסה גם לעניינים שעלו בעדותה של הגב' קייזר, נסקור להלן את האמור בחוות הדעת ובעדותן לפי סדר הדברים שנשמעו בפנינו.

חוות הדעת ועדותה של הגב' דנה קייזר

306. מחוות הדעת של הגב' מורן דוידיאן והגב' דנה קייזר (ס/23) עולה כי טרם כתיבת חוות הדעת נבדק הנאשם על ידי הגב' דוידיאן שגם העבירה לו שאלוני בדיקה (השאלונים ויתרת חומרי הגלם שעמדו בבסיס מתן חוות הדעת סומנו כ-ס/23א'). ולאחר כתיבת חוות הדעת נפגש גם עם הגב' קייזר, שמסרה התייחסות קצרה משלימה נוספת.

ההתרשמות מהנאשם במסגרת חוות הדעת הייתה, כי הוא מגיע מרקע נורמטיבי, אולם משנטל על עצמו את הסיוע הכלכלי לאביו בגיל צעיר תוך גילוי אחריות ומחויבות, נאלץ לשאת במטלות רגשיות שאינן תואמות את גילו, וכך נוצר פער בהתנהלותו, שכן הוא בעל מאפייני אישיות ילדותיים. לא נצפה עיסוק אובססיבי במין, וגם לא עמדות שליליות או סטריאוטיפיות ביחס לנשים. קיים קושי להתחקות אחר מניעיו בביצוע העבירה, אך בה במידה הובהר כי לא מצופה שיבין זאת בטרם שילובו בהליך טיפול. לעניין אחרון זה צוין, כי על אף הכחשת העבירות הביע הנאשם מוכנות ורצון להשתלב בהליך טיפולי וההתרשמות היא כי הליך כזה יוכל לסייע לעמוד על גורמי הרקע וגורמי הסיכון שעמדו ברקע ביצוע העבירות, וכן לתרום לו למרות הכחשת העבירות.

מטכ"ל (מחוזי) 903/15

במסגרת חוות הדעת עמדו הבודקות על כך שהכחשת העבירות משותפת לעברייני מין רבים, ולפיכך התעלמות ממנה אינה פותרת את בעיית ההתמודדות של העבריין עם גורמי הסיכון. לפיכך קיימים מודלים טיפוליים גם לעברייני מין מכחישים, תוך התמקדות ביצירת ערנות לגורמי סיכון, תמרורי אזהרה, עמדות כלפי מערכות יחסים, אסטרטגיות התמודדות עם מצבי דחק ועוררות מינית, יצירת אמפתיה לקרבן, עימות עם עיוותי וטעויות חשיבה המכשירות ביצוע עבירה ועוד. בכך יש כדי להביא להפחתת רצידיביזם מיני לטווח הארוך.

ההליך הטיפולי שהוצע עניינו טיפול בקבוצה פסיכו חינוכית לעברייני מין, המתקיימת בין השאר גם במרכז "התחלה חדשה", תוך שפורטו התכנים המועברים בקבוצה; והומלץ כי הנאשם ישתלב בהליך שיקומי שכזה, תוך העדפת שיקולי השיקום על ענישה, שכן ההתרשמות היא כי הפרוגנוזה הטיפולית שלו טובה והמוטיבציה שלו אותנטית, וכי ענישה ללא טיפול לא תסייע במניעת עבירות עתידיות ואף עלולות להיות לה השלכות ארוכות טווח על מצבו העתידי.

307. בחקירתה הנגדית של הגב' קייזר, היא נשאלה כיצד ניתן להסביר את העובדה שהן בתרשומת שערכה הגב' דוידיאן והן בתרשומת שלה לא תועד בכתב כי הנאשם מסר במהלך בדיקתו שהוא מעוניין בהליך טיפולי. לטענת העדה, הנאשם אכן הביע מוטיבציה לטיפול שכזה, דבר אשר הגב' דוידיאן זכרה היטב גם במהלך השיחה עימה; ואין מקום לייחס משקל רב לחומר הגלם הכתוב, שכן אין "רציונל סדור" בנוגע לשאלה מה יירשם בו ומה לא. הדברים שנכתבו בחוות הדעת מבוססים בסופם של דברים גם על השיחה עם הנאשם והדברים שאמר במהלכה, גם אם לא נרשמו באופן מיידי על ידי הבודקת.

308. באשר לאפשרות קיום טיפול בנאשם, בשים לב לכך שהוא מכחיש את העבירה, מסרה הגב' קייזר, כי עמדת גורמי הטיפול בשירות בתי הסוהר היא שאין מקום לטיפול במכחישי עבירה; ושילובם בטיפול, שנערך לאחר מתן הוראות מבתי המשפט בסוגיה זו, הוא בתוכניות כלליות (לאו דווקא לעברייני מין) שנועדו להעבירם מעמדת הכחשה לעמדת הודאה, לצורך שילובם בטיפול רגיל. מכאן שלא ניתן להעניק לנאשם טיפול שיקומי מתאים בעת היותו בכליאה.

309. עוד מסרה העדה, כי מרכז "התחלה חדשה" שהוכר כמרכז טיפול, אף בהתאם לתקנות שהותקנו לפי החוק להגנה על הציבור מפני עברייני מין, יבא מקנדה שיטת שיקום ייעודית לעברייני מין מכחישים, והטיפול תלוי גם ברמת ההכחשה. מדובר בתוכנית המבוססת על מחקר שנערך בשנת 2001

מטכ"ל (מחוזי) 903/15

ומופעלת בקנדה וישראל בלבד, ומתבצעים היום מחקרים נוספים שמטרתם לבחון את יעילות הטיפול האמור. לעניין זה הוסבר, כי ההליך המשפטי מהווה נקודת משבר, שמהווה מנוף משמעותי לקיומו של הליך טיפולי. לא כל הפונים לטיפול גם מעוניינים בו, וחלקם מגיעים אליו רק בשל הצורך הנובע מההליך המשפטי; אך מטפל טוב יודע כיצד לגייס אותם לטיפול, ובסופו של דבר רוב המטופלים מפיקים תועלת מהטיפול שהם עוברים.

310. באשר לעניינו הקונקרטי של הנאשם, ציינה העדה, כי במהלך התקופה בה הוא נתון במעצר, הוא מנהל חקירה פנימית ביחס לעצמו, שההתקרבות לדת מהווה חלק ממנה. הנאשם הוא אדם צעיר שניהל חיים של בוגר במידה רבה, והדבר העניק לו כוחות לעמוד בהליך טיפולי שלא יהיה קל. כיוון שנקבע כי הוא בעל מסוכנות בינונית (עניין שעליו לא חלקה העדה, אשר גם ציינה כי מעריכת המסוכנות מוכרת לה היטב ומוערכת על ידה) הרי שהוא יידרש להיות בפיקוח גם לאחר שחרורו, ובמסגרת זו ניתן יהיה לקבוע כי יעבור טיפול מתאים שנועד להפחתת סיכויי הרצידיוויזם. הכחשת הנאשם את האירועים אינה מלאה (שהרי הוא אינו מכחיש את קרות האירועים); ולדעת העדה הוא פירש לא נכון את הסיטואציה נשוא כתב האישום, מבחינה זו שלא זיהה את המצוקה של הקרבן והפעיל עיוותי חשיבה האופייניים לסוג העבירה ולגיל. זאת, לאור אירועי העבר, קשיים רגשיים וקוגניטיביים ותפיסת מציאות מורכבת, וכן עקב הצורך להתמודד בעבר עם מטלות שאינן תואמות את גילו, ואשר הוכתבו לו על ידי המציאות (למשל הצורך לטפל באביו בגיל צעיר). עניין זה פגע בהתפתחות מנגנונים אחרים, שאחד מהם הוא הבנת האינטימיות ומימושה וגם קושי בהבנת מצוקה. עם זאת, צוין כי הנאשם מתחיל עכשיו לגלות הבנה ראשונית ולשאול את עצמו שאלות ביחס לעניינים אלה.

311. העדה דחתה את טענת התביעה לפיה אין בנמצא מחקרים המוכיחים כי הטיפול המוצע על ידה מסייע בהפחתת רצידיביזם ומסוכנות. לעניין זה הפנתה למאמרים שצוטטו בחוות דעתה (המחקר שנערך בנושא בשנת 2001 כאמור) ואף טענה, כי אין מחקר הקושר בין הכחשה למסוכנות. עוד ציינה, כי בעת קביעת מסוכנותו של הנאשם כבינונית, קיימים משתנים סטטיים שאין לו שליטה עליהם, ויתכן שפחות נכון יהיה להשתמש בהם ביחס לאוכלוסיית ה"בגירים צעירים" - שכן כחלק ממרכיבי המסוכנות נבדקות גם מערכות יחסים ממושכות, נישואין, חיים תחת קורת גג עם בן זוג, רצף תעסוקתי - כל אלה נתונים סטטיסטיים שהסיכוי לעמוד בהם בגילו של הנאשם הוא נמוך ביותר. מכאן שהערכת המסוכנות אינה יכולה להסתמך

רק על הכלים הסטטיסטיים אלא חייבת להתבסס גם על התרשמות אבחונית.

חוות הדעת ועדותה של הגב' תמי עשת סבג

312. בחוות דעתה של העדה, היא סקרה באריכות את מסלול חייו של הנאשם עד כה, יחסיו עם משפחתו והתייחסותו המכחישה ביחס לעבירות שביצע, כמו גם העובדה שלא הביע רצון בטיפול. הגב' עשת סבג התרשמה מפגישתה עם הנאשם, כי תפיסת הכבוד מרכזית בחייו, והוא מתנהל על פיה גם כשהוא נדרש לשלם מחירים בשל כך. כן התרשמה, כי לנאשם קווים נרקיסטיים, והוא עסוק ברושם שהוא יוצר ומתקשה לזהות בעייתיות באישיותו או במעשיו.

בסיכום חוות הדעת הובהר, כי הערכת המסוכנות מורכבת מפקטורים סטטיים (כאלה הקשורים לעברו ולפנומנולוגיה של העבירות, ואינם צפויים להשתנות) ודינמיים (הקשורים לאישיותו, לסביבתו, לנטיות המיניות שלו וכיו"ב - ועשויים להשתנות עם הזמן או בעקבות הליך טיפולי). צוין כי הכחשתו את העבירות אינה מאפשרת להתחקות אחר מניעיו הפנימיים; אך עם זאת, נראה כי הרשתו מהווה עבורו גורם מרתיע ואף פגיעה נרקיסטית בתדמיתו. עמדתו ביחס למעשים מסייעת לו לשמר את הדימוי החיובי שלו בעיני עצמו וסביבתו. שקלול כלל הגורמים הביאו את העדה להתרשם כי המסוכנות הנשקפת ממנו היא בינונית.

313. בפתח עדותה הבהירה העדה, כי מטרת חוות הדעת שערכה, שעניינה הערכת מסוכנות, לא נועדה בשלב זה על מנת לבחון את סוגיית שיקומו, אלא על מנת למסור מידע באשר למידת המסוכנות הנשקפת מהנבדק, כחלק מגיבוש העמדה השיפוטית באשר למתן צו פיקוח; תוך שצוין, כי הערכת המסוכנות היא דינמית ומשתנה בהתאם לשינויים בתגובות האדם. קיימות מספר דרגות של מסוכנות: נמוכה, בינונית, בינונית - נמוכה, בינונית, בינונית - גבוהה, גבוהה. בדרך כלל כאשר נקבעת רמת מסוכנות העולה על נמוכה, נהוג להטיל על הנאשם צו פיקוח לאחר שחרורו מהכליאה, ובמקרה כזה נדרש לפנות לגורם מקצועי מתאם (גמ"מ) - הרשות לשיקום האסיר (במקרה בו הוטל מאסר בפועל) או שירות המבחן למבוגרים, לצורך קביעת תכנית שיקום מניעתית, שעשויה להיות חלק מצו מבחן, חלק מצו פיקוח או חלק מתנאי שחרור מוקדם ממאסר.

314. העדה אישרה, כי הערכת המסוכנות נסמכת בחלקה על פקטורים סטטיים (כאלה אשר הוכרו, כך הוסבר, בספרות המחקרית, כמשפיעים

מטכ"ל (מחוזי) 903/15

על הישנות ביצוע עבירות) שאין לנאשם שליטה עליהם כגון - גיל, היעדרה של מערכת יחסים זוגית הכוללת מגורים משותפים וכיו"ב. מחקרים אלה רלוונטיים בכל העולם לבגירים שחצו את גיל 18; ולגבי טענתה של הגב' קייזר, לפיה יתכן שיש לבחון באופן אחר את המשתייכים לאוכלוסיית ה"בגירים צעירים" ציינה העדה, כי מדובר בעניין שנדרש להיבדק מחקרית. עם זאת הספרות המקצועית המתוקפת מתייחסת למי שחצה את גיל 18 כבגיר, כאמור, ומחילה עליו את הקריטריונים שפורטו לעיל, לצורך הערכת המסוכנות.

315. באשר לשיקולים הדינמיים המרכיבים את הערכת המסוכנות, מסרה העדה, כי התשתית העובדתית לכך מבוססת על דברי הנאשם בנוגע למעבר דירות, סיוע לאביו, נשירה מהלימודים וכיו"ב. היסטוריית החיים וחוויות החיים, והאופן בו האדם תופס אותם, מעצבים את האישיות ולכן מדובר באלמנטים חשובים בהערכת המסוכנות בהיבט הדינמי. כמו כן גם נשקלה התנהלותו בראשית שירותו שלא היתה תקינה. אמנם לאחר מכן שירת כהלכה, אך בהתנהלותו בראשית שירותו יש כדי לשפוך אור על תגובותיו כשהוא מצוי במצבים שאינם נוחים לו. עמדותיו ותפיסותיו של הנאשם ביחס לעצמו ואופן התמודדותו עם מצבים שונים הובילה אותה למסקנה בדבר הימצאות קווי אישיות נרקיסטיים, שכן אדם בעל קווי אישיות כאלה עסוק רבות בסוגיות של הערך העצמי, חווה תפיסת עולם של "מגיע לוי", נדרש לחיזוקים והערצה, ועשוי גם לחוש פגיעות ורגישות גדולה לדחייה.

316. העדה ציינה, כי הנאשם לא הביע נזקקות טיפולית במהלך שיחתם, ולהערכתה הוא אינו מודע לכל הקשיים והמורכבויות. עם זאת, לדעתה הוא זקוק לטיפול והוא בעל יכולות שיאפשרו לו להיתרם מהטיפול. העדה אישרה, כי לא שאלה את הנאשם במהלך שיחתם שאלה ישירה בנוגע לרצונו בטיפול, אך לדבריה, הדבר נשאל ונבדק בדרכים שונות, גם בדרכים עקיפות, והיא התרשמה כי הנאשם אינו מביע מצוקה שבגינה הוא מעוניין בטיפול, אלא בעיקר מצוקה סביב מעצרו. כמו כן התרשמה מעמדותיו של הנאשם כלפיו מעשיו וכלפי עצמו ולכן הסיקה כי אינו מעוניין בטיפול. מבחינתה, העובדה שהנאשם לא נטל אחריות על האירוע וטען כי היה בהסכמה, מלמדת על כך שאין לו עמדה הסבורה שהתנהלותו שגויה או בעייתית. מטרתו של טיפול ייעודי בעברייני מין היא לסייע למטופל לקחת אחריות על מעשיו, לזהות מצבי סיכון ולהימנע מהם, וכשהנאשם סבור שאין פסול בהתנהגותו, הרי שאין במקרה זה למידה שיכולה לסייע להפחתת המסוכנות.

317. עוד הסבירה עדה, כי הטיפול במכחישי עבירה אינו "טיפול ייעודי" כהגדרתו בחוק אשר נועד להפחית את המסוכנות; שכן הטיפול הייעודי מכוון להבנה

מטכ"ל (מחוזי) 903/15

של מעגל הפגיעה המינית, דהיינו תהליך במהלך הטיפול שמטרתו גיבוש הבנה בדבר הטריגרים שהובילו לביצוע עבירות. לכן נדרשת מודעות לכך שהתקיימה עבירה. הטיפול במכחישי עבירה, הוא טיפול פסיכו חינוכי מקדים לטיפול הייעודי, ויש ניסיון מועט בעולם בטיפול באוכלוסיית המכחישים. אף המאמר עליו נסמכת הגב' קייזר בחוות דעתה מציין כי נדרש ללמוד את הדברים לאורך זמן. מערך השיקום הקיים היום נסמך על שיטות מקובלות בעולם וקיימות בבתי סוהר קבוצות לטיפול בעברייני מין, אך למיטב ידיעתה של העדה, הן אינן מטפלות במכחישי עבירה.

טיעוני הצדדים

318. **התביעה** עתרה להשתת עונש מאסר ממושך בן מספר שנים, בהתאם לעונש המינימום שנקבע לעבירות בהן הורשע הנאשם ולפסיקה שהוגשה על ידה, בצירוף לעונשי מאסר מותנה, הורדה בדרגה ופיצויים למתלוננת. בטיעוניה הדגישה כי הענישה צריכה לשקף, בהתאם לעיקרון ההלימה, את הפגיעה הרבה בערכים החברתיים המוגנים והנזק המשמעותי הנגרם לנפגעי עבירות המין; וכן להתחשב באופי מעשיו של הנאשם, אשר מעל בחובתו כמגן ומאבטח, וחלף זאת פגע במתלוננת, על אף סימני אזהרה רבים שהוצבו לו במהלך האירוע ועל אף התנגדותה החוזרת ונשנית. הנאשם לא נטל אחריות על מעשיו, נקבעה לו הערכת מסוכנות בינונית, והוא לא הביע נזקקות לטיפול בפני מערכת המסוכנות. בנסיבות אלה יש לבחון בזהירות גם את הצהרותיו כעת בנוגע לעניין זה, אשר לא מצאו ביטוי בחומר הגלם שהיווה בסיס להכנת חוות דעת מטעם ההגנה. כך או כך, נוכח חומרת העבירות נטען כי שיקולי השיקום נסוגים לאחור, ואף העובדה כי הנאשם משתייך לאוכלוסיית ה"בגירים צעירים" אינה בבחינת "מונח קסם" לעניין הענישה.

319. **ההגנה** מיקדה את טענותיה ביחס למשכו של עונש המאסר. להשקפתה מדובר באירוע שבו פירש הנאשם באופן שאינו נכון את תגובותיה והתנהלותה של המתלוננת, לאחר שנוצרה ביניהם אינטראקציה מסוימת, ולא ניתן להשוות בינו לבין הנאשמים שעניינם פורט בפסיקת התביעה. הנאשם הוא אדם צעיר, נטול עבר פלילי, אהוד ומקובל בחברה, והתנהלות זו אינה מאפיינת אותו. הנאשם אמנם מתקשה להביע את עצמו, אולם הוא בעל רצון כן לטיפול ולשיקום, והוא בעל סיכויים רבים להשתקם ולשוב אל חיק החברה. לכן ביקשה ההגנה מבית הדין לתת משקל משמעותי לשיקולי

השיקום, ולהטיל על הנאשם עונש שאינו עולה על תקופת מעצרו עד כה (כ-9 חודשים) או מעט למעלה מכך.

דיון והכרעה

320. כידוע, לאור תיקון 113 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"), נדרש בית הדין לקבוע מתחם ענישה הולם למעשה העבירה, וזאת תוך התחשבות בעיקרון המרכזי העומד בבסיס התיקון, הוא עיקרון ההלימה. במסגרת קביעת מתחם הענישה יש לבחון את הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, מידת הפגיעה בו, מדיניות הענישה הנהוגה ונסיבות הקשורות בביצוע העבירה, המפורטות בסעיף 40ט' לחוק העונשין, וביניהן - התכנון שקדם למעשה העבירה, הנזק שהיה צפוי להיגרם עקב העבירה והנזק שנגרם בפועל, מידת האלימות שהופעלה כלפי נפגע העבירה וכיו"ב. לאחר קביעת מתחם הענישה, נבחנות הנסיבות שאינן קשורות לעבירה, וביניהן – פגיעת העונש בנאשם ובמשפחתו, נטילת אחריות, שיתוף פעולה עם רשויות החוק, ניסיון הנאשם לכפר על מעשיו, עברו הפלילי של הנאשם או העדרו. בהתחשב בכלל הנסיבות נדרש בית הדין לגזור על הנאשם עונש המצוי במתחם הענישה שנקבע - וזאת אלא אם יש נסיבות המצדיקות לחרוג ממנו לחומרא (לצורך הגנה על שלום הציבור) או לקולא (בשל סיכויי שיקום משמעותיים).

321. בטרם נדון בקביעת מתחם הענישה ההולם, נציין כי הצדדים לא טענו לקביעת מתחמי ענישה נפרדים בשל העבירות השונות בהם הורשע הנאשם; ואף אנו סברנו כי בשים לב לזיקה ההדוקה בין כלל העבירות בהן הורשע הנאשם מבחינת זמן ומקום, יש לקבוע כי מדובר באירוע אחד המחייב קביעת מתחם ענישה הולם אחד (ר' סעיף 40יג לחוק העונשין והפרשנות שניתנה למבחן "הקשר ההדוק" בע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (2014)).

קביעת מתחם הענישה

322. בעת בחינת מידת הפגיעה בערכים המוגנים, מצאנו להזכיר כי בפסיקת בית המשפט העליון הודגש לא אחת, כי פגיעה מינית של אדם בזולתו פוגעת בביטחונו ושלומו, בתחושת הערך העצמי שלו, באינטימיות ובאוטונומיה על גופו, ופוגעת בנפשו פגיעה קשה שלעיתים אין לה מרפא (ר' ע"פ 3372/11

מטכ"ל (מחוזי) 903/15

קצב נ' מדינת ישראל (2011). ראוי לציין, כי לעבירה שעניינה מעשה סדום, נקבע עונש מקסימאלי הזהה לעבירת האינוס; תוך שאף נקבע בפסיקה כי חומרתן של עבירות אלה עומדת אף כשמדובר ב"ניסיון" בלבד, וכי לא ניתן לקבוע קטגורית שעוצמת הפגיעה הנפשית הנגרמת לקורבן ניסיון אינוס שלא צלח אך בשל התנגדות הקרבן (כפי שהיה בענייננו - ביה"ד) נמוכה מעוצמת הפגיעה הנפשית הנגרמת במקרה של אינוס ממש (ר' ע"פ 4876/15 **פלוני נ' מדינת ישראל** (2015), פסקה 29). כאשר מדובר בחיילים המשרתים יחדיו, יש לשקול גם את הצורך להגן על החיילות המשרתות בבסיסי צה"ל, מבלי שניתנת להן זכות בחירה לעניין זה, ולוודא כי מדובר במקום בטוח עבורן (ר' למשל ע/15/12 **סמ"ר חלילי נ' התצ"ר** (2015); ואף הפגיעה בערך זה עומדת לנגד עינינו בעת קביעת מתחם הענישה.

323. החומרה היתרה שבה ראה המחוקק את עבירות המין גם הובילה לקביעת עונשי מינימום בגין העבירות שלפי סעיפים 348(ג) ו-347(ב) לחוק העונשין, בהן הורשע הנאשם (ר' סעיף 355 לחוק העונשין). אמנם היות והנאשם הורשע בעבירה של **ניסיון** למעשה סדום, לא חל בעניינו עונש המינימום בן ארבע שנים, ביחס לעבירה זו (ר' סעיף 27 לחוק העונשין וכן תפ"ח (חיפה) 14-07-46787 **מדינת ישראל נ' פלוני** (2014)). עם זאת חל בעניינו עונש המינימום של רבע מהעונש המירבי (בן שבע שנים) שנקבע לעבירה לפי סעיף 348(ג) לחוק העונשין, דהיינו 21 חודשי מאסר.

324. בע"פ 4876/15 שאוזכר לעיל, עמד בית המשפט העליון על כך שתיקון 113 לא הגדיר את היחס בין עונשי המינימום הקבועים בחוק לחלק מהעבירות, לבין מתחם העונש ההולם, אשר אמור לשקף לא רק את חומרתה המושגית של העבירה כשלעצמה, אלא את מעשה העבירה בנסיבותיו ואת מידת אשמו של הנאשם. עם זאת נקבע כי עונש המינימום הוא בבחינת אינדיקציה לחומרה המיוחדת לעבירה ולמידת הפגיעה בערכים המוגנים מחמת ביצועה ועל כן ראוי שתהיה לו השפעה גם על מתחם העונש ההולם (ר' ע"פ 8045/13 **פלוני נ' מדינת ישראל** (2014)). משכך סבר בית המשפט העליון כי רק במקרים חריגים, בהם מתעוררים טעמים מיוחדים להקל עם הרף התחתון של המתחם, יהיה זה ראוי לסטות מהעונש המזערי (ר' ע"פ 207/14 **פלוני נ' מדינת ישראל** (2015) בפסקה 15). לצד האמור נפסק, כי עונש המאסר בפועל יכול שיינתן גם באופן שבו ישולב ריצוי עונש מאסר בפועל ומאסר מותנה, ואף בכך יש כדי להשפיע על יישומם המשולב של תיקון 113 וסעיף 355(א) לחוק העונשין (ר' ע"פ 337/13 **פלוני נ' מדינת ישראל** (2013)).

325. בעת קביעת מתחם הענישה עמדו לנגד עינינו נסיבות האירוע כפי שפורטו בהכרעת הדין: בין הנאשם למתלוננת נקשרה היכרות רק בערב

מטכ"ל (מחוזי) 903/15

האירוע; תחילתו של האירוע אמנם בשיחת רעים שלה היתה שותפה המתלוננת, אך המשכם של דברים בכך שהנאשם נטל את תעודותיה של המתלוננת באופן שאילץ אותה ללכת אחריו; הנאשם הוביל את המתלוננת למקומות חשוכים בבסיס מחנה מטכ"ל, תחילה לאזור ה"חורשה" ואחר כך לרמת"ג; בעת הגיעם לרמת"ג הסלים את התנהגותו, אשר כללה בין השאר ניסיונות לנשקה בכוח, הצמדתה לארונית בכוח, התחככות בה מאחור, נגיעה באיבר מינה מעל בגדיה ומעיכת שדיה, אחיזה בצווארה בניסיון לקרב את ראשה אל איבר מינו, ניסיון שלא צלח כיוון שהמתלוננת סגרה את פיה, כך שאיבר המין נגע רק בשפתיה, ולבסוף הושבתה עליו בזמן שאיבר מינו חשוף, תוך הנעתה קדימה ואחורה, עד שהמתלוננת הצליחה להשתחרר מאחיזתו ולעזוב את המקום. אין צורך להכביר מילים על החומרה הנודעת למעשים אלה ומידת פגיעתם במתלוננת (ר' סעיף 40ט(4) לחוק העונשין) כפי שגם עלה מעדותה ומעדות בן זוגה, מר אופיר סולומון, במהלך עדותו (בין השאר, כזכור - תחושות קשות בעקבות האירוע, חשש מהליכה לבד בשעות הלילה וקושי בתקופה שלאחר האירועים בקיום יחסים אינטימיים).

326. לצד האמור, יש לבחון, כידוע, גם את מדיניות הענישה הנוהגת - וניתן לומר כי רמת הענישה בעבירות מעין אלה היא מגוונת למדי (ר' ע"פ 2470/15 פלוני נ' מדינת ישראל (2015) בפסקה 54). עיינו בפסיקה שאליה הפנתה אותנו התביעה, אשר קבעה עונשי מאסר הנמדדים בארבע עד שש שנות מאסר, כגון - ע"פ 1837/12 פלוני נ' מדינת ישראל (2013); ע"פ 10561/05 אלגוראדרה נ' מדינת ישראל (2007); ע"פ 7279/14 ברהאנה נ' מדינת ישראל (2015); ע"פ 1384/15 אזברגה נ' מדינת ישראל (2015); ע"פ 1072/15 שייניס נ' מדינת ישראל (2015)), וסברנו כי רמת הענישה שנקבעה בפסיקה האמורה משקפת נסיבות חומרה ייחודיות שאינן קיימות בענייננו, כגון - הפעלה משמעותית מאוד של כוח אלים, אירועים חוזרים ונשנים, איומים בנשק קר, וכיו"ב. כמו כן איננו סבורים, כטענת התביעה, כי מדובר באירוע מסוג "אונס מקראי", המוצב במדרג חומרה גבוה בתחום עבירות המין (ר' ע"פ 4301/05 חלכלי נ' מדינת ישראל (2007); זאת שכן בין הנאשם למתלוננת היתה היכרות, גם אם קצרה במשכה, והם שוחחו וצחקו ביניהם, גם לפי הדברים שמסרה המתלוננת, עוד טרם תחילת האירוע.

327. אל מול האמור, גם הפסיקה שהוצגה על ידי ההגנה אינה משקפת את מדיניות הענישה הראויה ביחס למעשיו של הנאשם. כך למשל בע/75/11 התצ"ר נ' סמל מצוינים (2011), שם נדון הנאשם לארבעה חודשי מאסר, דובר על מערכת נסיבות מקלה באופן משמעותי מזו שנפרשה לפנינו, שכללה

מטכ"ל (מחוזי) 903/15

נגיעות בחזה של המתלוננת מעל חולצתה, בלבד. פסיקה נוספת שאוזכרה על ידי ההגנה, וכללה בעיקר עונשים של עבודות שירות או מאסר לתקופות קצרות, עסקה בנאשמים אשר הודו באשמה, נטלו אחריות ועברו הליכי שיקום מוצלחים, או שהיו במהלכם של הליכים כאלה, כך שבית המשפט ביקש שלא לקטוע את שיקומם על ידי כליאתם מאחורי סורג ובריה או על ידי הטלת תקופות כליאה קצרות בלבד. כך למשל במט(מחוזי) 1385/13 **התובע הצבאי נ' רב"ט טאפש**; ת"פ (ב"ש) 5593-04-14 **מדינת ישראל נ' אסרף** (2015); תפ"ח (ת"א) 1051/06 **מדינת ישראל נ' יאיר** (2006); תפ"ח (ת"א) 1074/04 **מדינת ישראל נ' פלוני** (2005). בע"פ 5441/10 **פלוני נ' מדינת ישראל** (2012) אליו הפנתה ההגנה, שם הושת עונש של שנת מאסר בגין עבירת אינוס דובר על מערכת נסיבות שונה מאשר בענייננו, ובמקרה בו גם זוכה הנאשם מחלק מהאשמות נגדו.

328. בעת קביעת מתחם הענישה מצאנו לבחון פסיקה נוספת שלא אוזכרה על ידי הצדדים, כמפורט להלן:

א. בע/56/06 **טור' אדרי נ' התצ"ר וערעור שכנגד** (2006) נדון הנאשם, בעבירה של מעשה מגונה בכוח, בשל מסכת אירועים חמורה, הכוללת ניסיונות לחיכוך באיבר מינה של המתלוננת, נגיעות בחזה, נגיעות באיבר מינה וניסיון להחדיר את אצבעותיו לאיבר מינה. נקבע שאך בשל מצבו הנפשי הקשה כפי שהוכח לבית הדין (אשר כלל אשפוזים פסיכיאטריים גם הוביל לפיטוריו מהשירות) ניתן יהיה להסתפק בעונש מאסר בן 12 חודשים, מבלי למצות את הדין.

ב. בע/46/13 **נזאל נ' התצ"ר** (2013) הורשע הנאשם בגין שני אירועים של מעשה מגונה בכוח ונדון ל-12 חודשי מאסר; זאת בגין שני אירועים נפרדים ביחס לשתי חיילות שונות, בהן נכנס הנאשם לחדרן בעת שישנו, ניסה לנשקן ולגעת באיבר מינן.

ג. בע/126,128/13 **סמל איזראילוב נ' התצ"ר וערעור שכנגד** (2014) - נדון הנאשם לעונש של 30 חודשי מאסר בגין אירוע של אינוס, אשר תחילתו בהסכמה (בין השאר על רקע מספר מפגשים מיניים קודמים) והמשכו בהתנגדות המתלוננת.

ד. בע/29/15 **רב"ט בר נ' התצ"ר** (2015) נדון הנאשם לעונש של שנתיים בגין אינוס ומעשה מגונה, אשר כלל בעיקר את החדרת אצבעותיו של הנאשם לאיבר מינה של המתלוננת. הנאשם הורשע לאחר שמיעת ראיות והעונש הוסכם בין הצדדים במסגרת הסדר טיעון לאחר מתן הכרעת הדין.

מטכ"ל (מחוזי) 903/15

ה. בע"פ 6440/11 פלוני נ' מדינת ישראל (2012) מצאנו דמיון לענייננו (אם כי שם הורשע הנאשם על פי הודאתו ובעבירה אחת של מעשה מגונה בכוח). באותו מקרה אחז הנאשם את ראשה של המתלוננת בכוח, במהלך בילוי משותף, והכריח אותה לקרב את פיה אל איבר מינו. כמו כן הוא השכיב אותה על הספה בכוח, הוריד ממנה את חולצתה, ניסה להוריד את תחתוניה בכוח ונגע באיבר מינה. על הנאשם נגזר עונש של שמונה עשר חודשי מאסר בפועל.

ו. בע"פ 3259/15 ברק נ' מדינת ישראל (2016), אשר אוזכר גם במסגרת הכרעת הדין, הוטל על הנאשם עונש של שנתיים ומחצה, אשר כלל גם הפעלת עונש מאסר מותנה בן שנה. זאת בגין אירוע של מעשים מגונים כלפי מי שהיתה בת זוגו (נגיעות בחזה וניסיונות לנשקה וניסיון להחדיר את איבר מינו לפיה ללא הסכמתה) וכן בגין אירוע של אלימות כלפיה שכלל ניסיון חניקה, ואף הכנסת מברג לאוזנה. העונש הוטל תוך חריגה ממתחם הענישה ההולם נוכח נסיבותיו הרפואיות של הנאשם, אשר נוכח תאונת דרכים שעבר, הפך לנכה המרותק לכיסא גלגלים.

329. סופם של דברים - לאור בחינת נסיבות האירוע, מדיניות הענישה הנוהגת ומידת הפגיעה בערכים המוגנים, מצאנו לבסוף לקבוע שמתחם הענישה נדרש לנוע בין 24 חודשי מאסר, ש-18 מתוכם ירצו בפועל והיתרה מותנית, לבין 40 חודשי מאסר בפועל, שמתוכם 30 ירצו בפועל והיתרה מותנית.

קביעת העונש בתוך מתחם הענישה

330. בעת קביעת מידת העונש הראויה בתוך מתחם הענישה שנקבע, מצאנו לשקול כאמור כי הנאשם נעדר עבר פלילי ומשמעתי (ר' סעיף 40א(11) לחוק העונשין). את כפירתו באשמה וניהול המשפט, ככלל אין מקום לזקוף לחובתו (ר' סעיף 40א(6) לחוק העונשין); וראוי לציין עוד לעניין זה כי להתרשמותה של מעריכת המסוכנות מהווה הרשעתו גורם מרתיע עבורו - ויתכן שיש בכך כדי לענות במידה מסוימת על הצורך בהרתעת היחיד (ר' סעיף 40א לחוק העונשין). מנגד, לא למותר לציין, כי בחירת הנאשם לנהל את משפטו ולא ליטול אחריות על מעשיו, הובילה לכך שהמתלוננת נדרשה למתן עדות במשך יומיים תמימים, ולעמוד בחקירות נגדיות של שתי וערב. לעניין זה נפסק לא אחת, כי "מי שחזר בו מהודאתו וניהל משפט הוכחות אינו זכאי ליהנות מהטבה שעשויה היתה לעמוד לו עת

מטכ"ל (מחוזי) 903/15

נטל אחריות למעשיו והודה בביצועם במסגרת הסדר טיעון" (ע"פ 9919/07 פלוני נ' מדינת ישראל בסעיף 19 לפסק הדין (2010)). כן ר' ע/132/00 טור' קומפל נ' התובע הצבאי הראשי (2000) ואת ע/15,16/11 טור' יששכר נ' התובע הצבאי הראשי וערעור שכנגד (2011), שם נקבע כי:

"אכן, זכותו החוקתית של נאשם היא לכפור באשמה ולדרוש, כי אשמתו תוכח בראיות מעבר לכל ספק סביר. עם זאת, מי שבחר לכפור באשמה, ולבסוף מורשע בדינו, איננו זכאי להקלה, שלה זוכה מי שנוטל אחריות על מעשיו בבחינת "מודה ועוזב – ירוחם".

331. שיקול נוסף שיש לו רלוונטיות מסוימת, עניינו בטענות ביחס למחדלי חקירה. כזכור, עיקר טענותיו של הנאשם בנוגע לקיומם של מחדלי חקירה נדחו בהכרעת הדין, וגם ביחס לטענות ספורות שהתקבלו נקבע כי לא היה בהן כדי לשנות את תוצאת הכרעת הדין (ר' סעיפים 285-279 להערכת הדין). עם זאת במישור העונשי, ניתן לשקלל נתון זה לקולה, כחלק מהתנהגות רשויות אכיפת החוק (ר' סעיף 40יא(9) לחוק העונשין; ע/25/14, 143/13 סא"ל קרקו נ' התצ"ר (2015); ע"פ 3116/13 קבלאן נ' מדינת ישראל (2013) סעיף 11 לפסק הדין).

332. לא התעלמנו גם מפגיעת העונש בנאשם ובמשפחתו (ר' סעיפים 40יא(1) ו-40יא(2) לחוק העונשין); מהראיות שהובאו בפנינו, עלה כי הנאשם מגיע מרקע משפחתי שאינו קל (הוריו התגרשו והוא סייע לאביו, החולה במחלת הסכרת, בתמיכה בו גם במישור הכלכלי ומגיל צעיר); הגם שניתן היה להתרשם ממערכת משפחתית תומכת ואכפתית מאוד שבראשה עומדת אמו (שניתן היה להבחין במידת מעורבותה הרבה, הן במהלך שמיעת הראיות בתיק גופו והן במסגרת הטיעונים לעונש), ולה שותפים גם אחיו, אחיותיו ובני דודו, אשר עומדים לצד הנאשם בכל עת. הקושי עמו מתמודדים הן הנאשם והן משפחתו עקב מעצרו ומשפטו הוא ברור וניכר.

333. לכל אלה יש להוסיף כי התחשבנו במידת מה גם בשירותו המועיל של הנאשם, בתפקיד שאינו קל, כפי שעלה הן מעדות מפקד היחידה, סא"ל הראתי, במהלך שמיעת הראיות להכרעת הדין והן מעדות מפקדיו הישירים, סגן (מיל') כהן וסגן (מיל') דהן.

334. מכאן נפנינו לבחון את שיקולי השיקום, עליהם השליכה ההגנה את יתבה. שיקולים אלה עשויים להיות רלוונטיים בעת קביעת העונש ההולם (ר' סעיפים 40יא(4) להכרעת הדין); ולעיתים מקום בו מתרשם בית המשפט כי הנאשם השתקם, או שיש סיכוי של ממש שישתקם, ניתן גם לחרוג ממתחם העונש ההולם וכן להורות על נקיטת אמצעי שיקומי (ר' סעיף

מטכ"ל (מחוזי) 903/15

40ד' (א) לחוק העונשין). עם זאת לצד האמור נקבע כי מקום בו מעשה העבירה ומידת אשמו של הנאשם הם בעלי חומרה יתרה, לא יהיה בשיקולי השיקום כדי להביא לחריגה ממתחם העונש ההולם, אלא אם מתקיימות נסיבות מיוחדות ויוצאות דופן המצדיקות זאת (ר' סעיף 40ד' (ב) לחוק העונשין).

335. שמענו ברוב קשב הן את עדותה של הגב' עשת סבג והן את עדותה של הגב' קייזר. ככלל לא סברנו כי מתקיימת סתירה משמעותית בין שתי חוות הדעת שניתנו על ידן, שכן כפי שהובהר על ידן - מטרתה של כל אחת מחוות הדעת היא שונה. הגב' עשת סבג ביקשה לעסוק במידת המסוכנות הנשקפת מהנאשם, עניין הרלוונטי בעיקר שעה שנבחנת נקיטה באמצעי פיקוח, בעת שחרור הנאשם לקהילה, ואילו הגב' קייזר התמקדה בסיכויי שיקומו של הנאשם. שתי העדות נחזו כבעלות ניסיון וידע בתחומן. הגב' קייזר גם לא חלקה על חוות דעתה של הגב' עשת סבג, הן ביחס לקשיים שחווה הנאשם בנערותו והשפיעו על התנהלותו בהמשך, והן בנוגע להערכת המסוכנות שנקבעה בחוות דעתה של הגב' עשת סבג, אלא הציעה דרכים לטיפול במסוכנות האמורה.

336. עם זאת, כי על אף שהתרשמנו שהגב' קייזר היא מומחית בעלת ניסיון בתחומה, אנו סבורים כי יש לתמוה על כך שבאף אחת מהתרשומות שנערכו בנוגע לשיחה עם הנאשם, הן התרשומת הקצרה שנערכה על ידה, והן תרשומת ארוכה ומפורטת שנערכה על ידי הגב' דוידיאן לא הופיעה אמירה מפורשת של הנאשם בדבר רצונו לטיפול ושיקום; ומובן כי דבריה של הגב' קייזר ביחס לדברים שנאמרו לה על ידי הגב' דוידיאן בעל פה מהווים עדות שמועה, וההגנה אף ביקשה שלא להעיד את הגב' דוידיאן על אף שהתביעה ביקשה כי תעשה כן. סימן השאלה האמור ביחס לנתון עובדתי חשוב ומשמעותי עשוי להפחית את משקלה של חוות הדעת (ר' ע"פ 10736/04 **כהן נ' מדינת ישראל** (2006)). הדברים אמורים ביתר שאת, בשים לב להכחשתו של הנאשם את דבר העבירה לאורך כל הדרך והדברים שאמר בסוגיה זו גם למעריכת המסוכנות, הגב' עשת סבג; וגם הדברים שאמר בפנינו בסוגיה זו נאמרו במסגרת דברו האחרון, לאחר שמיעת טיעוני הצדדים ומבלי שהעמיד את עצמו לחקירה נגדית בעניין זה. אמנם אנו מלאי תקווה כי אכן הנאשם, כאדם צעיר שעתידו לפניו, יפנה לאפיק טיפולי וייתרם ממנו - אולם כאמור, מידת המוטיבציה שלו בשלב זה לטיפול נותרה בלתי ברורה.

מטכ"ל (מחוזי) 903/15

337. מעבר לכך, כפי שפורט לעיל הנאשם מכחיש את העבירה; הטיפול המוצע על ידי הגב' קייזר במסגרת מכון "התחלה חדשה" למכחישי עבירה, אינו הטיפול הקונבנציונלי הייעודי לעברייני מין, אלא טיפול **מקדים** לאותו טיפול ייעודי, ונראה, גם לאור הדברים שנמסרו על ידי הגב' קייזר עצמה, כי שיטה טיפולית זו טרם התבססה דיה מבחינה מחקרית; וכך או כך, בשים לב לרמת המסוכנות שנקבעה לנאשם, נראה כי לאחר שחרורו ממאסר יידרש להיות בפיקוח ומעקב, אשר עשוי לכלול גם השתתפות בתכנית טיפולית (ר' סעיפים 12 ו-13 לחוק הגנה על הציבור מפני עברייני מין).

338. לכל אלה יש להוסיף כי הנאשם הורשע בגין עבירות מין, אשר ביחס אליהן נקבע כי קיימת חומרה יתרה, לעניין סעיף 40ד(ב) לחוק העונשין (ר' ע"פ 3249/14 פלוני נ' **מדינת ישראל** (2015), פסקה 11). הפסיקה קבעה, כי גם מקום בו קיים אופק שיקומי לנאשם בעבירות מין, הרי שאין מדובר במטרה שהיא חזות הכל, שכן בעבירות מין חמורות יש להעדיף ככלל את שיקולי הגמול וההרתעה על פני שיקולים אחרים, לרבות צרכי שיקומו של העבריין (ר' ע"פ 9392/12 **יגודאב נ' מדינת ישראל** (2012) והפסיקה המוזכרת שם). הדברים האמורים ודאי יפים ביחס לנאשם, אשר עומד בהכחשתו ביחס לעבירות ונקבעה לו רמת מסוכנות בינונית. עניין זה עשוי להשליך על שיקולי הענישה, גם בהיבט של הרתעת היחיד (ר' סעיף 40' לחוק העונשין, וכן ר' ע"פ 1365/12 פלוני נ' **מדינת ישראל** (2012) בפסקה 10 לפסק הדין); ולא למותר לציין, כי נוכח חומרת העבירות קיימים במקרה זה גם שיקולים משמעותיים הנוגעים להרתעת הרבים (ר' סעיף 40' לחוק העונשין). בשים לב לאמור לעיל, על אף תקוותנו כאמור כי הנאשם יפנה לדרך של שיקום וטיפול, לא סברנו כי יש עילה בעניינו לחרוג ממתחם הענישה שנקבע.

339. שקלנו גם את טענות ההגנה בדבר השתייכות הנאשם לאוכלוסיית ה"בגירים צעירים", ואנו סבורים כי אין בכך כדי לשנות את הכרעתנו. הנזק אשר נגרם לו בגין הרשתתו בין השאר בעקבות גילו הצעיר נשקל אמנם במסגרת שיקולי הענישה, כמפורט לעיל, אך כבר נפסק כי הגדרת ה"בגיר צעיר" אינה בבחינת "מונח קסם" המצדיק כשלעצמו הקלה בעונשו של נאשם המשתייך לקבוצת הגילאים המסוימת, אלא מדובר בקבוצת משתנים שיש לבחון את המידה שבהם הם מתקיימים בכל נאשם לגופו (ר' ע"פ 2420/15 **אבטליון נ' מדינת ישראל** (2015) בפסקה 20 לפסק הדין). בסופם של דברים, העובדה כי מדובר באדם צעיר, אשר יש תקווה כי יעבור מסלול של טיפול ושיקום וישתלב היטב בחברה, הובילה אותנו אמנם, לקבוע את

מטכ"ל (מחוזי) 903/15

עונשו בתוך מתחם הענישה, על הצד הנמוך יחסית של הסקאלה, אך אין בה בנסיבות העניין כדי להביא לחריגה מהמתחם שנקבע.

340. בשים לב לכלל השיקולים שפורטו לעיל, מצאנו לקבוע את מידת

עונשו של הנאשם, בתוך מתחם הענישה שנקבע, על עשרים ושניים חודשי מאסר בפועל. כמו כן ההגנה לא חלקה על הצורך להטיל על הנאשם עונשי הורדה בדרגה ומאסר מותנה, המתחייבים מהרשעתו וכך מצאנו לעשות.

341. לבסוף נציין, כי במסגרת טיעוני ההגנה, היא לא השיבה לעתירת

התביעה לתשלום פיצויים למתלוננת. לעניין זה נציין, כי פסיקת פיצויים למתלוננות בעבירות מעין אלה, מקובלת ונקבעה בפסיקה לא אחת, וזאת כהכרה סמלית בסבלו ובעוגמת הנפש שנגרמה לנפגע העבירה (ר' למשל ע/116/07 רס"ם מירון נ' התצ"ר (2008); ע/163,164/08 טור' קרקבדוס נ' התצ"ר וערעור שכנגד (2009)). באשר לקביעת שיעור הפיצויים שקלנו את דבריה של המתלוננת בדבר הנזקים שנגרמו לה עקב האירוע; אולם גם מצאנו לתת משקל לכך שהנאשם הוא חייל בשירות חובה, אשר נדון לתקופת מאסר שאינה קצרה, באופן שבו יש להניח כי במידה רבה ייפול נטל תשלום הפיצויים על בני משפחתו, שאף הם אינם נהנים מרווחה כלכלית יתרה. מדובר בשיקול שמצאנו כי אף הוא בעל משמעות (וניתן להקיש זאת גם מסעיף 40ח' לחוק העונשין, העוסק בבחינת מצבו הכלכלי של הנאשם טרם תשלום קנס). לפיכך מצאנו להעמיד את סכום הפיצוי על 4,000 ₪, תוך שיובהר, כאמור, מדובר בסכום פיצוי סמלי, שבוודאי אין בו כדי לפצות באופן מלא את המתלוננת על האירוע.

342. **סופם של דברים, על הנאשם יוטלו איפוא העונשים הבאים:**

א. עשרים ושניים (22) חודשי מאסר בפועל שמניינם החל מיום מעצרו, 20/10/2015.

ב. שמונה עשר (18) חודשי מאסר מותנים למשך שלוש שנים, לבל יעבור הנאשם כל עבירת פשע לפי פרק י' סימן ה' לחוק העונשין.

ג. שישה (6) חודשי מאסר מותנים למשך שלוש (3) שנים, לבל יעבור הנאשם כל עבירת עוון לפי פרק י' סימן ה' לחוק העונשין או עבירה שעניינה הטרדה מינית, לפי החוק למניעת הטרדה מינית, התשנ"ח-1998.

ד. הורדה לדרגת טוראי.

הנאשם יפצה את נפגעת העבירה, טור' ס' א', בסכום של ארבעת אלפים (4,000) ₪, וזאת עד ליום 1/12/2016 לכל המאוחר, ובהתאם לפרטיה כפי שיימסרו על ידי התביעה. ניתן יהיה לשלם את סכום הפיצוי בחמישה (5) תשלומים לכל היותר.

- ניתן והודע היום, 27/07/2016, בפומבי ובמעמד הנאשם והצדדים.
- זכות ערעור תוך 15 ימים.

שופט

אב"ד

שופטת

העתק נכון מהמקור
רס"ן איריס קלי
ק' בית הדין

נערך על ידי: ענבר ארד
בתאריך: 18/02/2016
חתימת המגיה: א' ב'